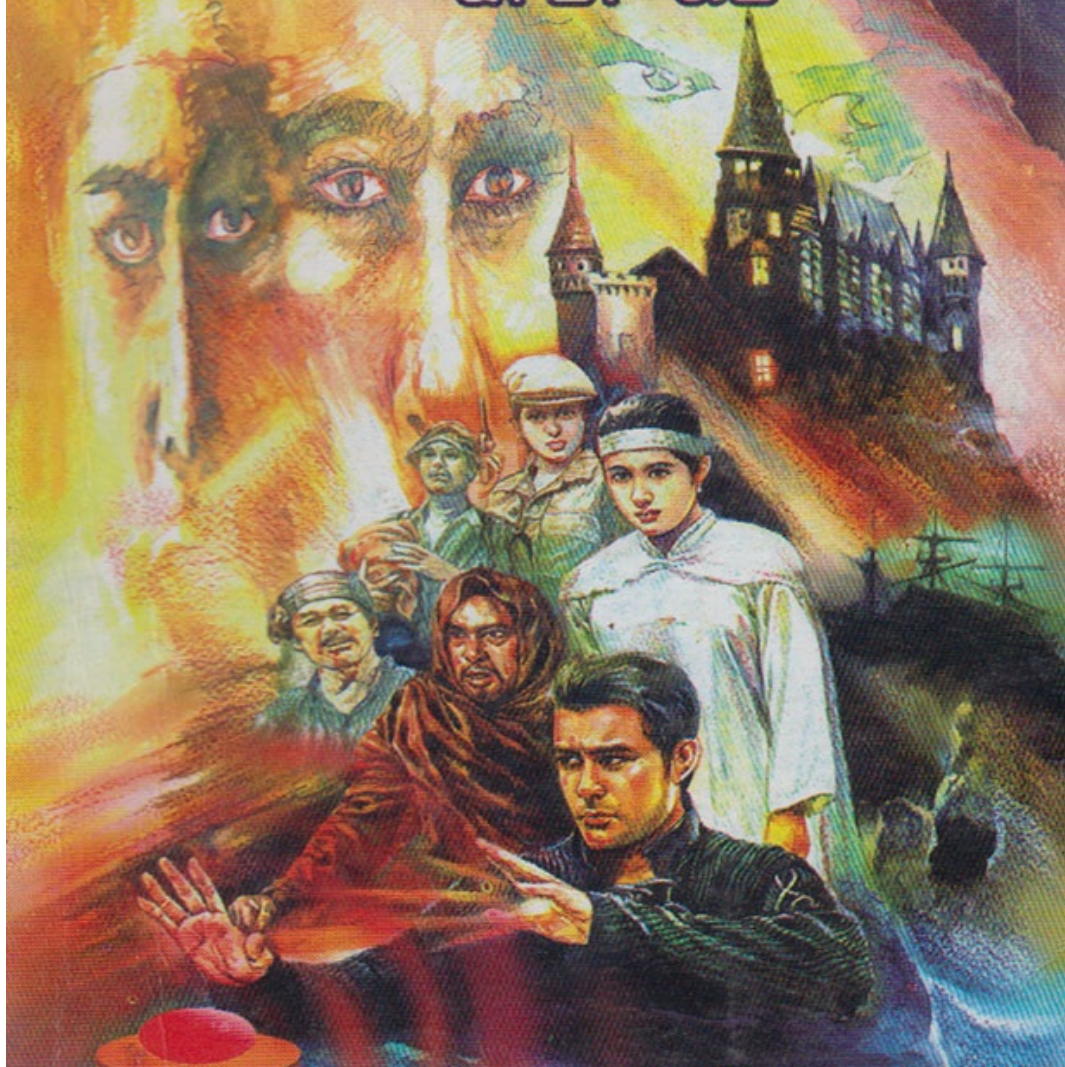

မင်းမြတ်သူရ

အင်းပြန်မင်း

(၁)

ကျွန်ုပ် မောင်ငွေသိုက်သည် ငယ်စဉ်ကပင် မိဘများ ဆုံးပါးသွားသဖြင့် ဘကြီးဘုန်းကြီး၏ ကျောင်း၌ ကပ်ရပ်ပြီး နေထိုင်ခဲ့ရ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ ကံဇာတာ ကောင်းမွန်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ဘကြီးဘုန်းကြီးကျောင်း၌ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတို့ စားလေ့ရှိသော ဟင်းလေးဟင်း ကို ကြာကြာမစားရဘဲ ဘကြီးဘုန်းကြီးကို ကိုးကွယ်သူ လယ်ပိုင်ရှင် ဦးဘတုတ်၏ မွေးစားခြင်းကို ခံရ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဘဝသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ရွှေပေါ်မြတင် သူဌေးသားဘဝသို့ ပြောင်းလဲခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေ မည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင် ဦးဘတုတ်သည် စိတ်နှလုံး ကောင်းမွန်သူဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်ကိုလည်း မွေးစားသားအဖြစ် သဘောမထားဘဲ သားအရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင်သူဖြစ်၏။

ဦးဘတုတ်သည် ကျွန်ုပ်အား ရွာဦးကျောင်း၌ ပညာသင်ကြားစေပြီး ထိုမှတစ်ဖန် မြို့ကျောင်းသို့ပို့၍ ပညာသင်ကြားစေခဲ့၏။ ဦးဘတုတ်သည် မိမိကိုယ်တိုင် ပညာပါရမီ နည်းရှာသဖြင့် မွေးစားသားဖြစ်သော ကျွန်ုပ်ကို ပညာအဆင့်အတန်း မြင့်မားစေလို၏။

ထို့ကြောင့် မြို့ပေါ်၌ အိမ်ငယ်လေးတစ်လုံး ငှားရမ်းပြီး အေးချမ်းစွာ ပညာသင်ကြားစေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြို့ကျောင်းသို့ ရောက်သည့်အချိန်ကစပြီး အပေါင်းအသင်းများနှင့် ပေါင်းသင်း ကာ ပျက်စီးချင်တိုင်း ပျက်စီးနေလေတော့၏။

ကျောင်းမှန်မှန်မတက်ဘဲ ရပ်ရှင်ရုံ ၊ ဘုရား၊ ပျော်ပွဲ စားပွဲများ စသည့် အပျော်အပါးများ စုဝေးရာ နေရာများ၌ သာ ပျော်မွေ့နေလေတော့၏။

ဖခင်ကြီး ဦးဘတုတ်သည် မြို့ပေါ်၌ ကျွန်ုပ်ကျောင်းတက်နေစဉ်
စားရေးသောက်ရေး အဆင်ပြေစေ ရန် ရွာသူ အပျိုကြီး မခင်ရွှေကို ကျွန်ုပ်ထံသို့
ပို့ထားလေ၏ ။

အပျိုကြီးမခင်ရွှေသည် ရုပ်ရည်အတော်အသင့်ရှိပြီး လုံးကြီးပေါက်လှ
မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်၏ ။ မခင်ရွှေသည် အလွန်ထမင်းချက်လက်ရာကောင်းပြီး
ကျွန်ုပ်တို့ကျောင်းတက်နေစဉ် သူ၏ လက်ရာများကို လျှာလည်အောင် စားရလေ၏ ။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် မခင်ရွှေ၏ လက်ရာကို ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း
မစားဘဲ ကျွန်ုပ်နှင့် အတူ ဆိုးဖော်ဆိုးဘက် သူငယ်ချင်းများကို ခေါ်၍
ကျွေးမွေးလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်၏ သူငယ်ချင်းတိုင်း မခင်ရွှေ၏ လက်ရာကို ကြိုက်ကြ၏ ။
ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ အိမ်သို့ မကြာခဏ ထင်းလာစားကြလေ၏ ။ မခင်ရွှေ၏
လက်ရာကိုလည်း ချီးမွမ်းကြကုန်၏ ။

ထိုအခါ မခင်ရွှေသည် လွန်စွာပျော်ရွှင်ပြီး ဟင်းများကို
အားကြိုးမာန်တက် ချက်လေ၏ ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်သည်
ညာဝါးစားသောက်သော သူငယ်ချင်းများနှင့် ပြည့်နေပြီး အကြောင်း မသိသူများက
အိမ်ကို ဘော်ဒါဆောင် ဟူ၍ ပင် ထင်ကြလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်၏ အပေါင်းအသင်းများ အများစုသည် အကျင့်စာရိတ္တ
မကောင်းသော လူငယ်များ ဖြစ်၏ ။ ထို့ကြောင့် အိမ်သို့
လာရောက်စားသောက်ရုံမက အဖိုးတန်ပစ္စည်းမှန်လျှင် ခိုးဝှက်တက် ကြ၏ ။

ထိုအပေါင်းအသင်းများသည် ကျွန်ုပ်ပစ္စည်းများကို ခိုးယူရုံမက ကျွန်ုပ်၏
အစ်မအရင်းကဲ့သို့ သဘောထားသော အပျိုကြီးမခင်ရွှေ၏ အပျိုစင်ဘဝကိုပင်
ခိုးဝှက်သွားကြလေ၏ ။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့ မြို့၏ အနီးဆုံးမြို့၌ အလှူပွဲကြီးတစ်ခု

ကျင်းပပြီး ထိုအလှူပွဲ၌ ရွှေနှင်းဆီ အငြိမ့်လည်း ပါ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်နှင့် အပေါင်းအသင်းများသည် ရွှေနှင်းဆီ အငြိမ့်ပွဲ ကြည့်ရန် သွားကြလေ၏။

ထိုညက အပျိုကြီး မခင်ရွှေသည် ရွှေနှင်းဆီအငြိမ့်ကို ကြည့်လိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် လိုက်ရန် ကြံ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့လူငယ်များသည် မခင်ရွှေပါလျှင် မလွတ်လပ်မှာစိုးသဖြင့် ကျွန်ုပ်က

“အပျိုကြီးက အပျိုကြီးလိုပဲနေ ၊ ကာလသားတွေစုံတဲ့ပွဲမှာ ဘာလို့ ဝင်နဲ့ရတာ လဲ၊ ဘာလဲ အပျိုကြီး ဘဝက ကျွတ်ချင်လို့လား။”

ဟု နောက်ပြောင်ပြီး ထားရစ်ခဲ့လေ၏။

ထိုညတွင် မခင်ရွှေသည် တစ်ကိုယ်တည်း အိမ်ငယ်လေး၌ အိပ်စက်ရလေ၏။ ည၌ သန်းခေါင်ကျော် သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့အပေါင်းအသင်းများအနက် လွန်စွာမြာပွေသော အေးသိန်း ဆိုသူသည် အပျိုကြီး၏ အိမ်တံခါးခေါက်ပြီး နေမကောင်းသည်ဆိုကာ အိပ်စက်ရန် ခွင့်တောင်း၏။

မခင်ရွှေသည် သနားကရုဏာသက်တက်သူဖြစ်၍ အေးသိန်းကို တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရှာ၏။ ထိုညက တဏှာရူး အေးသိန်းသည် မခင်ရွှေကို အဓမ္မသိမ်းပိုက်ယူခဲ့၏။

မခင်ရွှေသည် ရုန်းရင်းကန်ရင်း ရေတိမ်နစ်ရရှာ၏။ မခင်ရွှေသည် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုယိုရင်း

“ခွေးကောင်လေး ၊ နင် သိပ်မိုက်ရိုင်းတယ်၊ အခု ချက်ချင်း ငါ့အိမ်က ထွက်သွား၊ နင့်ကို ပုလိပ် တိုင်မယ်”

ဟု ပြောလေရာ အေးသိန်းက အပျိုကြီး၏ ရှက်ရွံ့တက်ပုံကို ကြည့်၍

ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိဘဲ ...

“အစ်မကြီးက ပုလိပ်ကို တိုင်ရင် လူမရှိတဲ့ အိမ်ထဲမှာ အစ်မနဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ယောက် တည်း ဘာလို့ ရှိနေလဲလို့ ပုလိပ်က မေးမှာပေါ့။ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်က အစ်မကြီးက ကျွန်တော်ရဲ့ ချစ်သူပါလို့ ပြောလိုက်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် အစ်မကြီးက ကျွန်တော့်ကို မုန့်ပေးပြီး ...”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မခင်ရွှေသည် မခံချိုမခံသာဖြစ်ပြီး

“အေးသိန်း ... နင် ဆက်မပြောနဲ့တော့ ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ တဏှာရူး အေးသိန်းက တဟဲဟဲရယ်မောလိုက်ပြီး

“ဆက်မပြောတော့ဘူး။ ဆက်ပြီးပဲ ချစ်မယ်”

ဟု ဆိုကာ အပျိုကြီးကာ ဖက်ရမ်းနမ်းရှုံ့ကာ သစ္စာထားနှစ်ပါးသွား တေးသီးချင်းကို ဆိုပြလေ၏ ။

အေးသိန်းသည် ထိုညက တညလုံး သစ္စာထားနှစ်ပါးသွားတေးများကို တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် မရိုးနိုင်အောင် ဆိုပြလေ၏ ။

အပျိုကြီးသည် အေးသိန်း၏ ကျူးလွန်မှုကို အကြိမ်ကြိမ်ခံရသဖြင့် အိမ်ပျော်သွား ရှာလေတော့၏ ။

ထိုသို့ဖြင့် တဏှာရူး အေးသိန်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ သူငယ်ချင်းများ လစ်သည်နှင့် အိမ်ပေါ်တက်ကာ အပျိုကြီးကို ကျူးလွန်လေတော့၏ ။

အပျိုကြီးခမျာ အရှက်ကြီးရှာ၍ အေးသိန်း ပြုသမျှ နုရရှာ၏ ။

အေးသိန်းသည် ကျောင်းသားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ ကျောင်းမှထွက်ကာ မြို့လယ်ဈေး၌ ပရဆေး ရောင်းနေသူဖြစ်၏ ။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ် ကျောင်းမှ ရုတ်တရက် ပြန်လာသောအခါ
တဏှာရှုးအေးသိန်းကို အပျိုကြီး အိမ်ခန်း၌ ပက်ပင်းမိလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည်
ဒေသဖြစ်လွန်း၍ အေးသိန်းကို ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ မောင်းချခဲ့၏။

အရှက်ကြီးသော မခင်ရွှေသည် အေးသိန်း၏ ယုတ်မာပုံများကို
ပြန်လည်ပြောပြလေရာ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာမခွဲချိမခံသာ ဖြစ်ရလေ၏။ ထို့ကြောင့်
မခင်ရွှေကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ရွာသို့ ပြန်ပို့ရန် ကြံစည်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် မခင်ရွှေ ရွာသို့ရောက်သောအခါ မမျှော်လင့်သော
သတင်းဆိုးကို ကြားရလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကြီး ဦးဘတုတ်မှာ ကျွန်ုပ်
ရွာသို့ပြန်လာသည့်အချိန်နှင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် မနာမကျန်း ဖြစ်ပြီး
လူကြီးရောဂါနှင့် ကွယ်လွန်သွားရှာ၏။

မွေးစားဖခင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်ပေါ်မှာပင် သေဆုံးရရှာ၏။
ဖခင်ကြီး သေဆုံးကာနီး၌ ကျွန်ုပ် ကိုခေါ်၍ ၎င်းသည် ချစ်တီးကြွေးများကိုဆပ်ပြီး
ကျန်ရစ်သော ငွေကြေးများကိုဆပ်ပြီး ကျန်ရစ်သော ငွေကြေးများဖြင့်
လိမ်လိမ်မာမာနေရန် မှာကြားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်ကဲ့သို့ လယ်ပိုင်ရှင်သူဌေးတစ်ယောက်၌
ချစ်တီးကြွေးများရှိသည်ဆို၍ အလွန်အံ့ ဩရလေ၏။

နောက်ပိုင်းမှ ကျွန်ုပ် သိရသည်မှာ ကျွန်ုပ်မြို့ကျောင်းတက်စဉ်
အသုံးအဖြုန်းကြီး လွန်းသောကြောင့် လယ်မြေအချို့ကိုချစ်တီးထံ၌ ပေါင်နှံထားရာမှ
တဲဖြည်းဖြည်း အကြွေးဝန်ပိ သွားသည်ဆို၏။

ထို့ပြင် ဖခင်ကြီး၏ စာပေမတတ်မြောက်ခြင်းကို အခွင့်ကောင်းယူ၍
ချစ်တီးများက လှည့်စားသွားခဲ့ သည်ဆို၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်မှစ၍
ချစ်တီးများကို လွန်စွာနာကြည်း မုန်းတီးသွားလေ၏။

ဖခင်ကြီးပိုင်ဆိုင်သော လယ်မြေအချို့ကို ချစ်တီးကြွေးဆပ်ရာ၌

အသုံးပြုလိုက်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ် သည် ထိုအချိန်မှစ၍ မြို့ပေါ်တက်ပြီး
ကျောင်းတက်လိုစိတ် မရှိတော့ဘဲ ဖခင်ကြီး၏ လယ်ယာလုပ်ငန်းကို သာ
ကြိုးစားလုပ်ကိုင်လို၏။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းမှထွက်ပြီး ဖခင်ကြီး၏ လယ်ယာလုပ်ငန်းများကို
လုပ်ကိုင်လေတော့၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ ခွေးမြီးကောက် ကျည်တောက်စွပ် စိတ်ဓာတ်ကြောင့်
ရွာခံကာလသား များနှင့် ပေါင်းပြီး အရက်ဝိုင်း၊ ကြက်ဝိုင်း၊ ဖဲဝိုင်းများ၌
အချိန်ကုန်လေ၏။

ထိုသို့ နေထိုင်ရင်း ကျွန်ုပ်သည် ထန်းတောပိုင်ရှင် ဦးအုန်းသီး၏ သမီး
မမိုးသူကို မျက်စိကျလေ၏။ မမိုးသူသည် အသားညိုစိမ့်စိမ့်နှင့် ရွှေဘိုမင်းကြိုက်
ပေါင်တံရှည်မိန်းမမျိုးဖြစ်၏။

သူမ၏ မျက်လုံးများမှာ ဝိုင်းစက်ကြည်လင်နေပြီး သိမ်သောခါးနှင့်
စွင့်ကားသောတင်မှာ အလွန် လိုက်ဖက်ညီ၏။ မမိုးသူသည် အလွန်လှသော
မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ရွာရှိ ကာလသား အပေါင်းတို့ ဝိုင်းဝန်းပိုးပန်းကြ၏။

သို့သော် မမိုးသူနှင့် ကျွန်ုပ်မှာ ရှေးဘဝက ဖူးစားဖက်ဖြစ်ရန်
ဇာတပါလေသည်လားမသိ။ မမိုးသူ ကို ကျွန်ုပ် ခက်ခက်ခဲခဲ နောက်ပိုးခြင်းမပြုရဘဲ
သူမက ကျွန်ုပ်၏ မေတ္တာကို အလွယ်တကူ လက်ခံခဲ့လေ၏။ မမိုးသူက ကျွန်ုပ်၏
မျက်နှာကို မခွဲတရို့ကြည့်၍ . . .

“အစ်ကို ကျွန်မကို တကယ်မေတ္တာရှိရင် လူကြီးစုံရာ ရှေ့မှာ
လာပြီးတောင်းရမ်း စေချင်ပါတယ်။ မိသားဖသား ပီပီ တောင်းရမ်းရင်
ကျွန်မအဖေကလည်း သဘောမတူစရာ မရှိပါဘူး။”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် ပြန်လာခဲ့ပြီး
မမိုးသူအား လူကြီး စုံရာနှင့် တောင်းရမ်းပြီး ရယူခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ မင်္ဂလာအခမ်းအနားကို မမိုးသူ၏ အိမ်ရှေ့၌ ပင်ပြုလုပ်ပြီး တစ်ရွာလုံး မီးခိုးတိတ်ကျွေး မွေးလေ၏။ ထို့ပြင်ကျွန်ုပ် လွန်စွာနှစ်သက်သာသော ရွှေနှင်းဆီအငြိမ့်ကို ဌားရမ်းဧည့်ခံခဲ့လေ၏။

မင်္ဂလာအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ရွာရှိကာလသားများအား ထန်းတော၌ တစ်လတိတိ ထန်းရည်အဝ တိုက်လေ၏။ ထိုအတွက် ထန်းရည်ဖိုးကျသင့်ငွေကို မမိုးသူ၏ ဖခင် ဦးအုန်းသီး အား ကျွန်ုပ်ကပေးလေ၏။

ထို့ပြင် ရွာရှိ သက်ကြီးဝါကြီးများအတွက်လည်း ကိတ်မုန့်၊ ဘိလပ်ရည်၊ ကော်ဖီ စသည် တို့ကိုလည်း လှူဒါန်းလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် မမိုးသူ၏ မင်္ဂလာပွဲကို နတ်လူသာဓု ခေါ်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မမိုးသူ၏ ဖခင် ဦးအုန်းသီးအားလည်း လယ်ဆယ်ဧကနှင့် နွားနှစ်ရှင်းကို ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မင်္ဂလာဆောင်သို့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများက လက်ဖွဲ့သောငွေများ အားလုံးကို ဘကြီးဘုန်းကြီးကျောင်း၌ လှူဒါန်းလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လယ်လုပ်ငန်းကို တစ်နှစ်ကျော်လုပ်ကိုင်ပြီး တစ်ရွာမပြောင်း သူကောင်းမဖြစ် ဆိုသည့် စကားရှိသည့်အတိုင်း မြို့တက်ပြီး စီးပွားရှာရန် ကြံစည်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ မြို့၌ ပွဲရုံတစ်ရုံထောင်းပြီးအနီးအနားရွာမှ ကုန်ပစ္စည်းများကို ရောင်းချ ပေးရန်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် လယ်ဧကများစွာကို ရောင်းချပြီး မြို့တက်ကာ ပွဲရုံထောင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ပွဲရုံကို ငွေသိုက်ပွဲရုံဟူ၍ ပင် အမည်ပေးထားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပွဲရုံလုပ်ငန်း၊ လုပ်ကိုင် ပြီး ခြောက်လခန့်အကြာတွင် ပွဲရုံနှင့် မနီးမဝေးရှိ ပျဉ်းထောင်အိမ်ကလေးတစ်လုံးကို ဝယ်ယူလိုက်၏။

ထိုအိမ်ကို ဝယ်ယူပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် ကျွန်ုပ်သည်

ကြီးစွာသောနောင်တကို ရခဲ့၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်နှင့် အိမ်ချင်းကပ်ရပ် နေထိုင်သူမှာ အပျိုကြီးမခင်ရွှေကို စော်ကား သော တဏှာရှူးအေးသိန်းပင် ဖြစ်၏။

အေးသိန်းသည် အရှက်ကင်းမဲ့သူပီပီ ကျွန်ုပ်ကို မြင်မြင်ချင်း ဝမ်းသာသော အမူအရာဖြင့် လာ ရောက်နှုတ်ဆက်လေ၏။ အေးသိန်းက.....

“မင်း မြို့မှာပွဲရုံဖွင့်နေတယ် ကြားတယ်၊ ငါလာလည်မယ်ဆိုပြီး မလည်ဖြစ်တာကွ၊ ဟဲဟဲ...ငါက တော့ ရှေ့နေဝင်လုပ်နေတယ်၊ မင်းအမှုဖြစ်ရင် ငါ့ကို အကူအညီတောင်းနော်၊ မင်းဆိုရင် ရှေ့နေခ တစ်ပြား မှမယူဘဲ လိုက်ပေးမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့နေအေးသိန်း၏ တဏှာရှူးပုံကိုသိ၍ ဇနီးဖြစ်သူ မမိုးသူအား သတိပေးထားရ၏။

“မမိုး ဟိုဘက်အိမ်က ရှေ့နေအေးသိန်းနဲ့ အရောမဝင်နဲ့နော်၊ အေးသိန်းအကြောင်း ကျုပ် ကောင်း ကောင်း သိတယ် အေးသိန်းဟာ ရှိုးကျကျ ဝတ်ဆင်ပြီး မိန်းမမှန်ရင် အပျို အအို အလွတ် ပေးတာမဟုတ်ဘူး ”

ဟုပြောလေရာ ရိုးသားသော ဇနီးသည် မမိုးသူက...”ရှေ့နေကြီးကို ဘယ်အချိန် ကြည့်ကြည့် ရှိုးအပြည့်နဲ့နော်၊ ဘန်ကောက်လုံချည်၊ အယ်ပတ်ကား တိုက်ပုံအကျ...နဲ့ ရွှေကြယ်သီးတွေ၊ ရွှေလက်စွပ်တွေလည်း ဝတ်ထားသေးတယ်၊ သူတစ်ကိုယ်လုံး မျက်စိ ကျိန်းနေ တာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က တဏှာရှူးအေးသိန်းနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သူမျှပင် တားဆီး စေကာမူ မမိုးသူကဲ့သို့ ရိုးသားသော တောသူတစ်ဦးသည် အေးသိန်းကဲ့သို့ မြို့ကြီးသား ပညာတတ် ရှေ့နေတစ် ယောက်ကို များစွာအထင်ကြီး လေးစားလေ၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် ရွာများသို့လှည့်ပြီး တောင်သူများထံသို့

ကြိုတင်ငွေပေးရန် ပြင်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်၌ ဇနီးသည်တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေသဖြင့် သတိနှင့်နေထိုင် ရန်မှကြားရ၏။

ကျွန်ုပ်ပွဲရုံ၌ အလုပ်သမားလူငယ်များရှိသော်လည်း မမိုးသူ တစ်ယောက်တည်းရှိသော အိမ်၌ အစောင့်ထားရန် မသင့်တော်သဖြင့် သူမတစ်ယောက်တည်းကိုသာ ထားရစ်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သုံးရက်ခန့် ရွာစဉ်လှည့်ပြီး တောင်းသူများနှင့်တွေ့ကာ ကြိုတင်ငွေများ ထုတ်ပေးလေ ၏။ ထို့နောက်ပွဲရုံရှိရာသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ထို့နောက် ဇနီးသည်ကို တွေ့ဆုံရန် အိမ်ရှိရာသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ခြံတံခါးပွင့် နေပြီး တစ်အိမ်လုံး မြင်မကောင်းအောင် ရှုပ်ပွနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“မမိုး...မမိုး”

ဟု ခေါ်လိုက်ရာ အိမ်ခန်းထဲအတွင်းမှ ငိုရှက်သံသဲ့သဲ့ကြားရသဖြင့် တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ခုတင် ပေါ်တွင် အဝတ်အစားကပိုကရိနှင့် ကျောခိုင်းပြီး ငိုနေသော ဇနီးသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ဇနီးသည်လည်း ကျွန်ုပ် ကိုမြင်သောအခါ ပိုမို၍ ဝမ်းနည်းဟန်ဖြင့် ရှက်ငိုလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဇနီးသည်အတွက် စိုးရိမ်သွားပြီး....

“ဘာဖြစ်တာလဲ မမိုး ပြောစမ်းပါ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

မမိုးသူက ခေါင်းကိုခါ၍ ...

“ပြောရမှာ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်”

ဟူသော စကားကို တွင်တွင်ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မမိုးသူ၏ ပခုံးကို လှုပ်ယမ်း၍ အကြိမ်ကြိမ် မေးမြန်းသော အခါ မမိုးသူက...

“ညက လေတွေအရမ်းတိုက်ပြီး မီးတွေမှောင်ကျသွားတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မလည်း ကြောက်ပြီး တစ်ဖက်အိမ်က ရှေ့နေကိုအေးသိန်းကို အော်ဟစ်ပြီး အကူအညီ တောင်းလိုက်တယ်၊ ကျွန်မတို့အိမ်ပဲ ပြတ်တာဆိုတော့ သူ့ကိုအကူအညီတောင်းမိတာပေါ့၊ ရှေ့နေအေးသိန်းဟာ ပလာယာတွေ ဝက်အူလှည့် တွေကိုင်ပြီး မီးပြတ်တာကို ဝင်ကြည့်တယ်၊ နောက်ပြီးတော့....”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ရင်ထဲတွင် ဒိုင်းခနဲဖြစ်သွားပြီး မမိုးသူ၏ ပခုံးကို လှုပ်ယမ်းကာ...

“နောက်ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ပြောစမ်း၊ ပြောစမ်း”

ဟု မေးမြန်းရာ မမိုးသူက ငိုယို၍

“ဒီလူကြီး ကျွန်မကို မတော်မတရားကြိုတယ်၊ ဒီလူ သိပ်ယုတ်မာတယ် အစ်ကို”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မမိုးသူ၏ စကားကို နားထောင်ပြီး ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ မျက်လုံး များ ပြာဝေလေ၏။

တဏှာရှုးအေးသိန်းသည် ယုတ်မာစုတ်ပဲ့လွန်းလှ၏။

အပျိုကြီးမခင်ရွှေတုန်းကလည်း ရက်ရက်စက်စက် မတော်မတရား ပြုကျင့်၏။ ယခု မိမိ၏ ဇနီးကို ပင် လာရောက်ထိပါးနေချေပြီ။

တဏှာရှုးအေးသိန်းကို ခွင့်လွှတ်သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့။

အေးသိန်းလိုလူမျိုး ဤလောက၌ ဆက်ရှိနေလျှင် အမျိုးကောင်းသမီးတို့ ဘေးဒုက္ခ အပေါင်းနှင့် ကြုံတွေ့ရဦးမည်။

လူယုတ်မာကို ဤလောက၌ အရှင်မထားသင့်တော့။

ကျွန်ုပ်သည် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ
ပြေးဆင်းခဲ့လေ၏။

အေးသိန်း၏ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ခြံတံခါးကို သော့ခတ်ထား၏။

ကျွန်ုပ်သည် အေးသိန်းသွားတတ်သောနေရာများကို လှည့်ရှာ၏။
ထိုသို့ရှာဖွေရင်း မြို့ တစ်နေရာရှိ ဘိလိယက်ခုံနှင့်အရက်ပုန်းတွဲရောင်းသော
ဦးမြကြိုင်ဆိုင်၍ အေးသိန်းကို သွားတွေ့၏။ အေးသိန်းသည်
ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာထိုင်၍ အရက်သောက်နေ၏။

အေးသိန်းသည် ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သောအခါ
မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားသော်လည်း လူယုတ်မာ တို့၏ ထုံးစံ အတိုင်း
ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်ဖြင့်.....

“လာ...သူငယ်ချင်း ငွေသိုက် ဘိလိယက် လာထိုးတာလား။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အေးသိန်း၏
မျက်နှာပြောင်ပုံကိုကြည့်၍ ဒေါသထိန်းနိုင်တော့ ဘဲ...

“လူယုတ်မာ တဏှာရှုး၊ မင်းလိုကောင်းမျိုးကို လူ့လောကမှာ
အရှင်မထားဘူး။”

ဟု ဆိုကာ တဏှာရှုးအေးသိန်း၏ မျက်နှာကို ခြေထောက်ဖြင့်
တအားဆောင့်ကန်လိုက်ရာ ကြာကူရီကောင်သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်နှင့်အတူ
မြေပေါ်တွင် လွင့်သွား၏။

ထိုအခါ ဘိလိယက်ခုံရှိ လူများသည် ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွားပြီး
ကျွန်ုပ်ကို ဝိုင်းဝန်းချုပ် ကိုင်ထားကြ လေ၏။ တဏှာရှုးအေးသိန်းသည်
အရက်ရှိန်ကြောင့်လား၊ ကျွန်ုပ်၏ ကန်ချက်ပြင်း၍ လားမသိ။ မြေပေါ်သို့
မှောက်ရက်လဲပြီး ပြန်မထနိုင်တော့။

ကျွန်ုပ်က ဝိုင်းဝန်းဖျန်ဖြေသူများလက်မှ ရုန်းထွက်၍

“ငါ့ကို မဆွဲနဲ့ လွှတ်ကြစမ်း။ ဒီကောင် လူယုတ်မာ သူလိုလူမျိုးကို လူ့လောကမှာ ထားဖို့ မသင့်တော့ဘူး သိပ်ယုတ်မာတဲ့ကောင်၊ ဟေ့ကောင် အေးသိန်း ထစမ်းလူယုတ်မာ”

ဟု အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းနေလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် အေးသိန်းကို မြေပေါ်မှ ဆွဲထား သူများက အရုပ်ကြိုးပြတ်ဖြစ်နေသော အေးသိန်းကိုကြည့်၍ ...

“ဟင်...အေးသိန်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ခေါ်လို့မရတော့ဘူး၊ အေးသိန်း အသက်မရှိ တော့ဘူး”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူ၏ စကားကို မယုံနိုင်ဘဲ ခေါင်းခါ၍ ...

“ငါ့ခြေကန်ချက်နဲ့ ဒီကောင်အသက်ထွက်ပါ့မလား၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီကောင် မူရာမာယာ များနေတာ ပဲဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ အေးသိန်းကိုချီမထား သူက အလန့်တကြား အမူအရာဖြင့်...

“ဟုတ်တယ် ငွေသိုက်၊ ဒီကောင် တကယ်သေသွားပြီ၊ အသက်မရှူတော့ဘူး”

ဟု ပြောပြီး အေးသိန်း၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို တစ်ယောက်တစ်လှည့် ဝိုင်းဝန်းစမ်းသပ်ကြရာ အမှန်ပင် အေးသိန်း သေဆုံးနေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် တဏှာရှုးအေးသိန်း သေဆုံးကြောင်းသိရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားပြီး...

“သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဒီကောင်မျိုးကို သဘာဝ တရားရဲ့ အလိုကျ ငရဲပြည်ပို့ပေးရမယ်၊ ဒီကောင်ဟာ လူကောင်း မဟုတ်ဘူး၊ ယုတ်မာပက်စက်တဲ့

တဏှာရှုးကောင်”

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုလေ၏။ ခဏကြာလျှင် ဘိလ်ယက်ခုံသို့ သူကြီးနှင့် ပုလိပ်များ ရောက်ရှိလာပြီး ကျွန်ုပ်ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားကြ၏။

သည် ခြေကန်ချက် တစ်ချက်တည်းဖြင့် အေးသိန်းကို လူ့လောကထဲမှ မောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့၏။

အေးသိန်းလို လူမျိုးကို ခြေထောက်ဖြင့် အချက်ပေါင်းမရေမတွက်နိုင်အောင် ကန်ကျောက် ချင်မိ၏။

အေးသိန်းသည် ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက်ကန်ချက်ကြောင့် မေ့မြောသွားရာမှ စကားမေးမရဘဲ သေဆုံးသွားရှာ၏။ မမိုးသူသည် သူမအတွက်ကြောင့် ကျွန်ုပ် မင်းပြစ်မင်းဒဏ် သင့်ရသဖြင့် အလွန်ဝမ်း နည်းကြေကွဲနေရှာ၏။

ထိုညက ပုလိပ်ဌာန၌ ကျွန်ုပ်ကို ချုပ်နှောင်ထားပြီး နောက်တစ်နေ့၌ သာယာဝတီမြို့ အကျဉ်း ထောင်ကြီးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အေးသိန်းကို လက်စားချေခြင်း အတွက် ဝမ်းနည်းကြေ ကွဲခြင်းမရှိဘဲ များစွာကျေနပ်ဝမ်းမြောက်နေမိ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ရုံးချိန်းနေသို့ ရောက်သောအခါ ဇနီးသည်မမိုးသူသည် ရှေ့နေတစ်ဦးကိုဌားပြီး ကျွန်ုပ်အမှု ကို ရင်ဆိုင်လေ၏။ မမိုးသူသည် ကျွန်ုပ်၏ တရားခံဘဝကို မြင်ယောင်ပြီး ဝမ်းပန်း တနည်း ရှိနေသည်။ ကျွန်ုပ်က.....

“မပူပါနဲ့ မမိုးရယ်၊ ဒီလူယုတ်မာကောင်ကို ကိုယ်ကခြေထောက်နဲ့ပဲ ကန်ခဲ့တာပါ၊ လူသတ်မှု မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ အမှန်ပင် ကျွန်ုပ်အမှုကို လူသတ်မှုမြောက်နိုင်သည်ဟု ကျွန်ုပ် မယုံကြည်ခဲ့ပါ။

ကျွန်ုပ်အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ သေသူသည် ဇနီးသည်ကို အဓမ္မပြုကျင့်ရန် ကြံစည်သဖြင့် ခြေထောက် ဖြင့် ကန်မိကြောင်း ထွက်ဆိုလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်၏ အမှုဖြစ်ပွားရာ ဘိလိယက်ခုံပိုင်ရှင် ဦးမြကြီးကိုလည်း ခေါ်ယူစစ်ဆေးလေ၏ ။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်၏ အမှုကို စီရင်ချက်ချရာ၌ စက်ရှင်တရားသူကြီးမင်းက....

“တရားခံက သေသူကိုဒေါသအလျှောက် ခြေထောက်နှင့်ကန်တယ်လို့ ထွက်ဆိုခဲ့တယ်၊ ဆေးစာ အရလည်း သေသူဟာ မြေပေါ်သို့လဲကျပြီး လည်ပင်းရိုးကျိုး သေတယ်လို့ဆိုခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအမှုဟာ လူသတ်မှုမမြောက်ပေမယ့် လူသေမှုတော့ မြောက်ခဲ့တယ်”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား တစ်ကျွန်း၌ အပြစ်ဒဏ် (၁၀)နှစ် ကျခံစေရန် ချမှတ်လိုက်လေ၏ ။

တရားသူကြီး၏ အမိန့်သံကို နားထောင်၍ ကျွန်ုပ်၏ ဇနီး မမိုးသူသည် စိတ်နှလုံးထိခိုက် မူးမေ့လဲ သွားရှာ၏ ။ ကျွန်ုပ်သည် တဏှာရှူးအေးသိန်းကို သတ်မိကာ တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျခံခြင်းကို တုန်လှုပ် ချောက်ချားခြင်း မရှိသော်လည်း မမိုးသူ၏ သနားစဖွယ်အဖြစ်အပျက်ကို မြင်ရသောအခါ ရင်နင့်မိလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ကျွန်းသို့မသွားမီ ပွဲရုံလုပ်ငန်းကို ရပ်နားပြီး ရွာသို့ပြန်ရန် ဇနီးဖြစ်သူကို မှာကြား၏ ။ ကျွန်ုပ်က ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသော ဇနီးသည်ကိုကြည့်၍ ...

“ဆယ်နှစ်ဆိုတာ ဘာမှမကြာပါဘူးကွာ၊ မကြမီ ကျုပ်ရွာကိုပြန်လာမှာပါ၊ နောက်ပြီး ကျွန်းပေါ်မှာ အပြစ်ဒဏ်မကျဘဲ အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ရင် လျော့ရက်တွေလည်း ရမှာပါ၊ မြန်မာပြည်ကို အင်္ဂလန်က

ဝေလမင်းသား လာရောက်တဲ့အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ အကျဉ်းသား တွေကို
မဲဖောက်ပြီး လွတ်ငြိမ်းခွင့်ရှိ တယ်လို့တောင် ကြားဖူးတယ်”

ဟု နှစ်သိမ့်လေ၏။ ဇနီးဖြစ်သူက သူမအတွက် ကျွန်ုပ်
အကျဉ်းကျခံရသည်ဟူ၍ ပင် စိတ်စွဲကာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေရှာ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ကျွန်ုပ်ကို ရန်ကုန်သို့ ခေါ်သွားပြီး ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းမှ
သင်္ဘောဖြင့် တစ်ကျွန်းဟု ခေါ်ဝေါ်သောအက်ဒမန်ကျွန်းသို့ ပို့ဆောင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မွေးရပ်မြေမှ မိုင်ပေါင်းရာချီဝေးကွာသော အရပ်သို့
အကျဉ်းသားအဖြစ် သွားရသည့်အ ပြင် ချစ်လှစွာသော ဇနီးသည်ကို ထားခဲ့ရသဖြင့်
အလွန်ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းရလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လိုက်ပါလာသော သဘောသံညံ့
အက်ဒမန်ကျွန်းရှိရာ ဗိုဗလဲယားမြို့သည် ကျောင်းကန်ဘုရားများ၊ ဈေး၊
တင်းနစ်ကွင်းစသည်တို့ ရှိသဖြင့် မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့ကဲ့သို့ စည်ကားလေ၏။
တစ်ကျွန်းသို့ရောက်သော အကျဉ်းသားများသည် တောနက်ကြီးထဲသို့ဝင်၍ သစ်ခုတ်၊
ပျားဖွတ် စသည့် အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်သူလည်းရှိ၏။ အချို့အကျဉ်းသားများသည်
ပင်လယ်ရေအောက်သို့ဆင်း၍ ပုလဲငုပ် သည့် အလုပ်မျိုးကို လုပ်ကိုင်ကြ၏။

အချို့သည် အာဏာပိုင်များနှင့် သင့်တော်သလို ပေါင်းသင်းပြီး
အနေချောင်အောင် ကြိုးစားကြလေ ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်းသို့ရောက်ကာစ၌
ယာခင်းများတွင် အလုပ်ဝင်လုပ်ရလေ၏။

ထိုအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရင်း အမိမြန်မာပြည်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဇနီးသည်
မမိုးကို လွမ်းဆွတ်သတိရ လေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ လမ်းမမြင် ကမ်းမမြင်သော ကျွန်း၌ ဆယ်နှစ်တိတိ
အပြစ်ဒဏ်မခံဘဲ အခွင့်အရေးရ လျှင် ထွက်ပြေးရန်ကြံစည်၏။ အက်ဒမန်ကျွန်းမှ
ထွက်ပြေးမည်ဆိုလျှင် ထောင်ထဲတွင်ရှိသော ယာခင်း၌ အချိန်ကုန်ရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။

ထို့ကြောင့် ထောင်၌ တာဝန်ရှိသော ကွင်းနီ၊ ကွင်းကြားများကို လာဘ်ထိုး၍ ယာခင်းထဲမှ ထွက်ရ အောင် ကြိုးစားလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ထောင်တွင်း သို့ နေ့စဉ်ရိက္ခာ သွင်းသော ပက်လက်မြင်းလှည်းများအနက် တစ်စီးကို မောင်းခွင့်ရ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် နေ့စဉ် အဗာဒင်ဈေးသို့ ဈေးဝယ်ထွက်ရန် ရောက်လေ၏။ ထိုသို့ ရိက္ခာများကို ဝယ်ယူရန်ထောင်ဝါဒါတစ်ဦးက လိုက်လာပြီး အဗာဒင်ဈေး၌ ငွေရှင်းပေးလေ၏။ အဗာဒင်ဈေး သည် အက်ဒဗန်ကျွန်းရှိ အစည်ကားဆုံးဈေးကြီးဖြစ်၏။

ထိုဈေးကို ထောင်သားများသာမက ထောင်အာဏာပိုင်များလည်း အားကိုးပြီး ဝယ်ယူရ လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်တွင်းသို့ ရိက္ခာသွင်းသော မြင်းလှည်းကို မောင်းရသဖြင့် ထောင်ပြင် သို့ နေ့စဉ်လိုလို ရောက်နေလေ၏။

ထိုသို့ ထောင်ပြင်သို့ ထွက်ရသောအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရခြင်းမှာ အက်ဒဗန်ကျွန်းမှ အခြေအနေပေးလျှင် ထွက်ပြေးလိုသော ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့်ဖြစ်၏။

ထို့ပြင် အက်ဒဗန်ကျွန်း၌ ထောင်အာဏာပိုင်များသည် နေ့စဉ် နေ့လယ်ဆယ်နှစ်နာရီ၌ အကျဉ်း သားများ၏ အမည်စာရင်းကို ခေါ်ယူ၍ စစ်ဆေးလေ့ရှိသည်။ သို့သော် ထောင်ပြင်ပ၌ အလုပ်လုပ်သော ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ အကျဉ်းသားအား အမည်စာရင်းမခေါ်ဘဲ ကင်းလွတ်ခွင့် ပေးလေ၏။

ထိုအခွင့်အရေးသည် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ထောင်မှထွက်ပြေးရန် ကြံစည်သူအတွက်အကောင်းဆုံး အခွင့် အရေးဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ရိက္ခာလှည်းကို တာဝန်ယူရသော ထောင်ဝါဒါသည် ပင်စင်ယူကာနီးနေသော အဘိုး ကြီးဖြစ်၏။ အလစ်၌ ကျွန်းမှထွက်ပြေးရန် အခွင့်အလမ်းရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အက်ဒမန်ကျွန်းမှ ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင်ရသော
ပင်လယ်ပြင်သို့ ဖြတ်ပြေးရန် မကြိုးစားဘဲ ကျွန်ုပ်၏ အတွင်းပိုင်း၌ နေထိုင်သော
လူရိုင်းများနှင့် ဆက်သွယ်ပြီးပြေးရန် ဆုံးဖြတ်ထား၏။

အက်ဒမန်ကျွန်းမှ အသက်စွန့်ပြီး ထွက်ပြေးသူများအား
ကျွန်းအာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းက အသေပစ်သတ်ရန် အမိန့်ထုတ်ပြန်ထား၏။
သို့သော် တောတွင်းသို့ဝင်၍ လူရိုင်းများထံမှ အကူအညီကို တောင်းယူ ရန်
အလွန်အန္တရာယ်များလွန်းလှ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူရိုင်းများသည် အက်ဒမန်ကျွန်းမှ
အကျဉ်းသားများကို အလွန်မုန်းတီးကြ၏။ အကျဉ်းသားများ
သစ်ခုတ်လှဲခြင်းကြောင့် ၎င်းတို့၏ အမဲလိုက်နယ်မြေများ ရှားပါးလာသည်ဟု
ယူဆကြ၏။

ထို့ကြောင့် တောတွင်း၌ အကျဉ်းသားများ၏ အသက်ကို ရန်ရှာသော
လူရိုင်းများလည်း ရှိလာ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် မည်မျှပင် အန္တရာယ်များစေကာမူ
ကြိုးစားရန်ကန်ပြီး ကျွန်းမှ လွတ်မြောက်အောင် ထွက်ပြေးရန် ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် ထမင်းကျန်အနည်းငယ်ကို
နေ့စဉ်စုဆောင်းထားလိုက်ပြီး အမှုန့်ဖြစ် အောင် ထန်းလျက်နှင့် ရောထောင်းပြီး
ရိက္ခာအဖြစ် သိမ်းဆည်းထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တောတွင်း၌ လူရိုင်းများနှင့်တွေ့လျှင်လာဘ်ထိုးရန်
ငွေကြေးများလည်း စုဆောင်းထား လေ၏။ လူရိုင်းများသည် ပိုက်ဆံ၏ တန်ဖိုးကို
ကောင်းကောင်းသိနေပေပြီ။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အဘက်ဘက်မှ ပြင်ဆင်ပြီးနောက်
ထွက်ပြေးမည့် နေ့ရက်တစ်ရက်ကို သတ်မှတ်လိုက်၏။ ထိုနေ့သို့ ရောက်သောအခါ
ကျွန်ုပ် စုဆောင်းထားသော ရိက္ခာခြောက်များကို မြင်း လှည်းပေါ်တင်၍

ရေဘူးတစ်ဘူးကိုလည်း ယူဆောင်လာခဲ့၏။

ထို့ပြင် စောင်တစ်ထည်ကို ပုဆိုးအောက်၌ ပတ်ပြီးယူဆောင်လာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ် စွန့်စွန့် စားစား ဝယ်ယူထားသော ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကိုလည်း လျှို့ဝှက်ပြီး သယ်ဆောင်လာ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နေ့စဉ် ပက်လက်မြင်းလှည်းကို မောင်းပြီး ဝါဒါများနှင့် ဈေးသို့သွားရလေ၏။ ထောင်ဝါဒါများ ဈေးဝယ်နေခိုက်တွင် ကျွန်ုပ်က ဗိုက်နာသည်ဆိုကာ ၎င်းတို့လက်မှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခဲ့၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ် အတွင်းပိုင်းရှိ သစ်တောများဆီသို့ ခိုးလျက် ထွက်ခဲ့၏။

အက်ဒမန်ကျွန်း၏ အတွင်းပိုင်း၌ သစ်ခုတ်သော အကျဉ်းသားများနှင့် ထောင်ဝါဒါ များရှိကြ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့ကို သတိကြီးစွာဖြင့် ရှောင်တိမ်းပြီး တောနက်ထဲသို့ ပြေးရ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် စွန့်စွန့်စားစား ပြေးလွှားပြီး အက်ဒမန်ကျွန်း၏ တောနက်ပိုင်းသို့ ရောက်ရှိ ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်အာဏာပိုင်များ၏ လက်မှ လွတ်အောင် ညဘက် ပြေးလွှားခဲ့ပြီး မောပန်း သောအခါ ကျွန်ုပ် ယူဆောင်လာသော ရိက္ခာခြောက်များကိုစား၍ ရေဖြင့် မျှောချေရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့ည၌ သစ်ပင်မြင့်ကြီးပေါ်သို့ တက်၍ အိပ်စက်ခဲ့လေ၏။ နံနက် အရုဏ်တက်ချိန် သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ် အိပ်ရာမှထ၍ ပြေးရပြန်၏။

တောတစ်ခုလုံး ကျွန်းပင်ကြီးများနှင့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ထူထပ်စွာရှိနေသဖြင့် အဆိပ်ပြင်းသော မြွေ၊ ပင့်ကူ စသော သတ္တဝါများကို သတိကြီးစွာထား၍ သွားရလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ခရီးဆက်ပြီးနောက် ညနေပိုင်း၌ လူရိုင်းများ၏ နယ်မြေသို့ ရောက်လာ၏။ လူရိုင်းများ သည် အရိုင်းအစိုင်းများနှင့် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူများဟူ၍ နှစ်မျိုးဖြစ်နေ၏။

သို့သော် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော လူရိုင်းများပင်လျှင်
၎င်းတို့သဘောမကျလျှင် အရိုင်းအစိုင်းများအ ဖြစ် ပြောင်းလဲသွားနိုင်၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် အသက်လု၍ ပြေးလွှားရင်း အရှေ့၌ မီးခိုးများတွေ့သဖြင့်
လူရိုင်းများရွာသို့ ရောက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်းသိလိုက်၏ ။ ကျွန်ုပ်သည်
သတိကြီးစွာထား၍ ထိုရွာအနီးသို့ တိုးကပ် သွားလေ၏ ။

ထို့နောက် လူရိုင်းများ၏ ရွာစည်းရိုးကို သတိထားကြည့်လေ၏ ။
ထိုအခါ ရွာစည်းရိုး၌ တိရစ္ဆာန်များ ၏ ဦးခေါင်းခွံများသာ ချိတ်ဆွဲထားပြီး
လူဦးခေါင်းများ ချိတ်ဆွဲထားသဖြင့် ရင်ထဲ၌ အလုံးကြီးကျသွားလေ၏ ။
ထိုရွာသည် ယဉ်ကျေးသော လူရိုင်းများ၏ ရွာဖြစ်၏ ။ ဦးခေါင်းများ
ချိတ်ဆွဲထားလျှင် လူသားစား လူရိုင်းများဖြစ်၏ ။

ထို့ကြောင့် လူရိုင်းများ၏ ရွာသို့ အရဲစွန့်၍ ဝင်သွားရာ
ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သည်နှင့် တစ်ရွာလုံး ဆူညံပွက် သွားလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်၏ ပတ်လည်မှ
ဝန်းပတ်၍ ဓားလှံလက်နက်များဖြင့် ချိန်ရွယ် ကြလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့၏ အကြီးအကဲနှင့် တွေ့သောအခါ ပါလာသော
ငွေကြေးများကို ပေးအပ်၍ ထောင်မှထွက်ပြေးလာကြောင်း ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့်
ရှင်းလင်းပြလေ၏ ။

လူရိုင်းများ၏ ခေါင်းဆောင်က ကျွန်ုပ်အား စိတ်မပူရန်နှင့် အေးချမ်းစွာ
နေထိုင်နိုင်ကြောင်း ခြေဟန် လက်ဟန်နှင့်ပြန်ပြောပြီး ကျွန်ုပ်စားရန် အသားခြောက်
အနည်းငယ်ကိုပေး၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် ဗိုက်ထဲတွင် ဆာလောင်လွန်းလှ၍ အသားခြောက်ကို
အရှေ့၌ ရှိသော မီးပုံနှင့်ဖုတ်၍ စားလေ၏ ။ ကျွန်ုပ် အသားခြောက် စားနေစဉ်
လူရိုင်းများက ဆိတ်နို့ ထည့်ထား သော ခွက်တစ်လုံးကို ကမ်း ပေး၍
သောက်ရန်ပြောလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် အသားခြောက်များနှင့် ဆိတ်နို့တစ်သောက်လိုက်ရ၍
ခွန်အားများ ပြန်လည်ပြည့်ဖြိုး လာ၏။ လူရိုင်းများ ကျွန်ုပ်ကို အန္တရယ်မပြုခြင်းမှာ
အလွန်ကံကောင်းလှ၏။

အဆိပ်လူးမြား ကိုင်ထားသော လူရိုင်းများသည်
အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသူများဖြစ်ပြီး တောနက်ထဲသို့ရောက်လျှင်
ကျွန်းလုံခြုံရေးတပ်သားများပင်လျှင် လူရိုင်းများကို ကြောက်ရွံ့ နေကြောင်း သိရ၏
။

လူရိုင်းများသည် ကျွန်ုပ်ကို မိတ်ဆွေဟောင်းကဲ့သို့ ကောင်းမွန်စွာ
ဧည့်ခံ၍ ညအိပ်ရန် တဲငယ်တစ်လုံးပင် စီစဉ်ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်
လူရိုင်းများထံသို့ရောက်လျှင် စိတ်ကို လျော့လိုက်ပြီး ပင်ပန်းလှသဖြင့်
အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

ထိုသို့အိပ်ပျော်ပြီး အတန်ကြာလျှင် ဗုံတီးသံများကို ကျယ်လောင်စွာ
ကြားရသဖြင့် တဲအပြင်သို့ ထွက်ကြည့်လိုက်ရာလွန်စွာကြီးမားသော
မီးပုံးကြီးတစ်ခုကို ရှိထားပြီး လူရိုင်းများ မီးပုံကိုဝိုင်းပတ်၍ ထိုင်နေကြောင်းသိရ၏။

ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ ကျွန်ုပ်သည် ခေါင်းနပန်းကြီးသွားလေ၏။

အချို့သော လူရိုင်းများသည် လူသားစားသည်ဟု နာမည်ကျော်ကြား၏။

ထိုအတွေးကြောင့် မီးပုံကြီးကိုကြည့်၍
ကျွန်ုပ်ထိတတ်လန့်သွားခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လူရိုင်းများ၏ အလယ်၌ ထိုင်နေသော
ခေါင်းဆောင်သည် ကျွန်ုပ်ကို စိတ်အား ထက်သန်စွာခေါ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်
ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန်ပြီး မီးပုံထားသော ကွက်လပ် အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ် ကွင်းလယ်အတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် လူရိုင်းတစ်ဦးသည်

ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ခုန်ထ လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်၏ ခြေအစုံကို ပွေ့ဖက်ကာ
ချုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် လူရိုင်း၏ အပြုအမူကို ထိတ်လန့်အံ့သြနေစဉ်
ကျန်လူရိုင်းလေးသုံးယောက် ထွက်လာ ပြီး ကျွန်ုပ်ကို ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်လေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် အသက်အန္တရာယ်နှင့် အလွန်နီးကပ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း
ရိပ်စားမိလိုက်၏ ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကို တိုက်ခိုက်နေသော လူရိုင်းများအားလုံး
လက်နက်မကိုင်ဆောင်ဘဲ လက်ဗလာ ဖြင့် တိုက်ခိုက်နေ ကြောင်း တွေ့ရ၏ ။

လူရိုင်းများသည် ကျွန်ုပ်၏ ရဲဝံ့သောသတ္တိကို စမ်းသပ်ခြင်းလည်း
ဖြစ်နိုင်၏ ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်အားပြန်လည်တက်ကြွသွားပြီး၊ လူရိုင်းများကို
ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လေ၏ ။ လူရိုင်းများသည် လွန်စွာ သန်မာကြံ့ခိုင်သူများဖြစ်၍
တော်ရုံလူဆိုလျှင် ၎င်းတို့အုပ်စုကို နိုင်မယ် မထင်ချေ။

ကျွန်ုပ်သည် ငယ်စဉ်က ရွာဦးကျောင်း၌ နေထိုင်စဉ်ကပင်
မြန်မာ့သိုင်းပညာကို ဝါသနာ ထုံလွန်း၍ တစ်နေ့မပြတ် လေ့ကျင့်ခဲ့ဖူး၏ ။

ထို့ကြောင့် လူရိုင်းများ စုပေါင်းတိုက်ခိုက်မှုကို တွန်းလှန်နိုင်ခြင်းဖြစ်၏ ။
ကျန်သော လူရိုင်းများသည် ကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ်၍ အားပေးပြီး
ဗုံးများကိုလည်း ဆူညံစွာတီးလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် လူရိုင်းတစ်ဦးကို ခေါင်းမှဆွဲကိုင်၍ ချုပ်ကိုင်ထားပြီး ၎င်း၏
နဖူးကို ခူးဖြင့် တိုက်လိုက်ရာ လူရိုင်းမေ့လဲသွားလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် လူရိုင်းများကို ဖမ်းဆီးရန် နည်းလမ်းသိသွားသဖြင့်
၎င်းတို့၏ ဆံပင်များကို ချုပ်ကိုင်၍ ခူးဖြင့်တိုက်ခြင်း၊ တံတောင်ဖြင့် ထောင်းခြင်းတို့
ပြုလုပ်လေရာ လူရိုင်းများအားလုံး လဲကျမေ့မြောသွား၏ ။

လူရိုင်းများ ရှုံးနိမ့်သွားသောအခါ ၎င်းတို့၏ ခေါင်းဆောင်သည်

ထိုင်ရာမှထသည်။ ကျွန်ုပ်ကို အားပေးချီးမြှောက်သလိုအမူအရာ လုပ်ပြလေ၏ ။
ကျန်သော လူရိုင်းများက ဗုံကို ကျယ်လောင်စွာ တီးက ကျွန်ုပ်ကို အားပေးလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်အား ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ၌ ၎င်းတို့သောက်လေ့ရှိသော ချဉ်စုပ်စုပ်
အဖျော်ယမကာ ကိုလည်း တိုက်လေ၏ ။ ထိုအချိန်မှစ၍ လူရိုင်းများသည် ကျွန်ုပ်ကို
သဘောကျသွားပြီး ကျွန်းမှ လွတ်မြောက်အောင် ကူညီရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့၌ လူရိုင်းများသည် ကျွန်ုပ်အတွက် ရိက္ခာခြောက်နှင့်
ရေများကို စီစဉ်ပေးပြီး ပင်လယ်ကမ်းစပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏ ။ ကမ်းစပ်၌
လူရိုင်းများ ပြုလုပ်ထားသော သစ်ထွင်း လှေငယ် တစ်စီးရှိ၏ ။ လူရိုင်းများ၏
ခေါင်းဆောင်သည် ကျွန်ုပ်ကိုဖက်၍ သစ်ထွင်း လှေငယ် ကလေးကို အပိုင်ပေး
လိုက်ကြောင်းပြော၏ ။

ထိုလှေငယ်လေးသည် ကပ္ပိလိလူရိုင်းများကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ထားသဖြင့်
ပင်လယ်ခရီး အတွက် လုံခြုံ စိတ်ချရသော လှေငယ်လေးဖြစ်၏ ။

ကျွန်ုပ်၏ လှေကလေး ကမ်းမှထွက်လာသောအခါ လူရိုင်းများအားလုံး
လက်ပြပြီး ကျန်ရစ် ခဲ့၏ ။ ကျွန်ုပ်သည်လှေကို အရှေ့ဘက်သို့ ဦးတည်ပြီး
လျှော်ခတ်ခဲ့၏ ။

အက်ဒမန်ကျွန်း အာဏာပိုင်များသည် ကျွန်ုပ်ကို ပိုက်စိပ်တိုက်၍
ရှာဖွေနေလောက်ပေပြီ။

ကျွန်ုပ်ကို ပင်လယ်ထဲ၌ လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့က တွေ့ရှိလျှင်
ပြန်လည်ဖမ်းဆီးခြင်းမပြုဘဲ အသေသတ်နိုင်သော အခွင့်အရေးရှိ၏ ။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်ုပ်သည် ပင်လယ်ခရီးကို သတိကြီးစွာ ထား၍ ခရီးဆက်ရ၏ ။

မကြာမီ အရှေ့ဘက်၌ လေပြင်းများ တိုက်ခတ်လာသဖြင့်
သစ်ထွင်းလှေ၌ ပါရှိသော ရွက်တိုင်ကို ရွက်လွင့်လေရာ လှေသည် လျင်မြန်စွာ
သွားလေတော့၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် အနောက်၌ ဝေး၍ ဝေး၍ ကျန်ခဲ့သော
ကျွန်းများကိုကြည့်ကာ အလွန်စိတ် အားတက် ကြွမိ၏။ လေသည်
တောင်စူးစူးဘက်သို့ တိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ရွက်များ ကိုပြန်ချပြီး
လှော်တက်နှင့် လှော်ခတ်ခဲ့၏။ ပင်လယ်ပြင်၌ ပူလောင်လွန်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်
တစ်ကိုယ်လုံး မီးကဲ့သို့ ပူလောင်နေလေ၏။

ထို့ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ချွေးများရွဲရွဲစိုနေပြီး
ရေဓာတ်ခန်းခြောက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

ခုနစ်ရက်ခန့်ကြာသောအခါ တောင်ဘက်မှ
လေပြင်းများတိုက်လာပြန်သဖြင့် သစ်ထွင်း လှေ၏ ရွက်များကို ချလိုက်ရ၏။
မကြာမီ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မည်းမှောင်လာပြီး လှိုင်းလုံးများ
တဖြည်းဖြည်းကြီးလာ ၏။

မိုးသက်မုန်တိုင်း စတင်တိုက်ခတ်လာချေပြီ။

ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ပင်လယ်ကြီး၏ အလယ်၌
ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်တည်း သစ်ထွင်း လှေကလေးနှင့် ရှိနေသည်မှာ စိတ်အားပျက်ဖွယ်
ကောင်းလွန်းလှ၏။

သို့သော် မိမိ၏ စိတ်ကို မိမိတင်း၍ မုန်တိုင်းထန်သော ပင်လယ်ပြင်ကို
အံတုရန် ကြိုးပမ်း ရ၏။ လှေကလေးသည် လှိုင်းများကြား၌ လူးလွန်နေပြီး
လှေမြှုပ်သွားတော့မည်ဟု အကြိမ်ကြိမ် ထင်မှတ်ပြီး ဘုရား တရား တရလေ၏။

မိုးသက်မုန်တိုင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲရွဲစိုနေပြီး
ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် အေးမြနေမိ၏။ ပင် လယ်ပြင်၌ မိုးသက်လေပြင်းများ
အတန်ကြာအောင် တိုက်ခတ်ပြီး နောက် လေပြင်းများ လျော့ကျသွားပြီး
မိုးလည်းစဲသွားလေ၏။

မကြာမီ ပင်လယ်ပြင်တစ်ခွင်လုံး ငြိမ်သက်အေးချမ်းသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကံကောင်း ထောက် မလွန်းသဖြင့် မုန်တိုင်းအတွင်းမှ သေကံမရောက် သက်မပျောက်ဘဲ လွတ်မြောက် ခဲ့လေ၏။

ညသို့ရောက်သောအခါ မိုးသားတိမ်လိပ်များ ဖုံးလွှမ်းနေသဖြင့် ကြယ်တာရာများကို မမြင်ရတော့ ချေ။

ထို့ကြောင့် အရှေ့ အနောက် တောင် မြောက်ကို ခွဲခြားမသိနိုင်တော့ဘဲ စိတ်မှန်းဖြင့် ခရီးဆက်ရလေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်ကို လိုက်လံရှာဖွေသော ကျွန်းလုံခြုံရေး တပ်သားများသည် မုန်တိုင်းကြောင့် နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လှည့်သွားကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မုန်တိုင်းဒဏ်ကို ခံရပြီး ခြစ်ခြစ်တောက်ပူသော နေရောင်ကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ်တစ် ခုလုံး အေးတစ်လှည့် ပူတစ်လှည့် ဖြစ်နေရာမှ အဖျားစတင်ဝင်ရောက်လာ၏။

ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး ပူလောင်ခြောက်သွေ့နေသဖြင့် ရေကိုလည်း တကြိမ်ပြီးတစ်ကြိမ် သောက်နေ ရာ ရေဘူးထဲရှိရေများ ကုန်စင်သလောက် ဖြစ်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခေါင်းထဲတွင်လည်း မူးနောက်နေပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ကိုင်ရိုက်ထားသကဲ့သို့ နာကျင်နေ လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လှေကိုပင် ပဲ့မကိုင်နိုင်တော့ဘဲ ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ပင်လယ်ပြင်၌ မျောချင်တိုင်း မျောနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အက်ဒမန်ကျွန်းမှ ထွက်ပြေးလာခြင်းအတွက် ပထမဆုံးအကြိမ် နောင်တ ရမိ၏။ ကျွန်း၌ အလုပ်ကို ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်၍ လွတ်မဲ့ရက်ကို စောင့်လိုက်လျှင် အချိန်တန် အိမ်ပြန်ပြီး ချစ်ဇနီး မမိုးသူ နှင့် တွေ့ဆုံနိုင်၏။

ယခုတော့ ပင်လယ်ပြင်သို့ စွန့်စားခန်းဖွင့်ပြီးကာမှ အန္တရယ်နှင့်
ရင်ဆိုင်ရပြီး သေဆုံး ရတော့မည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဇနီးသည် မမိုးကိုသာ သတိရ
ရှိနေမိလေ၏ ။

မမိုးသည် ကျွန်ုပ်တစ်ကျွန်းမှ လွတ်မည့်ရက်ကို လက်ချိုးရေတွက်ပြီး
စောင့်နေလိမ့်မည်။ ယခုလို တစ်ကျွန်းမှ ထွက်ပြေးပြီး အသက်ဘေးနှင့် ကြုံရခြင်းကို
သိမည်မထင်ချေ။

ကျွန်ုပ်သည် တွေးရင်း ခေါင်းထဲ၌ ချာချာလည်လာပြီး
မေ့မြောသွားလေတော့၏ ။

(၂)

ကျွန်ုပ် ပြန်လည်သတိရလာသောအခါ ရုတ်တရက် ငါ
ဘယ်ရောက်နေသလဲဟု တွေးမိ၏။ ခဏ ကြာသောအခါ ကျွန်းမှထွက်ပြေးပြီး
ပင်လယ်ထဲ၌ မုန်တိုင်းမိပုံကို ပြန်လည်သတိရလာ၏။

ကျွန်ုပ် ရောက်နေသော နေရာသည် တံငါသည်များ၏
တဲငယ်လေးတစ်လုံး ဖြစ်ပုံရ၏။

တဲပတ်ဝန်းကျင်၌ ငါးညှီနို့ကို ရရှိနေသဖြင့် တံငါများ၏ တဲသို့
ရောက်နေပုံရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သေကံမရောက် သက်မပျောက်သည့်အတွက်
များစွာဝမ်းမြောက်သွားမိ၏။

မြန်မာပြည်သို့ပြန်ရန် ကျွန်ုပ်သည် မျှော်လင့်ချက်များစွာ ကျန်သေး၏။

ထိုအချိန်၌ တံငါသည် အဘိုးအိုတစ်ဦး ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ရောက်လာပြီး...

“မောင်ရင် သတိရလာပြီ၊ ဟောဒီရေလေးကို သောက်လိုက်ပါ”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်ကို ရေအနည်းငယ်တိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရင်ထဲတွင် ပူလောင်လှသဖြင့် ရေကို အငမ်းမရ
သောက်နေလေ၏။

ရေသောက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲ၌ ပူလောင်မှုများ အနည်းငယ်
ပြေပျောက်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်က...

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီနေရာကို ရောက်နေတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

တံငါသည်အဘိုးအိုက...

“မောင်ရင့်ကို ကျုပ်တို့ တံငါလှေတွေက ပင်လယ်ထဲက

ကယ်တင်ခဲ့တာပေါ့၊ ကျုပ်က ဒီကျွန်းက တံငါတွေရဲ့ အကြီးအကဲပဲ၊ မောင်ရင့်ရဲ့

ကျန်းမာရေးကို ဘာမှမပူပါနဲ့တော့ ဒီကျွန်းမှာရှိတဲ့ ဆေးဆရာက မောင်ရင့်ကို

စစ်ဆေးကြည့်ပြီးပြီ၊ မောင်ရင့် မေ့မြောနေတုန်းက

မောင်ရင့်အဖျားတက်နေသေးတယ်၊ အခု တော့ အဖျားကျသွားပါပြီ၊ ဒါနဲ့

မောင်ရင့်က တစ်ကျွန်းက ထွက်ပြေးလာတဲ့ အကျဉ်းသားတစ်ယောက် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တံငါသည် အဘိုးအို၏ အမေးကြောင့်

ကျွန်ုပ်ကို လူဆိုး သူခိုးတစ် ယောက်ဟု အထင်ရောက်မည်စိုးသဖြင့်

ကျွန်ုပ်ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ဟုတ်မှန်းသည့် အတိုင်း အစမှအဆုံး ထိအောင်

ပြန်ပြောပြလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဘဝ နောက်ကြောင်းကို တံငါသည်အဘိုး အိုလင်မယားသည်

ကရုဏာသက်စွာ နား ထောင်ကြ၏။

ထို့နောက် အဘိုးအိုက ၎င်းတို့ကျွန်းအနီး၌ ရွက်သင်္ဘောကြီးများ

ဖြတ်သန်းသွား လာလေ့ရှိကြောင်း၊ ထိုလှေကြီးများနှင့် မော်လမြိုင်၊ ရန်ကုန်သို့

လိုက်နိုင်ကြောင်း ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ကျွန်းမှလွတ် မြောက်ရန်

လမ်းစရသဖြင့် လွန်စွာပျော်ရွှင်သွားလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် တံငါသည်များ၏ ကျွန်း၌ သောင်တင်နေရင်း

အားလပ်ချိန်၌ တံငါသည်များ ၏ အလုပ်ကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မကြာမီ ဇာတိရပ်မြေသို့ပြန်ပြီး ဇနီးသည်မမိုးသူနှင့်

တွေ့ရတော့မည်ဆိုကာ အလွန် ပျော်ရွှင်နေလေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ ပျော်ရွှင်မှုများ
မကြာမီမှာပင် ပျောက်ဆုံး သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိနေသော ကျွန်းကလေးကို တစ်ကျွန်းရှိ အာဏာပိုင်များ
ရိပ်စားမိသွားပုံရ၏။ မကြာမီ ကျွန်းကလေးကို တစ်ကျွန်းရှိ အာဏာပိုင်များ
ရိပ်စားမိသွားပုံရ၏။ မကြာမီ ကျွန်းကလေးသို့ ကျွန်းလုံခြုံရေးတပ်၏ မော်တော်
ထိုးဆိုက်လာ၏။

မော်တော်ထဲ၌ လက်နက်ကိုင် လုံခြုံရေးတပ်သားများ အပြည့်အစုံပါ၏။
အက်ဒမန်ကျွန်းရှိ ထောင် မှူးတစ်ဦးသည် ကျွန်းအကြီးအကဲနေအိမ်သို့
ဦးဆောင်သွားပြီး....

“ဒီကျွန်းမှာ ကျွန်းကပြေးလာတဲ့ လူတစ်ယောက်
ခိုအောင်းနေတယ်ဆိုလို့ လာဖမ်းတာပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ တံငါသည်အဘိုးအိုသည် အိပ်ခန်းထဲ၌
ပုန်းအောင်းနေသော ကျွန်ုပ်ကို စိတ်မ ကောင်းဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။
ကျွန်ုပ်သည် ပုလိပ်များကိုကြည့်၍ အလွန် စိတ်ဓာတ်ကျသွားလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ပုလိပ်များသည် ကျွန်ုပ်အား
ပြန်လည်ဖမ်းဆီးသွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်းမှလွတ်မြောက်ရန် လက်တစ်ကမ်းအလိုမှာ
ပြန်လည်ဖမ်းဆီးခံရခြင်းကို များစွာ ခံစားရလေ၏။

ကျွန်ုပ် ကျွန်းသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာသောအခါ ထောင်ဝင်း၌
အကျဉ်းသား တော်တော် များများ လာရောက်ကြည့်ရှုကြ၏။

အချို့အကျဉ်းသားများသည် ကျွန်ုပ်၏ ကြိုးပမ်းမှုကို
အားကျသလိုအနေဖြင့် လာရောက် ကြည့်ရှုကြ၏။ အချို့သောအကျဉ်းသားများကမူ

ကျွန်ုပ်ကြောင့်ကျွန်းပေါ်၌ လွတ်လပ်စွာ နေခွင့် ရသော အခွင့်အရေးများ
ဆုံးရှုံးတော့မည်ဟု ယူဆကာ မကျေမချမ်း ဖြစ်ကြ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်းမှ ထွက်ပြေးမည်သူသည် လွန်စွာလျှို့ဝှက်ပြီး စီစဉ်ရ၏
။

အချို့သော အကျဉ်းသားများသည် လူတစ်ဦး ကျွန်းမှ
ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်မှာ စိုးရိမ်ကြ၏။

ကျွန်းမှ ထွက်ပြေးမည့်သတင်းရလျှင် အာဏာပိုင်များသို့
သတင်းပို့တတ်၏။

ထိုလူ လွတ်မြောက်သွားလျှင် ကျွန်းပေါ်၌ ၎င်းတို့ရရှိထားသော
အခွင့်အရေးများ ဆုံးရှုံးမှာ ကြောက်၏။ ထောင်ဝါဒါများက ကျွန်ုပ်ကို
လက်ထိတ်ခတ်လျက်နှင့် သင်္ဘောပေါ်မှ ဆွဲချကြ၏။

ကျွန်ုပ် အောက်သို့ဆင်းရာတွင် နှေးကွေးလေးလံသည်ဆိုပြီး
ထောင်ဝါဒါတစ်ဦးက ခြေဖြင့် ဆောင့် ကန်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည်
မျှော်လင့်မထားသဖြင့် မြေပေါ်သို့ ဒလိန့်ခေါက်ကွေးကျ၏။

ထောင်ဝါဒါများသည် ကျွန်းပေါ်ရှိ အကျဉ်းသားများရှေ့၌ ကျွန်ုပ်ကို
နှိပ်ကွပ်လိုဟန်ရှိ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ဘယ်သောအခါမှ သူတစ်ပါး မတရားလုပ်ခြင်းကို
လက်ပိုက် ကြည့် မနေ တတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို ခြေဖြင့်ကန်ရန် ပြေးလာသောထောင်ဝါဒါ၏
ခြေထောက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ဖမ်း၍ ဆောင့်တွန်းလိုက်ရာ ထောင်ဝါဒါ မြေပေါ်သို့
လဲလေ၏။

ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် မြေပေါ်မှ ခုန်ထလိုက်၏။ ထောင်ဝါဒါများသည်

နံပါတ်တုတ် ကိုယ်စီဖြင့် ကျွန်ုပ်အနီးသို့အပြေးရောက်လာ၏။
ထောင်ဝါဒါတစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်ကို အနောက်မှ ဝင်ရိုက်ရန် ကြိုးပမ်း၏။
ကျွန်ုပ်က ကိုယ်ကိုယ်မိန်းနွဲ့၍ ဝါဒါကို ခြေဖြင့်ကန်ရာ ဝါဒါ ယိုင်လဲလေ၏။

ထောင်ဝါဒါများသည် လက်ထိတ်ခတ်ခံရသော လူတစ်ယောက်အား
မထောက်မညှာပဲ နံပါတ်တုတ်များဖြင့် ဝင်ရောက် ရိုက်နှက်ရန် ကြိုးပမ်းလေ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ လျင်မြန်သော ခြေကန်ချက်များကြောင့် ဝါဒါများ
တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် တဖုန်းဖုန်းလဲကျလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်ကို လာရောက်ကြည့်ရှုသော အကျဉ်းသားများက သံပြိုင်
...

“ငွေသိုက် ... ငွေသိုက် ...တစ်ကျွန်းပြန် ငွေသိုက်၊ ငွေသိုက်ကို
မတရားမလုပ်နဲ့၊ ယောက်ျား မဟုတ်ဘူးလား။”

စသည်ဖြင့် အော်ဟစ်လေရာ တစ်ကျွန်းလုံး ဆူညံထွက်သွားလေ၏။

ထိုအခါ အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိများအားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားပြီး
ထောင်မှူးငယ် တစ်ယောက်သည် ဝါဒါများကို အနောက်သို့ဆုတ်ခိုင်းပြီး ကျွန်ုပ်ကို
သေနတ်ဖြင့်ချိန်ကာ...

“ဒီနေ့ ငွေသိုက် မင်းကို ငါတို့ တရားဝင်ပစ်သတ်လို့ ရတယ်နော်၊
ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် အဖမ်းခံပါ”

ဟု အမိန့်ပေးလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ရင်ကိုကော့၍ ...

“ကျွန်းကို အေးအေးချမ်းချမ်း ပြန်လာတဲ့ကျုပ်ကို မတရားနှိပ်စက်တာ
ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဝါဒါတွေ မိုက်ရိုင်းတာ တစ်ကျွန်းလုံး သက်သေရှိတယ်၊
ကျုပ်ကိုပစ်ရင် တစ်ကျွန်းလုံး ကျုပ်ဘက် မှာရှိတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကို

တစ်ကျွန်းလုံးထပြီး ပုန်ကန်ကြမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထောင်မှူးသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေ၏။
အကျဉ်းသားများ ကလည်း ငွေသိုက်... ငွေသိုက်ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ပြီး
ဩဘာပေးကြ၏။

နောက်ဆုံး၌ ထောင်မှူးက အေးအေးချမ်းချမ်း အဖမ်းခံရန်
မေတ္တာရပ်ခံသဖြင့် ကျွန်ုပ် အဖမ်းခံလိုက်လေ၏။ တစ်ကျွန်းမှ ထွက်ပြေးသော
ပြစ်မှုကို ကျွန်းပေါ်ရှိ တရားရုံး၌ အမှုရင်ဆိုင် ရလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်မှာ အပြစ်ရှိသည်ဆိုကာ ကျွန်းပေါ်၌
ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ရာမှာ နာမည် သတင်းကြီးသော စီလူလာထောင်ကြီးသို့
ပို့လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် စီလူလာထောင်၌ သုံးနှစ်တိတိ ကျခံရဦးမည်။

စီလူလာထောင်ကြီးသည် ကျွန်းပေါ်၌ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ရာ၌
နာမည်သတင်းကြီး၏။

ထိုထောင်ကြီး၌ ကျွန်းပေါ်သို့ရောက်ပြီး ထပ်မံ၍ ပြစ်မှုကျွန်းလွန်သူများ
နေထိုင်ရ၏။

စီလူလာထောင်၌ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုများကြောင့် တစ်ကျွန်းသို့
ရောက်ရှိသူတိုင်း စီလူလာ ထောင်ကို ကြောက်ရွံ့ကြ၏။

စီလူလာထောင်သည် ကြမ်းပေရမ်းပေဆိုသော လူဆိုးကြီးများကို
ထိန်းသိမ်းရသော ထောင်ဖြစ်၍ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ရခြင်းဖြစ်၏။

ထိုသို့ စီလူလာထောင်က ကြမ်းတမ်းရသည့်အပြင်
ယခုတာဝန်ကျနေသော စီလူလာ ထောင်၏ ထောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်းသည်
ထောင်မှူးတကာ ထောင်မှူးထဲတွင် အကြမ်းကြုတ် ဆုံး အရိုင်းစိုင်း ဆုံးဖြစ်၏။

မက်ကောလင်းသည် လွန်စွာသန်မာထွားကျိုင်းပြီး

အရပ်ခြောက်ပေကျော်မြင့်သော လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ အခြားသော ဆိုးသွမ်းသည်ဟု နာမည်သတင်းထွက်သော ထောင်မှူး များသည် ထောင်သားများအပေါ် တင်းကြပ်သော ထောင်ဥပဒေများဖြင့် တိတိကျကျ နှိပ်ကွပ်ခြင်း ကြောင့် ဆိုးသွမ်း သည်ဟု အမည်သတင်းထွက်ခြင်းဖြစ်၏။

ထောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်းသည် ထိုထောင်မှူးများထက် ပိုမိုဆိုးသွမ်းသည်ဟု နာမည်သတင်း ထွက်ခြင်းမှာ အပြစ်ရှိသော ထောင်သားကို မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်ညှဉ်ပန်း နှိပ်စက် နည်းများ အသုံးပြု၍ အပြစ်ဒဏ် ခတ်သောကြောင့် ပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ် စီလူလာထောင်သို့ ရောက်သည့်နေ့မှာပင် ထောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်းနှင့် စတင်တွေ့ဆုံ ခွင့်ရ၏။ မက်ကောလင်း၏ ထူးခြားချက်မှာ မြန်မာစကားကို ကောင်းမွန်စွာ ပြောဆို တတ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် မက်ကောလင်း၏ ရိုင်းပျမှုများကို ကြားဖူးနားဝ ရှိနေသော်လည်း မဟုတ်လျှင် မခံ ဟူသော စိတ်ဓာတ်ကြောင့် အသက်ချင်းလဲသွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလေ၏။

ထောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်းသည် ကျွန်ုပ်ကို သူ၏ ရုံးခန်းသို့ တကူးတက ခေါ်တွေ့၏။

“ကျွန်းကထွက်ပြေးပြီး ပြန်မိတယ်ဆိုတာ မောင်မင်းလား၊ ကျွန်းမှာ ပြန်မိရင် ပြစ်ဒဏ် ကျခံ ရတယ်တာ မသိဘူးလား၊ ဘာကြောင့် ကျွန်းက ပြေးရတာ လဲ”

ဟု မေးမြန်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က ထောင်မှူးကြီးကို ကြည့်၍ ...

“ကျွန်းမှာ နေရတာ မပျော်ဘူး၊ ကိုယ်လုပ်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်နဲ့ ပြစ်ဒဏ်ခံရတာ မမျှဘူးလို့ ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ထွက်ပြေးတာပါ”

ဟု ပြောလိုက်တာ ကျွန်ုပ်၏ စကားကို နားထောင်နေသော
ထောင်မှူးငယ်များနှင့် ထောင်ဝါဒါ များသည် မျက်လုံးပြူးသွားလာ၏ ။
စီလူလာထောင်မှာ မက်ကောလင်းလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ယခုလို ပြန်ပြောခံသူ ရှာလှ၏ ။

သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ အဖြေကို မက်ကောလင်းသည် စိတ်ဆိုးဟန်မပြဘဲ...

“နောက် ဒီလိုထွက်ပြေးဖို့ အခွင့်အရေးရရင် ပြေးဦးမှာလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်က ထောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်း၏ မျက်လုံးကို စေ့စေ့ကြည့်၍

...

“အခွင့်အရေးရရင် ပြေးဦးမှာပါ။ ဒီကျွန်းက မလွတ် လွတ်အောင်ပြေးဖို့
ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။ ဒီကျွန်းက ထွက်ပြေးနိုင်တဲ့ တစ်ကျွန်းပြန် ဘိုးမှန်ဆိုတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကျူပ်သိပ်အားရတယ်။ သူလို လူမျိုး တစ်နေ့ ဖြစ်စေရမယ်”

ဟု ဖြေလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ ရဲရဲတောက်
အဖြေကြောင့်ထောင်ဝန်ထမ်းများသည် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး ဖြစ်သွားကြ၏ ။
ထောင်မှူးမက်ကောလင်း ဒေါသပူပန်ထပြီ ရက်ရက်စက်စက် အပြစ်ပေးမှာ
စိုးရိမ်နေကြ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်းက ထွက်ပြေးရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးကတည်းက မိမိ၏
ရည်မှန်းချက် မအောင်မြင်လျှင် အလွန်ဆိုးဝါးသော အပြစ်ဒဏ်များကို
ခံရမည်ကိုသိ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် အပြစ်ဒဏ်များကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်မည် ဟု
ဆုံးဖြတ်ပြီးသားဖြစ်၏ ။ ထောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်းသည်
အများထင်ထားသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်ကို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော နည်းဖြင့်
အပြစ်ဒဏ် ခတ်ဖြင့် အပြစ်ဒဏ်ခတ်ခြင်း မပြုဘဲ...

“ကျွန်းကို ပြန်လာတဲ့နေ့မှာလည်း ထောင်ဝါဒါတွေကို ပြန်တိုက်ခိုက်လို့ ထောင်မှူးတွေက သေနတ် နဲ့ချိန်ပြီး အဖမ်းခံခိုင်းရတယ်လို့ သိရတယ်။ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းပြန်၏ ။ ကျွန်ုပ်က မက်ကောလင်း၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ...

“မတရားနှိပ်စက်တယ်လို့ ယူဆလို့ပါ။ ကျုပ်က မတရားတာမြင်ရင် ဘယ်တော့မှ အရှုံးပေးမယ်လူ မဟုတ်ဘူး၊ အသက်ချင်လဲပစ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ ဒါဟာ ကျုပ်တို့မြန်မာလူမျိုး စစ်စစ်တွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထောင်မှူး မက်ကောလင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ ရဲရဲတောက် စကားများကို နားထောင်၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“မင်းက အတော်ခေါင်းမားတဲ့ လူစားပဲ၊ ငါရဲ့ စီလူလာထောင်ကလည်း ခေါင်းမာပါတယ် ဆိုတဲ့ လူတွေ ကို အရည်ပျော်သွားအောင် လုပ်တဲ့နေရာမှာ ထိပ်တိုက်မတွေ့အောင်နေပါ၊ စီလူလာထောင်က တစ်ကျွန်းကျလာတဲ့ ဆိုးပေမိုက်ပေဆိုတဲ့ လူတွေကို လိမ္မာအောင်ပြုလုပ်ပေးတဲ့ နေရာပဲ၊ ဒါကြောင့် ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ဘယ်ထောင်နဲ့မှ မတူဘူးဆိုတာ နားလည်ပါ၊ ကဲ...မောင်မင်း သွားနိုင်ပြီ”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်ကို အခန်းထဲမှ သွားခွင့်ပေးလိုက်လေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် စီလူလာထောင်ထဲ၌ အင်္ဂလန်သို့ပို့ရသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများ လုပ်ကိုင်ရာ နေရာ၌ အလုပ်ရလေ၏ ။

ထိုသို့သင်ကြားပေးရင်း ဦးရွှေကောင်းက...

“ကိုယ့်လူရဲ့ သတ္တိကတော့ ထောင်ထဲမှာ အတော်လူပြောများနေပြီ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဦးရွှေကောင်းကိုကြည့်၍

“ထောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်းက ကျုပ်ကို ဘေးမဲ့ပေးလိုက်တာ မယုံနိုင်စရာပဲ၊ ကျုပ်က တော့ မဟုတ်မခံစိတ်ဓာတ်ကြောင့် တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ် ထားပြီးသား”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ဦးရွှေကောင်းက...

“ခွေးသူခိုး မက်ကောလင်းရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ကျုပ်ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ ဒီကောင်ကြီးဟာ သူလုပ်လို့ရ မယ့်လူနဲ့ လုပ်လို့မရမယ့်လူကို ကောင်းကောင်းခွဲခြားသိတယ်၊ မောင်ရင့်လို မဟုတ်မခံ စိတ်ဓာတ်နဲ့ သတ္တိ ကောင်းတဲ့လူကိုသိရင် သူ့ကို ပြန်ဆော်မယ်ဆိုတာ သိတယ်၊ ဒါကြောင့် မောင်ရင့်ကို နားလည်ခွင့်လွှတ်သ ယောင်နဲ့ လက်ရှောင်ပေး သတိထားပြီးနေဖို့လိုတယ်၊ ငါ့အထင် ထောင်ထဲမှာ မက်ကောလင်းကို ကြိုက်တဲ့ သူ ဘယ်သူမှမရှိဘူး၊ ထောင်တစ်ခုလုံးဟာ မက်ကောလင်းကို သတ်ချင်တဲ့သူတွေချည်းပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က သက်ပြင်းချ၍

“ဒီကောင်ကြီးက ကျုပ်ထင်ထားတာထက်တောင် ပိုပြီးလူမုန်းများနေပြီ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ဦးရွှေကောင်းက....

“လူမုန်းများတာလည်း မပြောနဲ့လေ၊ မက်ကောလင်း ဘယ်လောက်ဆိုးတယ်ဆိုတယ်ဆိုတာ မင်းကိုငါ လက်တွေ့သက်သေပြမယ်၊ ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့”

ဟု ဆိုကာ လက်သမားရုံမှ ယာခင်းများရှိရာဘက်သို့ ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏ ။

ယာခင်းတစ်နေရာရှိ တဲအိမ်ကလေး၌ အကျဉ်းသားတစ်ဦးကို

ဘဝတူများက ဝိုင်းဝန်းပြုစု

နေကြောင်း တွေ့ရ၏။ အကျဉ်းသား၏ အကျီတစ်ခုလုံး သွေးများဖြင့်
မြင်မကောင်းအောင် စိုရွှဲနေလေ၏။

ထိုအကျဉ်းသားသည် သူ၏ ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့်အုပ်၍ နာကျင်စွာ
ညည်းညူနေလေ၏။

အကျဉ်းသားများသည် ကျွန်ုပ်ကို မြင်သောအခါ အားကိုးတကြီး
အမူအရာဖြင့်.....

“ဒီမှာ ကြည့်ပါဦးဗျာ၊ ခွေးသူခိုး ဘယ်လောက်ရက်စက်တယ်ဆိုတာ”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က အကျဉ်း သားကိုကြည့်၍

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ၊ သွေးတွေက မနည်းပါလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အကျဉ်းသားတစ်ဦးက...

“ဒီလူက ဓားမြမှုနဲ့ရောက်လာတဲ့ နှစ်ကြီးအကျဉ်းသား ဝင်းစိုး
ဆိုတဲ့ကောင်ပါ။ ဝင်းစိုးဟာ သခင်ကြီးရဲ့တ ပည့်ကျော် ဗညားဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို
လွန်ခဲ့တဲ့ရက်က လက်သီးနဲ့ ထိုးလိုက်လို့ သွားတစ် ချောင်း ကျိုးသွားတယ်၊
တကယ်တော့ ဗညားက ဝင်းစိုးရဲ့မိန်းမကို ထိကပါး ရိကပါးလုပ်လို့ ဝင်းစိုးက
လက်သီးနဲ့ထိုး လိုက်တာပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူနှစ်ဦး၏ ရန်ပွဲဖြစ်ပွားရခြင်း၏
အဓိကအချက်ကို ရိပ်စားမိ သွား၏။

ထောင်ထဲသို့ ရောက်ရှိနေသူများသည် မိန်းမများနှင့် ခွဲခွာနေသဖြင့်
ထောင်သားအချင်းချင်း နားလည်မှု ယူပြီး မိန်းမယူသော စရိုက်သဘာဝ ရှိ၏။
ထိုမိန်းမများကို လုယက်ပြီး ထောင်သား အချင်းချင်း လူသတ်မှုများပင် ဖြစ်ပွားကြ၏
။ ကျွန်ုပ်က အကျဉ်းသား၏ စကားကို ဆက်၍ နားထောင်လေ၏။ အကျဉ်း သားက

“ဗညားကို လက်သီးနဲ့ထိုးတဲ့အတွက် ထောင်မှူးကြီးက ဝင်းစိုးကိုခေါ်ပြီး ငါ့တပည့်ကို သွားကျိုး အောင်လုပ်တဲ့အတွက် မင်းကိုလည်း သွားကျိုးအောင် ပြန်လုပ်ပေးရမယ်ဆိုပြီး ဝင်းစိုးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပလာယာနဲ့ သွားတွေနုတ်ပေးလိုက်တာ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်း၏ ရက်စက်ပုံများကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရသဖြင့် ၎င်းကို အလွန်စက်ဆုပ်ရွံရှာသွားမိ၏။ ။ ထို့ကြောင့် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်၍

“တောက်....ငါတို့နိုင်ငံကို နယ်ချဲ့အစိုးရက ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ထားတဲ့အတွက် တစ်နိုင်ငံလုံး တုံးအောက် ကမ္ဘာ့ ဖြစ်နေချိန်မှာ အပြစ်ဒဏ်ခံရတဲ့ ငါတို့လို အကျဉ်းသားတွေကို ထောက်ထား ညှာတာမှု မရှိဘဲ ထောင်ထဲမှာ တောင်လိုက်ပြီးတော့ ရက်ရက်စက်စက် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်နေတာပဲ၊ ဒီလိုမျိုးကို ထောင်မှူးကြီး ဘဝမှာ မထား သင့်ဘူး ဘုရားသခင်ဆီမှာ အိပ်ပျော်ခိုင်းလိုက်ဖို့ပဲ ကောင်းတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးရွှေကောင်းက မျက်လုံးပြူး၍ လက်ညှိုးကို နှုတ်ခမ်း၌ ကပ်ကာ....

“စီလူလာထောင်မှာ စကားကို လွယ်လွယ်မပြောနဲ့ ငွေသိုက် ဒီထဲမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံရဘူး၊ ကုန်ကုန် ပြောရရင် ငါလိုလူတောင် မယုံနဲ့ကွာ၊ ဒီလိုနေရင် မင်းအသက်ရှည်လိမ့်မယ်၊ အပြောအဆို ဆင်ခြင်ကွ၊ စီလူလာမှာ လူတစ်ယောက်ကို ရှင်ချင်ရင် လွယ်လွယ်လေး ရှင်းလို့ ရတယ်”

ဟုပြောလေ၏၊ ကျွန်ုပ်သည် စီလူလာထောင်၌ ထောင်သားအလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ရင်း အချိန်ကုန်ရလေ၏။ ။

ကျွန်ုပ်သည် အလုပ်ထဲတွင်သာဖိပြီး ဘဝကိုမြှုပ်နှံထားမိ၏။ ။

ကျွန်ုပ်၏ ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည့် အခါတိုင်း
ထိုအတွေးသည် မြန်မာပြည်၌ ကျန်ရစ်သော မမိုးကို သတိရလွှမ်းဆွတ်သော
အတွေးပင်ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်၏ လက်သမားရုံးသို့ လွှစာမှုန့်များ
လာရောက်တောင်းယူသော အကျဉ်းသားနှစ်ယောက် အနက်တစ်ယောက်ကိုကြည့်၍
ဦးရွှေကောင်းက....

“ဟေ့ကောင်...မင်းက ဇာတ်မင်းသား မဟုတ်လား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ထိုသူက....

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”

ဟု ပြန်လည်မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဦးရွှေကောင်းက ကျွန်ုပ်
ဘက်လှည့်၍

“ငွေသိုက်ရေ....ဇာတ်မင်းသားကို မေးကြည့်ပါဦး၊ ခွေးသူခိုးကြီး
မက်ကောလင်းက အာခေါင်ကို မီးပူနဲ့ထိုး လွှတ်တဲ့လူလေ”

ဟုပြောလေရာ ဇာတ်မင်းသား ဆိုသူက ပတ်ဝန်းကျင်ကို မသိမသာ
မျက်လုံးဝေ့ကြည့်၍ ...

“ပြန်မပြောချင်ပါဘူးဗျာ၊ တော်ကြာ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူလူတွေရှိရင်
ကျုပ်ကို နောက်တစ်ကြိမ် အာခေါင် ကို မီးနဲ့ပြန်ထိုးခံရဦးမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ဦးရွှေကောင်းက ဇာတ်မင်းသား၏ ပခုံးကိုဖက်ကာ...

“မကြောက်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါရဲ့လက်သမားရုံးမှာ သူလျှိုမရှိပါဘူး ဟောဒီက
မောင်ငွေသိုက်က ထောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်း အကြောင်းကို လေ့လာနေလို့ကွ”
ဟု ပြောလိုက်ရာ ဇာတ်မင်းသား ဆိုသူက သက်ပြင်းချ၍ .

“ကျုပ်က ထောင်မကျခင်တုန်းက ဇာတ်မင်းသား လုပ်နေတာ ဇာတ်ကရင်း ဇာတ်ဆရာက မိုက်ရိုင်းပြီး လူပါးဝတာနဲ့ ငှက်ကြီးတောင်စားနဲ့ ခုတ်လိုက်မိတာ၊ ကျုပ်က ဇာတ်မင်းသားမှန်း မက်ကောလင်းကသိ တော့ မြန်မာအကတွေကို စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုပြီး ကျုပ်ကို မကြာခဏခေါ် ကခိုင်းတယ်။ ကျုပ်လည်း မြန်မာ ဇာတ်သဘင်ကို နိုင်ငံခြားသားတွေက စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတော့ အားကြိုး မန်တက်ကပြမိပါတယ်၊ ကျုပ်မှာ ရှိတဲ့ အဝတ်အစားတွေကို မက်ကောလင်းက မြန်မာပြည်က မှာပေးခဲ့တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ဇာတ်ဝတ်ဇာတ်စား တွေ ပြည့်စုံတဲ့အခါ မက်ကောလင်းဟာ မျက်နှာဖြူမိတ်ဆွေတွေ ခေါ်ပြီး မြန်မာအကကို ရစရာမရှိအောင် ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့တော့တာပဲ၊ ကျုပ် ကနေတုန်း ပါးကိုဖြန်းခနဲချပြီး မင်းရဲ့အကကို ပြုပြင်ကလို့ မရဘူးလား မြန်မာ အကကို ကြည့်ရတာ သိပ်ပြီးတော့ မျက်စိနောက်တယ်၊ လက်တွေကို ကွေးညွှတ်ပြီးကနေတော့ မျောက်က ကနေသလိုပဲတဲ့”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကြီး ၏ မိုက်ရိုင်းပုံကို ဒေါသဖြစ်လွန်း၍

“ဒီလူကြီး အတော်ယုတ်မာပါလား။ သူတစ်ပါးတိုင်းပြည်က အမျိုးသားအကကို စော်ကား တာ လူကြီးလူ ကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဓာတ် မဟုတ်ဘူး၊ မြန်မာအမျိုးသားအကကို လူလယ်ကောင် မှာခေါ်ပြီး နှိမ်ချ နေသလိုပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဇာတ်မင်းသားက သက်ပြင်းချ၍

“အဟုတ်ပါဗျာ၊ ကျုပ်ကို ဇာတ်ဝတ် ဇာတ်စားတွေနဲ့ သူတို့လူမျိုးတွေရဲ့ ဒန့်အကကို ကခိုင်းတယ်၊ ကျုပ်က မကတတ်ဘူးလို့ ငြင်းဆန်တဲ့အခါမှာ လူလယ်ကောင်မှာ သူသိက္ခာ ကျအောင် ပြန်ပြောတယ်ဆိုပြီး ကျုပ်ကို ရက်ရက်စက်စက် အပြစ်ဒဏ်ပေးတော့တာပဲ၊ သူ့ရဲ့ ရုံးခန်းထဲခေါ်ပြီး ကျုပ်ကို မျက်လုံး မှိတ်ခိုင်းတယ်၊ မျက်လုံးမှိတ်ပြီးတဲ့အခါမှာ ပါးစပ်ကို ဟခိုင်း တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့သောက်လက်စ မီးရဲရဲတောက်နေတဲ့ ဆေးပြင်း လိပ်ကြီးကို

ကျုပ်အာခေါင်ထဲ ထိုးစိုက်လိုက်တယ်။ ကျုပ်လည်း နာကျင်လွန်းလို့ ငယ်သံပါအောင် အော်ရတယ်။ ဆယ်ရက် လောက် ထမင်းမစားနိုင်ဘူး၊ ဒီအချိန်ကစပြီး မြန်မာအက ကို စိတ်နာလွန်းလို့ ကျုပ် မကတော့ဘူး။”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဇာတ်မင်းသားရဲ့ စကားအဆုံး၌ ကျွန်ုပ်က အံ့ကြိတ်၍

...

“ဒီကောင်ကြီး လုပ်သလို ထောင်သားတွေက ခေါင်းငုံ့ပြီးခံနေရသလား၊ အထက်က အာဏာပိုင်တွေကို မတိုင်ဘူးလား။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ဦးရွှေကောင်းက ခေါင်းခါယမ်း၍ ..

“တစ်ကျွန်းမှာ ဒီလိုအမှုမျိုး တိုင်လို့မလွယ်ဘူးကွ၊ ကျွန်းမင်းကြီးကို ထောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်း သိပ်ပိုင် တယ် ငါတို့ အကျဉ်းသားတွေပဲ မြေဇာပင်ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ဇာတ်မင်းသားက.....

“ခွေးသူခိုးကြီး မိုက်ရိုင်းတာတော့ ကမ်းကုန်တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့လတုန်းက ဒိုဘီတုန်းက အကျဉ်းသားတစ်ယောက်က ထောင်ထမင်း ထောင်ဟင်းက ညံ့တယ်လို့ ပြောတဲ့စကားဟာ ထောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်း နားကို ပေါက်သွားတယ်၊ သူဟာ ကြားကြားချင်း ထောင်ထဲကို ဒေါသတကြီးဝင်လာပြီး ဒိုဘီတုန်းက အကျဉ်းသားအားလုံးရဲ့ ပုံစံခွက်တွေကို ဖိနပ်နဲ့တက်နင်းပြီး တစ်ယောက်ချင်း လက်သီးနဲ့ ခေါ်ထိုးတယ်။ သူလိုသန်မာထွားကျိုင်းတဲ့ လူထွားကြီး တစ်ယောက် က အစာမစားရသေးတဲ့ အကျဉ်းသား တွေကိုထိုးတာ အကျဉ်းသားတွေ ဘယ်ခံနိုင်မှာလဲ၊ နှုတ်ခမ်း ကွဲပြီး နှာခေါင်းရိုးကျိုးတဲ့လူနဲ့ အားလုံးထိခိုက် ဒဏ်ရာရကုန် တာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် မဟုတ်မခံ စိတ်ဓာတ်ရှိသူဖြစ်သဖြင့်
အံ့ကိုကြိတ်ကာ....

“ဒီကောင်ကြီး ထောင်ထဲကို ဝင်လာခဲ့အခါ အသေအကြ ဝိုင်းရိုက်တဲ့သူ
မရှိဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ဦးရွှေကောင်းက သက်ပြင်းချရင်း.....

“ထောင်ထဲမှာ သေဝံ့ သတ်ဝံ့တဲ့ကောင်တွေ အများကြီးရှိတယ်၊
ခွေးသူခိုးကြီး မက်ကောလင်းက ပိုပြီးလည် တယ်၊ သူထောင်ထဲဝင်လာရင်
လက်နက်တွေ အားလုံး အနီးမှာမထားရဘူး၊ သူ့နောက်မှာလည်း တုတ် ထမ်းထားတဲ့
ကုလားဗာယာတွေ အများကြီး ပါလာတယ်၊ ဒီကောင်ကြီးကို လုပ်ကြံရင်
ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးသလိုဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုနေ့ညသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘဲ
အကျဉ်းသားများကို ညည်း ပန်းနှိပ်စက်နေသော ထောင်မှူးကြီးမက်ကောလင်း၏
မျက်နှာကို မြင်ယောင်နေမိ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် နံနက်အရုဏ်တက်ချိန်နီးသောအခါမှပင်
အိပ်ပျော်သွားလေ၏ ။

ကျွန်ုပ် အိပ်ပျော်သွားသောအခါ စိတ်စွဲလမ်းမှုကြောင့် ဇနီးသည်
မမိုးသူကို မြင်မက်လေ၏ ။

အိမ်မက်ထဲ၌ မမိုးသူကို မျက်နှာဖြူ လူကြီးတစ်ဦးက မတော်မတရား
ပြုကျင့်ရန် ကြံစည်နေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် မျက်နှာဖြူကြီးကို ဒေါသတကြီးသတ်ဖြတ်ရန်
ကြံစည်လိုက်ရာ ထိုသူသည် စီလူလာ ထောင်မှထောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်း

ဖြစ်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မက်ကောလင်းကို ဒေါသတကြီးကြည့်၍

“ခွေးသူခိုးကြီး၊ စီလူလာထောင်က အကျဉ်းသားတွေကို
ဒုက္ခပေးရုံမကဘူး၊ ငါ့မိန်းမ ကိုပါလာပြီး စော်ကားနေတယ်၊ သေပေတော့”

ဟု ကြုံးဝါးကာ ငှက်ကြီးတောင်စားဖြင့် တစ်ချက်တည်း
ပိုင်းဖြတ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါမှပင် ကျွန်ုပ် အိပ်ရာမှ လန့်ပြီးနိုးလာလေ၏။
ထောင်မှူးကြီးမက်ကောလင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ အိပ်မက် ထဲသို့ပင် ဝင်ရောက်ပြီး
ဇနီးသည်ကို စော်ကားနေလေ၏။

(၃)

ကျွန်ုပ်သည် လူစီလာထောင်၌ တစ်လပြီးတစ်လ ကုန်လွန်ခဲ့၏။

တစ်နေ့တွင် အကျဉ်းသားများအား နေ့လယ်စာကျွေးသောအချိန်၌ စံဖေ
ဆိုသော အကျဉ်းသား သည် မိမိရရှိသော အသားနည်းသည်ဆိုကာ ဖိုကြီး၌
ထမင်းထည့်ပေးသော မောင်အုန်းကို ရက်ရက် စက်စက် ရိုက်နှက် လေ၏။

မောင်အုန်း တစ်ကိုယ်လုံးတွင် သွေးများချင်းချင်းနီနေပြီး
“ကယ်ပါဦးဗျို့” ဟု တောင်းပန်နေ သော်လည်း စံဖေကြီးကို မယှဉ်ဝံ့သဖြင့် မည်သူမျှ
ဝင်မတားဝံ့ချေ။

ထိုအချိန်၌ ထောင်ဝါဒါများလည်း အနားမှာ မရှိဘဲဖြစ်နေ၏

ကျွန်ုပ်သည် မောင်အုန်းကို ရက်ရက်စက်စက် ထိုးနှက်နေသော
စံဖေကြီး၏ လုပ်ရပ်ကို လက်ပိုက်ကြည့်ပြီး မနေနိုင်တော့ချေ။

ထို့ကြောင့် စားလက်စကိုရပ်၍ စံဖေကြီးအနီးသို့သွားကာ.....

“ငါ့မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်စမ်း၊ မတရားတာမြင်ရင်
လက်ပိုက်ကြည့်မနေဘူး”

ဟု ပြောကာ စံဖေကြီး၏ မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့်ပအားကုန်ထိုးလိုက်၏
စံဖေကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်သီးကြောင့် အနောက်သို့ ယိုင်သွား၏။ စံဖေကြီးသည်
အလွန်သန်မာထွားကျိုင်းပြီး လက်ဝှေ့ကျော် တစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု ကြားဖူး၏

ကျွန်ုပ်၏ ဝင်ရောက်တားဆီးမှုကြောင့် စံဖေကြီးသည် ဒေါသမီး
တောက်လောက်သွားပြီး

“ငါ့ကို လာစမ်းတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ သေပေတော့”

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်ကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူအချင်းချင်း တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်သည့်နေရာ၌
အလွန်ကျင်လည်ပြီး သိုင်းပညာကို လည်း ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်၏။

ထို့ကြောင့် စံဖေကြီးကို အထိနာအောင် အသာစီးမှ ထိုးနှက်နိုင်၏။
ထိုအခိုက်မှာပင် ထောင်ဝါဒါများ ရောက်လာပြီး ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးကို
လူချင်းခွဲလိုက်လေ၏။

စံဖေကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ လျင်မြန်သော တိုက်ကွက်များကြောင့် များစွာ
အထိနာ သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် လွန်စွာမကျေမချမ်း ဖြစ်သွားပြီး.....

“ဟေ့ကောင်...ငွေသိုက်၊ မင်း ငါ့အကြောင်း သိစေရမယ်၊
ထမင်းဝဝစားထားပေတော့”

ဟု ကြုံးဝါးလေ၏။ ကျွန်ုပ်က လက်ခမောင်းကို တဖြောင်းဖြောင်း
ခတ်လိုက်ပြီး....

“အချိန်မရွေးပဲ စံဖေ၊ ငွေသိုက်က စိန်ခေါ်ရင်
အိမ်ပေါ်ထိလိုက်မယ့်ကောင်”

ဟု ပြန်လည်စိန်ခေါ်လိုက်လေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် စံဖေကြီးသည်
ရန်ငြိုးကြီးစွာ ဖွဲ့မိခဲ့၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် စံဖေကြီးသည် ထောင်အတွင်း စိုက်ခင်း၌
တွေ့ပြန်၏ ဤအချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့ အနီး၌ ထောင်ဝါဒါများ မရှိချေ။ စံဖေကြီးက
ကျွန်ုပ်ကို လက်သီးဆုပ်ပြု၍

“ထောင်ဝါဒါတွေမရှိတုန်း မင်းနဲ့ငါ ဘယ်သူဗိုလ်လဲဆိုတာ

စမ်းကြရအောင်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍

“စိန်ခေါ်ရင် တိမ်ပေါ်အထိလိုက်မယ့် ငွေသိုက်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ စံဖေကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဝင်၍ ခွန်အားဗလအားကိုးနှင့် ချုပ်ကိုင် ထားရန် ကြိုးပမ်း၏။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလာသော စံဖေကြီးကို ကြည့်၍ အသက်ကို တစ်ဝကြီး ရှူလိုက်၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ ညာခြေကို အသင့်ပြင်ထားလိုက်ပြီး စံဖေကြီး နီးလာသောအခါ ရင်ဝကို ဖနောင့် နှင့် ဆီးပေါက်လိုက်သည်။ စံဖေကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ အနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် ဖနောင့်စာမိပြီး မြေပေါ်သို့ ဗိုင်းခနဲ လဲကျသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခြေကန်ချက်ကို စိတ်ချသဖြင့် အနောက်သို့ပင် လှည့်မကြည့်ဘဲ ကျောခိုင်း ထွက်လာခဲ့၏။ စံဖေကြီး၏ လူများသည် မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် စံဖေကြီးကို ပြေးပွေ့ လိုက်သောအခါ စံဖေကြီးသည် မေ့မြောနေပေပြီ။

ကျွန်ုပ်နှင့် စံဖေကြီး တိုက်ခိုက်သောသတင်းသည် စီလူလာထောင် တစ်ခုလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွား လေ၏။

စံဖေကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်၏ တိုက်ခိုက်မှုကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြုံသူများက ကျွန်ုပ်၏ တိုက်ခိုက် ပုံကို အားပါးတရ ချီးမွမ်းပြောဆိုကြ၏။

မောင်တုတ်ဆိုသော အကျဉ်းသားက ကျွန်ုပ်တို့တိုက်ပွဲကို အောက်ပါအတိုင်း သရုပ်ဖော် လေ၏။

“စံဖေကြီးက ကျားခနဲအော်ပြီး နွားရိုင်းကြီးလို တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလာတာကွ၊ သူ့ရဲ့ ပုံစံကိုကြည့်ရတာ ဘေးကရပ်ကြည့်နေတဲ့

သူတွေတောင် ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုငွေသိုက်ကတော့ တုန်လှုပ်
ချောက်ချားပုံ မရဘူး၊ အေးအေးလေးပဲ ရပ်ကြည့်နေတယ်ကွ၊ စံဖေကြီး
အနီးရောက်တော့မှ ကိုငွေသိုက်က ဖနောင့်နဲ့ တစ်ချက်တည်းပေါက်ထည့်လိုက်တာ
စံဖေကြီး နောက်ပြန်လန်ပြီး မြေပေါ်ကို ဗိုင်းခနဲ ကျသွား တယ်၊ ကိုငွေသိုက်
ဘယ်လောက်ထိ သူ့ခြေဖနောင့်ကို စိတ်ချသလဲဆိုရင် စံဖေကြီးကို ဒိုင်းခနဲ ကန်ထည့်
လိုက်ပြီး လှည့်ကို မကြည့်တော့ဘူး၊ တစ်ခါတည်းကျောခိုင်းထွက်သွားကွ၊
ကြည့်လို့ကောင်းလိုက်တာကွ၊ သွေးအေး လိုက်တာလည်း ရေခဲတုံး ကျနေတာပဲ၊
သူက ပညာရှိအစစ်ကွ နောင်ဆိုရင်တော့ စံဖေကြီး ဟာ ကိုငွေသိုက်ကို စိန်ခေါ်ဝံ့မှာ
မဟုတ်တော့ဘူး”

ဟု ပြောလေတော့၏ ။ ထိုအကျဉ်းသား၏ စကားမှန်ကန်၏ ။
စံဖေကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို ကိုယ်ထိလက် ရောက် စိန်ခေါ်ဝံ့ခြင်း မရှိတော့ချေ။
သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ် အိပ်ပျော်နေစဉ် အဝေးမှဓားဖြင့်လှမ်းပစ်ခြင်းကို
ခံရ၏ ။

စီလူလာထောင်အတွင်းသို့ ဓားတစ်ချောင်းကို မည်သည့်နည်းနှင့်
သွင်းလာသည် မသိချေ။

ကျွန်ုပ် ကံကောင်းထောက်မလွန်းသဖြင့် ဓားသည် ခန္ဓာကိုယ်နှင့်
တစ်ထွာခန့်အကွာမှာ သွားစိုက်၏ ။

ထိုသတင်းကို စီလူလာ ထောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်း
ကြားသိသောအခါ ကျွန်ုပ်အား လက်သမား ရုံးမှ နာရီပစ္စည်းများ တပ်ဆင်သော
ဌာနသို့ ပို့လိုက်လေ၏ ။

ထိုဌာန၌ အိန္ဒိယမှ နာရီအစိတ်အပိုင်းများ တင်ပို့၍ ထောင်တွင်း၌
တပ်ဆင်ကာ မြန်မာပြည်၊ ယိုးဒယားပြည် စသော နိုင်ငံအချို့ကို တင်ပို့လေ၏ ။
ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဦးရွှေကောင်းနှင့်

ခွဲခွာလာခဲ့ရလေ၏။ ဦးရွှေကောင်းကဲ့သို့ ထောင်အတွေအကြုံ ရင့်ကျက်ပြီး အသိဉာဏ်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးနှင့် မခွဲချင်ဘဲ ခွဲခွာလာခဲ့ရ၏။ ဦးရွှေကောင်းက ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးကိုပုတ်၍ . . .

“ ငါတို့တွေ စီလူလာထောင်ထဲမှာ မကြာခဏ တွေ့လိုက်ရပါတယ်ကွာ၊ ငါ့အထင် ပြောရရင် မင်းနဲ့ငါ မကြာမီမှာ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ တွေ့ကြုံရဦးမှာပါ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဦးရွှေကောင်းကို နားမလည်ဟန်ဖြင့်

“ ကျုပ်ကို အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စနဲ့ တွေ့ရမယ် ဟုတ်လား၊ ဘာကို ပြောလိုလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဦးရွှေကောင်းက ရယ်မော၍

“ မကြာမီ မင်း သိလာမှာပါ။ လောကကြီးမှာ အချို့သော အရာတွေဟာ ကြိုတင်ပြီး သိမြင်မထားရင် ကောင်းတယ်ကွာ ၊ အချိန်ကို စောင့်ပါဦးကွာ ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် နာရီတပ်ဆင်သောဌာနသို့ ရောက်ရပြန်၏။ နာရီတပ်ဆင်ရာဌာန၌ အလုပ် သမားစုစုပေါင်း (၁၅) ယောက်ရှိ၏။ နာရီများကို ဦးဆောင်၍ တပ်ဆင်ပြသူမှာ အိန္ဒိယ လူမျိုး အဘိုးကြီး နာ ရာဆင်း ဖြစ်၏။

နာရာဆင်းသည် ဦးရွှေကောင်း ကဲ့သို့ပင် ထောင်အတွေအကြုံများသော်လည်း အေးဆေးစွာနေ ထိုင်တတ်သူဖြစ်၏။

နာရာဆင်းသည် သမီးကို စော်ကားသော သမက်ကို သတ်ဖြတ်၍ တစ်ကျွန်း ရောက်လာ သူဖြစ်၏။

တစ်ကျွန်းသို့ ရောက်သောအခါ အေးဆေးစွာ နေထိုင်ပြီး ပုလဲငုပ်သောအလုပ်ကို လုပ်ကိုင် ၏။ နာရာဆင်းသည် ပင်လယ်ရေနက်ထဲမှ

ရရှိထားသော ပုလဲများကို လျှို့ဝှက်ပြီး စုဆောင်း ထားသည် ဆို၏ ။

နာရာဆင်း စုဆောင်းထားသော ပုလဲများ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ထောင်သားတစ်ယောက်က ထောင် အာဏာပိုင်များကို ပြောလိုက်၏ ။ ထို့ကြောင့် နာရာဆင်းသည် ပုလဲများ အားလုံး ဆုံးရှုံး ကုန်လေ၏ ။

နာရာဆင်းက သူ၏ ဘဝအကြောင်းကို ပြောပြရင်း....

“ပုလဲတွေကို ငါ့သမီးအတွက် စုဆောင်းထားတာကွ၊ ဒီလိုရဖို့အတွက် ခက်ခက်ခဲခဲ စုဆောင်းထားရတယ်၊ ဒါကိုဒီကောင်က မျက်နှာလို မျက်နှာရလုပ်ပြီး ကျွန်းလုံခြုံရေးကောင်တွေက ငါ့လုပ်အားနဲ့ရတဲ့ ပုလဲတွေမှန်းသိရက်နဲ့ ငါ့ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းဆည်းခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကောင့် ကို ငါသတ်လိုက်တာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ နာရာဆင်းသည် စီလူလာထောင်၌ (၁၀) နှစ်တိတိ နေထိုင်ရမည်ဆို၏ ။

နာရာဆင်း၏ လွတ်ရက်သည် တဖြည်းဖြည်းနီးလာသော်လည်း သူသည် စီလူလာထောင်၌ နာရီ များနှင့် ပျော်မွေ့နေ၏ ။

နာရာဆင်းသည် သမီးဖြစ်သူနှင့် နေထိုင်စဉ်က နာရီပြင်ဆရာအဖြစ် အသက်မွေးဝမ်း ကြောင်းသည် ဆို၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် နာရာဆင်း သင်ပြသော နာရီပစ္စည်းများကို တစ်ခဏချင်းပင် သဘော ပေါက်သွားပြီး နာရီတပ်ဆင်သော အလုပ်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ လုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့၏ ။

ထိုအလုပ်သည် ပင်ပန်းခြင်း မရှိသော်လည်း တစ်ပတ်ခန့် လုပ်ကိုင်ကြည့်သောအခါ အလွန်ငြီးငွေ့ ဖွယ် ကောင်းကြောင်း တွေ့ရ၏ ထိုအခါ အဘိုးကြီး နာရာဆင်းက.....

“ဒီအလုပ်က အလုပ်ကြမ်း မဟုတ်ပေမယ့် ထောင်ထဲမှာ

တစ်နေရာတည်းနေပြီးတော့ နာရီတွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး တပ်ဆင်နေရတာ
ပြီးငွေ့ဖို့ကောင်းတာ အမှန်ပဲ။ တကယ်တော့ အလုပ်ကြမ်းတွေက ပင်ပင်ပန်းပန်း
လုပ်ကိုင်ရပေမယ့် ဟိုသည်သွားလာခွင့်ရှိတဲ့အတွက် စိတ်ပင်ပန်းတာကို
ပြေပျောက်နိုင်နေ ပြီ။ ငါ့အတွက်တော့ ဒီလိုခံစားချက်တွေဟာ ရိုးအီနေပါပြီ။
ဒီလိုခံစားမှုတွေကို ပြေပျောက်စေမယ့်နည်းကတော့ နာရီတွေကို စိတ်ဝင်စားဖို့ပဲ။
သံပတ် ပေးထား တဲ့ ခွေးသွားစိပ်ကလေးတွေ တရွေ့ရွေ့သွားလာရုံနဲ့ နာရီ မိနစ်၊
စက္ကန့်တွေ ဖြစ်ပေါ်နေတာ အံ့ဩစရာ မကောင်းဘူးလား။ တကယ်တော့
အချိန်ဆိုတာ လူသားတွေ ကို အောင်မြင်မှု ဖြစ်စေ သလို
အချိန်ရဲ့အကျဉ်းသားဖြစ်ပြီး အဆမတန် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်တာတွေ ဖြစ်ပေါ် စေတယ်။
ငါတွေဖူးသမျှ လူတွေက အချိန်ရဲ့ကျေးကျွန်တွေပဲ။ သူတို့ဟာ ဘဝမှာ
အောင်မြင်မှုတွေ ရထား ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အားလုံး သက်သောင့်သက်သာ
မရှိဘဲ အလွန်ပင်ပန်းဆင်းရဲ နေကြတယ်။ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ၊ တိုက်တွေ၊ ကားတွေ
အများကြီးပိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့စိတ်တွေ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိမနေတော့ဘူး။
အချိန်က သူတို့ကို စေခိုင်းတာခဲရနေရပြီ။ ဒါကြောင့် ငါဟာ နာရီတွေကို
စေခိုင်းတာခံရပြီး ဒါကြောင့် ငါဟာ နာရီတွေကို ချစ်ပေမယ့် ဘယ်တော့မှ လက်ပတ်
နာရီမပတ်ဘူး အချိန်ကခိုင်းစေတဲ့ အလုပ်တွေကို ငါ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး
အချို့သော သူတွေဟာ အချိန်မှန်မှန် ပင်ပန်းဆင်းရဲခံနေရတယ်
နာရီလက်တံလေးတွေ ရွှေလျား သွားတာနဲ့ အရှူးအမှုး အလုပ်တွေ
လုပ်ရတော့တာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က အဘိုးကြီး နားရာဆင်စကားကို
နားမဝင်နိုင်ဘဲ ...

“ အချိန်က ရွှေဖြစ်တယ်။ အချိန်နဲ့ ဒီရေဟာ လူကိုမစောင့်ဘူးဆိုတဲ့
စကားရှိတယ်။ အချိန်ကို ဂရုစိုက်ရကောင်းမှန်းမသိဘဲ ပေချင်တိုင်းပေ၊ တေချင်တိုင်း
တေနေရင် ဘဝမှာ ဘာမှ မဖြစ်ဘဲ သူများပေးစာကမ်းစာကို စားပြီးနေရာမှာပေါ့ ၊

ကြီးပွားတိုးတက်ခြင်းတွေကိုလည်း ဘယ်ရှိတော့မှာလဲ၊ ကျုပ်ကတော့ အချိန်ကို တန်ဖိုးထားတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ အိန္ဒိယအဘိုးကြီး နာရဆင်းက သက်ပြင်းချပြီး ...

“ ငါပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က အချိန်ကို တန်ဖိုးမထားဘဲ

ပေတေလေလွင့်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ အချိန်ရဲ့ ကျေးကျွန် မလုပ်ဘူးလို့ ပြောတာ၊ တကယ်တော့ ကြီးပွားချမ်းသာခြင်းနဲ့ အချိန်ရဲ့ ကျေးကျွန်ဖြစ်ခြင်းဟာ ဆက်စပ်နေတယ်လို့ လူတွေ ယူဆကြတယ်။ အမှန်တော့ ကြီးပွားချမ်းသာခြင်းနဲ့ အချိန်ရဲ့ ကျေးကျွန်ဖြစ်ခြင်းဟာ ဆက်စပ်မနေဘူးကွာ၊ လောကမှာ အချိန်ရဲ့ ကျေးကျွန်မဟုတ်ဘဲ ကြီးပွားချမ်းသာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိတယ်။ သူတို့ဟာ အမှန်တကယ်ကြီးပွား ချမ်းသာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ၊ သူတို့ဟာ ကြီးပွားချမ်းသာပြီး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေကြတယ်။ အချိန်ရဲ့ ကျေးကျွန်မဖြစ်တဲ့အတွက် ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်းလည်း မဖြစ်ဘူး။ အချို့သော လူတွေဟာ လူ့ဘဝမှာ ကြီးပွားချမ်းသာဖို့အတွက် ကျင်လည်နေရတာ ၊ ပင်ပန်းဆင်းရဲလှပါပြီ၊ စိတ်တွေ အနားမရတော့ဘူး၊ ခေါင်းတွေ ပေါက်ကွဲလုမတက် ဖြစ်နေပြီလို့ ညည်းညူကြတယ်။ တကယ်တော့ သူတို့ဟာ အချိန် ရဲ့ ကျေးကျွန်ဖြစ်လို့ ပင်ပန်းဆင်းရဲနေတာပဲ၊ ကြီးပွားချမ်းသာခြင်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် အစစ်အမှန်ဟာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းပဲ၊ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်မှုပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် နာရာဆင်း၏ စကားကို နားမဝင်နိုင်ခဲ့။

“ နာရာဆင်း စကားကို ကျုပ်လက်မခံနိုင်ဘူး။ ဘဝမှာ

အောင်မြင်မှုတွေရဖို့ ပင်ပင်ပန်းပန်း နဲ့ ကြိုးစားရန်ကန်ရမှာပဲ၊ အခက်အခဲတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့တိုင်း ပျော်နိုင်တဲ့နည်းလမ်းတွေကို ကြိုးစားရှာဖွေရမှာပဲ၊ ဒီလိုရှာဖွေရင်းနဲ့ ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်းတွေ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တာပဲ။ ပင်ပင်ပန်းပန်း

မလုပ်ဘဲ ကြီးပွားချမ်းသာလာရမယ်လို့ ဆိုလိုတာလား၊ အောင်မြင်မှုမှန်သမျှ အလွယ်တကူရတာ မရှိပါဘူး”

ဟု ပြောလေရာ နာရာဆင်းက သက်ပြင်းချ၍ . . .

“မင်းစကားတွေ ကြားရတာ အောင်မြင်ရေးကျမ်းတွေကို အလွတ်ကျက်ထားသလိုပါပဲ။ မင်း နားလည်အောင်ပြောပြဖို့ နည်းနည်းခက်တယ်၊ ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ပြီး အောင်မြင်မှုရရှိရင် ရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ သက်တောင့်သက်သာနဲ့ အလွယ်တကူ ကြိုးပမ်းပြီး အောင်မြင်မှုရတဲ့လူတွေလည်း ရှိတယ်၊ အောင်မြင်ခြင်းဆိုတာ အရူးအမူး ကြိုးစားပမ်းစား ရှာဖွေခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်တဲ့ လူတွေ များတယ်၊ တကယ်တော့ အောင်မြင်ခြင်းဆိုတာ လူတွေ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ပန်းတိုင်လေးတစ်ခုပါ၊ ပန်းတိုင်ကိုရောက်ဖို့အတွက် အလွန်မြင့်မားတဲ့ တောင်ကြီးတွေကို ခက်ခက်ခဲခဲတက်ပြီး သွားတဲ့လူလည်း ရှိမယ်၊ အင်မတန်ပြေပြစ်တဲ့ လမ်းကနေ အေးအေးဆေးဆေးလျှောက်ပြီး သွားတဲ့လူလည်း ရှိမယ်၊ တကယ်တော့ ပန်းတိုင်ကိုရောက်ဖို့ အင်မတန်ကြီးမား ခက်ခဲတဲ့ အတားအဆီးတွေ ရှိနေတယ်လို့ လူအများက သတ်မှတ်ထားတယ်၊ ဒါဟာ မှားယွင်းတဲ့ အယူအဆ တစ်ခုပါ၊ ပန်းတိုင်တိုင်းဟာ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းတဲ့ လမ်းတွေရဲ့အဆုံးမှာ ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ အောင်မြင်မှုရရှိဖို့အတွက် မြစ်တွေလို ကျင့်သုံးရတယ်၊ မြစ်ဟာ ဘယ်တော့မှ ရပ်မနေဘူး။ သူသွားချင်တဲ့ဘက်ကို အမြဲတမ်း စီးဆင်းနေတာပါပဲ။ လမ်းခရီးမှာရှိတဲ့ အတားအဆီး ကျောက်ဆောင်တွေကို တွေ့ရင် အလိုက်သင့် ကျော်လွှားပြီး သွားရတယ်၊ ရပ်လို့မရဘူး။ လောကမှာ လူဖျင်းလူညံ့တွေဟာ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ထိုင်ကြည့်နေကြတယ်၊ အောင်မြင်ချင် ရပ်လိုက်လို့ မရဘူး။ မြစ်ရေလို စီးဆင်းရေမှရမယ်၊ မြစ်ရေဟာ နောက်ဆုံးမှာ ပန်းတိုင်ဖြစ်တဲ့ ပင်လယ်ထဲကို ရောက်သွားမှာပဲ၊ လူအများစုဟာ ပန်းတိုင်လို့ ဆိုလိုက်တာနဲ့ ကျားကုတ်ကျားကဲ တွယ်ကပ်တက်ရမယ့် အမြင့်မားဆုံး တောင်ကြီးလို့ ထင်ကြတယ်၊ ဒါကြောင့်

မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး ပင်ပင်ပန်းပန်း ကြိုးစားရုန်းကန်ပြီး တက်ကြွတယ်။ သူတို့ထဲက အချို့ဟာ တောင်ပေါ်ကို ရောက် သွားတော့ လက်မထောင်ပြီး အောင်မြင်မှုရဖို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ရုန်းကန်ကြိုးစားရတယ်။ ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ရတယ် လို့ ကြွေးကြော်တော့တာပဲ။ အလုပ် ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်တာကို ဂုဏ်တစ်ခုလို့ ကြွာကြွာတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က နာရာဆင်း၏ စကားကို နားထောင်၍ ခေါင်းခါယမ်းကာ . . .

“ လောကမှာ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားရယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ နာရာဆင်းက . . .

“ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားပြီး အောင်မြင်မှုတွေရနေရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့ကွာ။ လူတွေ ဟာ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ငါကတစ်နေ့ကို ၁၆ နာရီ အလုပ် လုပ်တယ်လို့ ကြွေးကြော်ကြတယ်။ သူ့မှာ လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ ဖြစ်တည်မှုတွေ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ နားမလည်တော့ဘူး။ လူမှာ အသိညာဏ်ရှိတယ်။ တွေးခေါ်မျှော်မြင်နိုင်စွမ်းရှိတယ်။ လူဟာ နွားတစ်ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ပိုက်ဆံ ရဖို့တစ်ခုတည်းနဲ့ လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ ဖြစ်တည်မှုတွေကို စွန့်လွှတ်ပစ်ရတဲ့ လူတွေရှိတယ်။ အသိညာဏ်မဲ့တဲ့ လူတွေအတွက်တော့ ငွေဟာ မရပ်မနား ဆွဲဆောင်နေတဲ့အရာပဲ။ လောဘဆိုတာ သတ်လို့မရဘူးဆိုတာ လူတိုင်းနားလည်ပေမယ့် မလိုက်နာနိုင်တာ အသိညာဏ်မဲ့လို့ပဲ။ လူဟာ နွားတစ်ကောင်ကို လယ်ကွင်းထဲမှာ တစ်နေကုန် ထွက်ယက်နေစရာမလိုဘူး။ အောင်မြင်မှုတွေ အလွယ်တကူ ရနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေရှိတယ်။ ပင်ပင်ပန်းပန်း အားစိုက်ကြိုးပမ်းရင် စစ်မှန်တဲ့ အောင်မြင်မှုကို မရနိုင်ဘူး။ ငါတို့လူမျိုးတွေရဲ့ ယောဂကျင့်စဉ်မှာဆိုရင် ယောဂရဲ့ကျင့်စဉ်တစ်ခုကို ဘယ်တော့မှ ပြင်းပြင်းထန်ထန်နဲ့ အားစိုက်ထုတ်ပြီး မကျင့်နိုင်ဘူး။ ဘဲလေးပညာရှင်တွေဟာ ဘဲလေးအကနဲ့ ပတ်သက်လို့ အားစိုက်လုပ်ခြင်းထက် မိမိကိုယ်မိမိ

ဟန်ချက်ညီညီထိန်းချုပ်ခြင်း က ပိုအရေးကြီးတယ်လို့ ဆိုကြတယ်။ တကယ်တော့ စစ်မှန်တဲ့ အောင်မြင်ခြင်းဆိုတာ အားစိုက် ထုတ်ခြင်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီအကြောင်းတွေကို တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ မင်းနားလည်မှာပါ။ နားမလည်သေးမီမှာ ပင်ပန်းဆင်းရဲ ခံလိုက်ပေဦးတော့”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏ ။ ကျွန်ုပ်သည် နာရာဆင်းနှင့် နေထိုင်ရင်း နာရီများအကြောင်းကို များစွာ စိတ်ဝင်စားခဲ့လေ၏ ။ နာရီတစ်လုံး၏ တိကျမှတ်ကန်သော အချိန်၊ မှန်ကန်စေရန် အလုပ်လုပ်ပုံကို နာရာဆင်းက . . .

“ နာရီတစ်လုံးရဲ့ အလုပ်လုပ်ပုံက အင်မတန်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်ကွာ၊ နာရီရဲ့ အတွင်းမှာ စီမံပြုလုပ်ထားပုံဟာ အလွန်ရှုပ်ထွေးပေမယ့် အခြေခံသဘောတရားဟာ အတူတူပါပဲကွာ၊ နာရီမှာ ပထမဦးဆုံး လိုအပ်တာက အားတစ်ခုလိုတယ်၊ လိုအပ်တဲ့အားကို အောက်ကို ဆွဲချပေးတဲ့ အလေးချိန်တစ်ခုက ပေးတယ်၊ ဘီးတွေကို မြန်မြန်လည်းမလည်အောင် ၊ နှေးနှေးလည်း မလည်အောင် လုပ်ဖို့လိုတယ်၊ ဒီလိုလုပ်ဖို့အတွက် ချိန်သီးက လုပ်ပေးတယ်၊ ဒါအပြင် နာရီမှာ ခွေးသွားစိတ်ပါတဲ့ ဘီးကလေးတွေ ရှိတယ်၊ ဒီဘီးကလေးတွေဟာ ချိန်သီးဆွဲတဲ့ အခါ လည်ပတ်ကြတယ်၊ ခွေးသွားစိတ်လေးတွေရဲ့ အရွယ်အစား တစ်ခုနဲ့တစ်ခု မတူဘူး။ နှေးနှေးလည်ရတဲ့ ခွေးသွားစိတ်ရှိသလို မြန်မြန်လည်ရတဲ့ ခွေးသွားစိတ်လည်းရှိတယ်၊ နာရီ၊ မိနစ်၊ စက္ကန့်တွေဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု လည်ပုံခြင်း မတူကြဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် နာရာဆင်း၏ စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နာထောင်၏ ။

“ နာရီကြီးအကြောင်းသိရင် နာရီငယ်လေးတွေအကြောင်း သိဖို့မခက်ခဲတော့ပါဘူး။ နာရီကြီးမှာ ချိန်သီးကို အားအဖြစ်ယူတယ်၊ နာရီငယ်လေးတွေမှာ ချိန်သီးမရှိပေမယ့် သံပတ်ထည့် ပေးထားတယ်၊ သံပတ်ရဲ့ တွန်းလာတဲ့ အားနဲ့ ခွေးသွားစိတ်ဘီးတွေကို လည်စေနိုင်တယ်၊ နောက်ပြီးတော့

နာရီငယ်လေးတွေမှာ အချိန်ကို တိကျမှန်ကန်အောင် ထိန်းနိုင်အတွက် ဆံခြည်
တပ်ဘီးလေးတွေ ထည့်ပေးထားတယ်။ နာရီလေးတွေကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရင်
သံပတ်နဲ့ ဆံခြည် တပ်ဘီးကလေးတွေကို အလွယ်တကူ တွေ့နိုင်တယ်”

ဟု ပြောပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် နာရာဆင်းထံမှ နာရီနှင့်
ပတ်သက်သော အတက်ပညာ များကို သင်ကြားရင်း စီလူလာထောင်ထဲ၌ အချိန်များ
ကုန်လွန်စေခဲ့၏။ နာရာဆင်းသည် ကျွန်ုပ် အား နာရီများအကြောင်း သင်ပြပေးရင်း
အခြားသော ဗဟုသုတများကိုလည်း သင်ပြပေးလေ၏။ နာရာဆင်းက . . .

“ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၆၀၀ နီးပါးက တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့
နာရီကြီး ရှိတယ်။ ဒီနာရီကြီးဟာ အချိန်နာရီတွင်မကဘူး။ နေ၊ လ၊
ရက်တွေကိုလည်း သိရှိနိုင်တယ်။ နေ၊ လ၊ ရက်တွေရဲ့ တည်နေရာတွေကိုလည်း
ဖော်ပြပေးသေးတယ်။ ဒါ့အပြင် နေကြတ်၊ လကြတ်မယ့် အချိန်ကိုလည်း ကြိုတင်ပြီး
သိမြင်နိုင်တယ်။ နယူးယောက်မြို့မှာရှိတဲ့ ကောလဂိတ် ဆိုတဲ့ နာရီကြီး ရဲ့
လက်တံဟာ ၃၇ ပေ ရှည်လျားတယ်ကွာ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်၍ . . .

“နာရီတွေကို ဘယ်ခေတ်လောက်က စပြီးပေါ်ခဲ့တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ နာရာဆင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ . . .

“နေမင်းကြီးဟာ ကမ္ဘာဦးအစကတည်းက အချိန်ကို
ပိုင်ခြားသတ်မှတ်နိုင်တဲ့အတွက် လူတို့အတွက် ပထမဆုံးနာရီက နေမင်းကြီးလို့
ပြောလို့ရတာ ပေါ့ကွာ။ နာရီမပေါ်မီက နေနာရီ၊ ရေနာရီ၊ သဲနာရီတွေလည်း
ပေါ်ပေါက်ဖူးတယ်။ နာရီအစကတော့ အလယ်ခေတ်လောက်မှာလို့
ပြောလို့ရတယ်ကွာ။ အလယ်ခေတ်က ခရိယာန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေမှာ
ဘုရားဝတ်ပြုဖို့ နှိုးဆော် တဲ့ ခေါင်းလောင်းတီးစက်တွေ ရှိနေပြီကွာ။ အဲဒီ တုန်းက
ခေါင်းလောင်းတီးစက်ဟာ နာရီ မဟုတ်သေးဘူး။ အချိန်ကို ညွှန်ပြတဲ့

လက်တံလည်း မရှိဘူး။ နာရီခိုင်ခွက်လည်း မရှိဘူးကွာ၊ ဘုရားရှိခိုးမယ့် အချိန်မှာ
ခေါင်းလောင်းတီးတာပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အလယ်ခေတ်ဘုရားရှိခိုး
ကျောင်းတွေရဲ့ ခေါင်းလောင်းတီးစင်တွေဟာ နာရီတွေရဲ့အစပဲကွ၊ ချိန်သီးပါတဲ့
နာရီတွေကို တီထွင်ခဲ့တာက နာမည်ကျော် သိပ္ပံပညာရှင် ဘယ်လီလေဘိုပဲ၊
ဂယ်လီလေဘိုဟာ ဘုရားကျောင်း မှာ လေတိုက်လို့ လွှဲနေတဲ့ မီးအိမ်တွေကို
ကြည့်ပြီး ချိန်သီးလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးရခဲ့တယ်၊ ဂယ်လီလေဘိုဟာ ချိန်သီးရဲ့ နိယာမ
တစ်ခုကို စတွေ့တယ်၊ ချိန်သီးတစ်ခုဟာ စပြီးလွှဲတဲ့ အချိန်နဲ့
ပြန်ရောက်မယ့်အချိန်ဟာ အစဉ်ထာဝရ အတူတူဖြစ်နေတယ်၊ ဒီအချိန်ကစပြီးတော့
ချိန်သီးပါတဲ့ နာရီတွေပေါ်ပေါက်လာတယ်၊ နာရီဟာ လူသားတွေရဲ့ အကျိုးကို
ပြုနိုင်သလို လူသားတွေကို အချိန်နာရီရဲ့ ကျေးကျွန်ဖြစ်အောင်လည်း
ခိုင်းစေနိုင်ခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေတော့၏ ။ ကျွန်ုပ်သည် နာရာဆင်းထံ၌ နာရီများကို
တပ်ဆင်သည့်အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရင်း ဦးရွှေကောင်းနှင့် အားလပ်သည့်အချိန်တိုင်း
သွားတွေ့လေ၏ ။

တစ်နေ့ ဦးရွှေကောင်းက မြွေသားဟင်းချက်ထားသည်ဟု
ဖိတ်ခေါ်သဖြင့် ထမင်းကို စားသောက်ရင်း ၎င်းက . . .

“ မင်းမှာ စွန့်လွှတ်ရဲတဲ့သတ္တိ ရှိတယ်လို့ ငါ ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့်
တောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်းရဲ့ ယုတ်မာရိုင်းပြမှုတစ်ခုကို ဒီနေ့ညနေ
သက်သေပြမယ်၊ ငါ့ဆီကို ရောက်အောင် လာခဲ့ပါ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်သည် ဦးရွှေကောင်း၏ စကားကို
စိတ်ဝင်စားသဖြင့် ညနေ စောင်း သောအခါ နာရာဆင်းကို ခွင့်တောင်းပြီး
လက်သမားရုံဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏ ။

ဦးရွှေကောင်းသည် ကျွန်ုပ်အား ယာခင်းတစ်နေရာသို့

ခေါ်ဆောင်သွားပြီး ရိက္ခာများထား ရှိသော အဆောင်၏ အမိုးထုပ်တန်းကို တွယ်တက်စေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးရွှေကောင်း အမိုးထုပ်တန်းပေါ်သို့ပ ရောက်သောအခါ ဦးရွှေကောင်းက . . .

“ ငါတို့ ဒီကနေကြည့်ရင် ခွေးသူခိုးကြီး မက်ကောလင်းရဲ့ အိမ်တံခါးဝကို မြင်ရတယ်ကွ၊ ကြည့်လိုက်စမ်း”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မက်ကောလင်း၏ အိမ်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့် လိုက်ရာ နေအိမ်ခြံတံခါးဝ ပန်းခြံ၊ တင်းနစ်ကွင်းနှင့် အစောင့်ပုလိပ်ရုံးကလေးကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

ဦးရွှေကောင်းက မက်ကောလင်းအိမ်ကို ခဏကြာအောင် ကြည့်၍ . . .

“ ငွေသိုက် ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ ဘယ်သူ့ကိုတွေ့သလဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် မက်ကောလင်း၏ ခြံသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ပြန်၏။ ထိုအခါ ခြံတံခါးဝ၌ ရထားလုံးတစ်စီး ထိုးရပ်လာပြီး ရထားလုံးပေါ်မှ ချောမောလှပသော မိန်းမပပျိုတစ်ဦး ဆင်းလာလေ၏။

ထိုမိန်းမပပျိုသည် ထောင်မှူးကြီး၏ အစောင့်ပုလိပ်က မက်ကောလင်း၏ အိမ်ကြီးထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်က မိန်းမပပျိုကို ကြည့်၍ . . .

“ ဘယ်သူလဲဗျာ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ဦးရွှေကောင်းက . . .

“ အဘာဒင်ဈေးထဲမှာ သစ်သီးရောင်းတဲ့ မိန်းကလေးကွ၊ အင်မတန် ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းကလေးပါကွာ၊ ဒါပေမယ့် မက်ကောလင်းနဲ့ လျှို့ဝှက်ပြီး တွေ့ဆုံဖို့ ရောက်လာတာကွ”

ကျွန်ုပ်က နားမလည်ဟန်ဖြင့် . . .

“ဒီမိန်းကလေးက ဘာဖြစ်လို့ မက်ကောလင်းအိမ်ကို လျှို့ဝှက်ပြီး သွားရတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ။ ထိုအခါ ဦးရွှေကောင်းက . . .

“လွန်ခဲ့တဲ့လက မိန်းကလေးရဲ့ အစ်ကိုဟာ မက်ကောလင်းရဲ့ တပည့်တွေနဲ့ ရန်ဖြစ်လို့ ဖမ်းချုပ်ခံထားရတယ်။ မက်ကောလင်းတပည့်တွေ မတရားလုပ်လွန်းလို့ မိန်းကလေးရဲ့ အစ်ကိုက ပြန်ခုခံရင်း လက်လွန်သွားတာပဲ။ မက်ကောလင်းရဲ့ တပည့်ဟာ ဆေးရုံမှာ အတွင်းဒဏ်ရာတွေကို တော်တော် ကုယူရတယ်။ ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး သူ့အစ်ကို လွတ်မြောက်ချင်ရင် မက်ကောလင်းနဲ့ ကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီး တောင်းပန်ရတယ်လို့ ဇာတ်လမ်းထွင်လိုက်တာပဲ။ ဒါဆိုရင် မင်းသဘောပေါက်ပြီပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမပျိုအတွက် ရင်လေးသွားပြီး . . .

“မက်ကောလင်းလို လူမျိုးဆီက တောင်းပန်လို့ မရဘူးဆိုတာ မိန်းကလေး မသိဘူးလား ဗျာ၊ ဒီမိန်းကလေး ရေတိမ်နစ်တော့မှာပဲ။ ကျုပ်တို့ အကူအညီပေးလို့ မရဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ။ ဦးရွှေကောင်းက သက်ပြင်းချ၍ . . .

“သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုလို့ သဘောထားလိုက်ပါကွာ၊ ငါတို့မှာ မြေလျှိုးမိုးပျံနိုင်တဲ့ အစွမ်း ရှိရင်တောင် သူ့ကို မကူညီနိုင်ဘူးကွ၊ ဒါပေမဲ့ ထောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်းရဲ့ခြံကို အနီးကပ် ကြည့်ရှုနိုင်တဲ့နည်းတော့ ရှိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ် မျက်မှောင်ကြွတ်၍ . . .

“ဘယ်လိုနည်းလမ်းလဲဗျာ၊ ပြောပါဦး”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ဦးရွှေသောင်းက . . .

“ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့ပေတော့ ”

ဟု ဆိုပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိနေသော ရိက္ခာရုံ၏

ထုပ်တန်းမှသွပ်တစ်ချပ်ကို အသာအယာ ခွာထုတ်လိုက်၏။ ဦးရွှေကောင်းသည်
ထိုသွပ်ပြားကို ယခင်ကပင် အကြိမ်ကြိမ်ခွာထားပြီး ဖြစ်ပုံရ၏။

ဦးရွှေကောင်းသည် သွပ်ကို ခွာ၍ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ခိုဆွဲတက်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ခေါင်မိုးချိုင့်ခွက်ထဲသို့ ရောက်နေသဖြင့်
တွားတွားသွားပြီး သွားနေလျှင် မည်သူမျှ မမြင်နိုင်ချေ။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး အတန်ကြာအောင် သွားလာပြီးနောက်
ဦးရွှေကောင်းက ရပ်လိုက်ပြီး လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် အနီးရှိ သစ်ကိုင်းကို ခိုဆွဲ၍
ကူးသန်းရန် ညွှန်ပြ၏။

ထိုသစ်ကိုင်းမှ ခိုဆွဲပြီး ကူးသန်းသွားလျှင် မက်ကောလင်းအိမ်
တံတိုင်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိ သွားနိုင်၏။ ဦးရွှေကောင်းသည် သစ်ကိုင်းမှခိုတွဲပြီး
သစ်ပင်ကြီး၏ အမြင့်ပိုင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း တက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးရွှေကောင်း အနောက်သို့ လိုက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ သစ်ပင်၏ အမြင့်ပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ
ထောင်မှူးကြီးမက်ကောလင်း၏ အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်ကို မြင်တွေ့ရလေ၏။
ပြတင်းပေါက် ခန်းဆီးအနောက်မှ ...

“မလုပ်ပါနဲ့ရှင်၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးရွှေကောင်းသည်
တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မက်ကောလင်း၏ ပြတင်းပေါက်ခန်းဆီးသည်
လေတိုက်သောကြောင့် လှုပ်ခါသွားလေ၏။

ခန်းဆီးနောက်က မြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများကို

ယောင်ယမ်း၍ ပိတ်လိုက်မိ၏။

သနားဖွယ် မိန်းမပျိုသည် တဏှာရှူးကြီး မက်ကောလင်း၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်နေပြီး မက်ကောလင်းက မိန်းမပျိုကို ခုတင်ပေါ်သို့ တွန်းလှဲပြီး ဖက်ရမ်းနမ်းရှုံ့နေ၏။ ၎င်း၏ လက်များက လည်း မိန်းမပျို၏ ကိုယ်ခန္ဓာအနှံ့ ပွတ်သပ်နေ၏။ ကြိုးစားနေလေ၏။

မိန်းမပျိုသည် အော်ဟစ်၍ ရုန်းကန်ရှာ၏။ ရေတိမ်နစ်ရရှာတော့မည်။ ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမပျို ကို မကူညီနိုင်၍ မချီတင်ကဲ ဖြစ်မိလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိနေသော သစ်ပင်အောက်ရှိ မက်ကောလင်း၏ မြင်းစောင်းကို မြင်မိပြီး ခေါင်းထဲသို့ အကြံတစ်ခု ရရှိသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် သစ်ပင်အောက်သို့ လျင်မြန်စွာဆင်း၍ မက်ကောလင်း၏ မြင်းစောင်းမှ မြင်းများ ကို ကြိုးဖြေလွှတ်လိုက်ပြီး မြင်းစောင်းကို မီးရှို့လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးရွှေကောင်းလည်း သစ်ကိုင်းမှတစ်ဆင့် ရိက္ခာရုံ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ အလျင်အမြန် တက်ပြီး ရိက္ခာရုံထဲသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် ထုပ်တန်းပေါ်မှ ပြန်မဆင်းမီ

“ မီးမျိုး . . . မီးမျိုး . . . မီးလောင်နေပြီ”

ဆိုသော အသံကို ကြားရလေ၏။

ထောင်လှန့် ခေါင်းလောင်းသံများ အဆက်မပြတ်ကြားရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထုပ်တန်းပေါ်မှ နေ၍ ထောင်မှူးကြီး အိမ် ပြတင်းပေါက်ကို ကြည့်လိုက်ရာ မက်ကောလင်းသည် အဝတ်အစား ကပိုကရီဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြုထွက်၍ မီးငြိမ်းသတ်ရန် အော်ဟစ်ပြီး အမိန့်ပေးနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

လူများရှုပ်ထွေးနေချိန်၌ မက်ကောလင်း၏ အိမ်ကြီးထဲမှ

မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာကြောင်း တွေ့ရ၏။ ဦးရွှေကောင်းက ကျွန်ုပ်
ပခုံးကို ပုတ်၍ . . .

“မင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်တယ်ဟေ့ . . . ကောင်မလေးတော့
တဏှရူးကြီးလက် က လွတ်သွားပြီ”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် တဏှရူးကြီး မက်ကောလင်းလက်မှ မိန်းကလေး
လွတ်မြောက်သွားသော် လည်း နောင်တွင် ထိုမိန်းမပျိုကဲ့သို့
ဒုက္ခရောက်မည့်လူများကို စာနာမိသဖြင့် . . .

“ဒီကောင်ကြီးရဲ့လုပ်ရပ်ကို အထက်လူကြီးတွေဆီကို မပေါက်
ပေါက်အောင် တိုင်လို့ မရဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ဦးရွှေကောင်းက ခေါင်းခါယမ်း၏။

“မလွယ်ဘူးကွ၊ မျက်နှာဖြူအချင်းချင်း ဖေးမမှာသေချာတယ်၊
နောက်ပြီးတော့ တို့ဘက်မှာ သက်သေမရှိဘူးကွ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ . . .

“ဒီလူကြီး အမျိုးကောင်းသမီးတွေကို စော်ကားဦးမှာသေချာတယ်၊
ဒီလောက် ယုတ်မာ ရိုင်းစိုင်းတဲ့လူကို သဘာဝ တရားကြီးက အပြစ်ဒဏ်ခတ်ဖို့
သင့်တယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးရွှေကောင်းက သက်ပြင်းချ၍ . . .

“သူလို မျက်နှာဖြူ ထောင်မှူးကြီး တစ်ယောက်ကို ဘယ်လို သတ္တိခဲက
ဝင်ပြီး ဆုံးမရမှာလဲကွာ၊ ထောင်ထဲမှာ ပြဿနာတွေ အများကြီးပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေးနက်နက်
ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး . . .

“ဒီလူကြီးကို ကျုပ် ဆုံးမပေးဗျာ၊ သူ့ဘာသာ ထောင်းမှူးကြီးမကလို့ ကျွန်းမင်းကြီးဖြစ်ဖြစ် ဒီလောက်ယုတ်မာရိုင်းစိုင်းတဲ့လူကြီးကို ဒီလောကမှာ အရှင်မထားဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ ဦးရွှေမောင်းက သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍ . .

“ဒီမှာ ဦးရွှေကောင်း၊ ကျုပ် သေသေချာချာ ကတိပြုတယ်၊ မက်ကောလင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး ဆုံးမပစ်ရမယ်၊ ဒီကောင်ကြီး ထမင်းဝအောင်သာ စားထားပေတော့”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးရွှေကောင်းက ရယ်မော၍ . . .

“ဒီစကားကို လူကြားမှာ ယောင်လို့တောင် မပြောလိုက်နဲ့နော်၊ မင်းအတွက် အန္တရာယ်တွေ အများကြီး ရောက်လာနိုင်တယ်၊ ကိုယ်က ဘာမှ မလုပ်ဖြစ်ဘဲ အဖမ်းခံနေရမယ်၊ နှုတ်ကြောင့် သေဆိုတဲ့ စကားကို ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောပြန်ရာ ကျွန်ုပ်က ဦးရွှေကောင်းကို ကြည့်၍ . . .

“ကျုပ်က ယောက်ျားပါဗျာ၊ ကတိပေးထားပြီးရင် ဘယ်တော့မှ ပြန်နောက်မဆုတ်ဘူး။ မက်ကောလင်းကြီးကို ဘေးဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်ကို လုပ်မယ်ဗျာ”

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ စကားကြောင့် ဦးရွှေကောင်းက သဘောကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်၏။

“မက်ကောလင်းကို ပညာပေးဖို့ လူစွမ်းကောင်းတစ်ယောက်တော့ ပေါ်ပြီပေါ့ကွာ၊ ဒါနဲ့ ခွေးသူခိုးကြီးကို ဘယ်နည်းနဲ့ ပညာပေးမယ်လို့

ကြံစည်ထားသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဦးရွှေကောင်း၏ အမေးကြောင့် . . .

“ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ဒီကောင်ကြီးကို ပညာပေးချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုအကြံအစည်မျိုးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မကြံစည်ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပီပီရီရီနဲ့ လက်သည်မပေါ်အောင် သွေးအေးအေးနဲ့ ကြံချင်တယ်၊ ချက်ချင်းတော့ ဘယ်လိုကြံရမလဲ မသိသေးဘူး။ မက်ကောလင်းလို လူမျိုး မထိမဲ့ ထိမဲ့ သွားလုပ်ရင် အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်မယ်၊ ပီပီရီရီနဲ့ လက်စတုံး သုတ်သင်ပစ်မှ ဖြစ်မယ်၊ ကျုပ်ဒီကောင်ကြီးကို လုပ်ကြံမယ့်နည်းလမ်းတွေကို စဉ်းစားကြည့်ချင်သေးတယ်၊ အချိန်ပေးပြီး စဉ်းစားရင်တော့ အဖြေထွက်မှာသေချာတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးရွှေကောင်းက သဘောကျဟန်ဖြင့် ငွေသိုက်၏ ပခုံးကို ပုတ်၍ . . .

“ မင်းရဲ့ စိတ်ကို စမ်းချင်လို့ မခံချင်အောင် လျှောက်ပြောနေတာကွ၊ မက်ကောလင်းကို လူလောကကြီးထဲက လက်စတုံး စီရင်ဖို့ ငါဆုံးဖြတ်တာ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါပဲကွ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာ အခွင့်အရေးမရဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ မင်းရဲ့စိတ်က ငါ့ရဲ့စိတ်နဲ့ အတော်ဆင်တူတယ်၊ မကောင်းတာ လုပ်ရင်တော့ မျက်နှာဖြူထောင်မှူးကြီးလည်း ချမ်းသားမပေးဘူး။ သူ့အပြစ် သူခံရမှာပဲ၊ မက်ကောလင်းရေ အလှည့်ကျရင် မနွဲ့စတမ်း၊ ဒီလူကြီးကို လုပ်ကြံမယ့်နည်းလမ်းတစ်ခုတော့ ပေါ်ပေါက်လာမှာပါ၊ ကျုပ်တို့ အချိန်ကို စောင့်ရမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးရွှေကောင်းက သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍ . . .

“ မက်ကောလင်းရေ . . . မင်းအသက်ကို ဖက်နဲ့သာ ထုပ်ထားပေတော့၊ မင်းရဲ့သေမင်း တွေ ရောက်လာတော့မယ်၊ ခရစ်တော်ဆီမှာ အိပ်ပျော်ဖို့သာ ပြင်ထား”

ဟု ပြောဆိုလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ဦးရွှေကောင်းနှင့်အတူ ဝင်ရောက်၍ ရယ်မောလိုက်လေ တော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ နာရီများကို တပ်ဆင်နေသော်လည်း မက်ကောလင်းကို လုပ်ကြံနိုင်မည့် နည်းလမ်းကိုသာ အစဉ်သဖြင့် ရှာဖွေနေမိ၏။

ကျွန်ုပ်အကျဉ်းကျနေစဉ် မကြာခဏ သတိရနေသည့်မှာ ဇနီးသည် မမိုးသူကို ဖြစ်၏။

မမိုးသူသည် မိမိ ကျွန်းမှ လွတ်မြောက်မည့်ရက်ကို လက်ချိုး၍ ရေနေတော့မည်။

ယခုကဲ့သို့ ကျွန်းက ထွက်ပြေးပြီး စီလူလာထောင်မှာ ၃ နှစ်ဆက်နေရခြင်းကို သိမည် မဟုတ်ချေ။

ကျွန်ုပ်ဗီဇစိတ်၌ စွန့်လွှတ်စွန့်စားချင်သော စိတ်ဓာတ်များ၊ ကိန်းအောင်းနေလို့လားမသိ၊ ကျွန်ုပ်သည် အခြားသော အကျဉ်းသားများကဲ့သို့ ကျွန်း၌ အေးအေးလူလူနေ၍ လွတ်မည့်နေ့ကို ထိုင်စောင့်မနေချင်ပေ။

အက်ဒမန်ကျွန်းမှ တစ်နည်းနည်းဖြင့် စွန့်စားပြီး ထွက်ပြေးချင်နေသေး၏။

တစ်နေ့တွင် မက်ကောလင်း၏ အိမ်ရှိ အလုပ်သမားတစ်ဦး ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ ရောက်လာပြီး...

“သခင်ကြီးက နာရီကျွမ်းကျင်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ နာရာဆင်းက ကျွန်ုပ်ကို လိုက်သွားရန် ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် နာရာဆင်းက...

“ထောင်မှူးကြီးအိမ်ကို ရောက်ရင် နာရီပြတိုက်ထဲကို ရောက်နေသလို

ခံစားရတယ်။ တိုင်ကပ်နာရီ၊ စားပွဲတင်နာရီတွေ အများကြီးပဲကွ၊ ငါတောင် မမြင်ဘူးသေးတဲ့ နာရီတွေလည်း ရှိတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က နာရာဆင်း၏ စကားကြောင့် အံ့သြသွားပြီး . .

“ဟင် . . . ဒီလူကြီးက ဘာကြောင့် နာရီတွေ ဒီလောက် အများကြီး ဝယ်ထားရတာ လဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ နာရာဆင်းက သက်ပြင်းချ၍

“ဒါဟာ သူတို့လူမျိုးတွေရဲ့ စရိုက်ပဲကွ၊ အနောက်တိုင်းသားတွေဟာ ဝါသနာအမျိုးမျိုး ရှိကြတယ်၊ အချို့လူတွေဆိုရင် သေနတ်ဝါသနာပါတယ်ဆိုပြီး သေနတ်တွေ အများကြီး ဝယ်စုထားတယ်၊ အချို့လည်း ဖောင်တိန်၊ နာရီ၊ တံဆိပ်ခေါင်း စသည်ဖြင့် စုံနေတာပဲကွ၊ တို့ မြန်မာတွေနဲ့ တစ်ဖိုးထားပုံချင်း ကွာတယ်၊ မြန်မာတွေက ပစ္စည်းအဟောင်းအဆွေးဆိုရင် စိတ်မဝင်စားဘူး။ မမြင်ဘူးတဲ့ အသစ်အဆန်းဆိုရင် စိတ်ဝင်စားကြတယ်၊ ထောင်မှူးကြီးဆီမှာ ရှားပါးတဲ့နာရီတွေ ပြတိုက်ကြီးတစ်တိုက်လိုရှိတယ်၊ သူ့နာရီတွေကို မကြာခဏ စစ်ဆေးပြီး ကြေးဆေးပေးရတယ်၊ မင်း ငါ့ကိုယ်စား စစ်ဆေးပေးလိုက်ပါကွာ၊ သေသေသပ်သပ် လုပ်ပေးနော်”

ဟု မှာကြားလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်သည် လာရောက်ခေါ်ဆောင်သော ဘာယာနောက်သို့ လိုက်ခဲ့လေ၏ ။

ထောင်မှူးကြီးအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ များပြားလှသော နာရီများကို အခန်းတစ်ခန်း၌ တွေ့ရ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် နာရီများကို တအံ့တဩ ကြည့်ရှုနေစဉ် ကျွန်ုပ်၏ အနီးသို့ မက်ကောလင်း ရပ်လာပြီး ကျွန်ုပ်ကို အထင်မကြီးဟန်ဖြင့်

“ နာရာဆင်း ကိုယ်တိုင် ဘာလို့မလာတာလဲ၊ မောင်ရင်က နာရီတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တက်မြောက်ရဲ့လား။ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်ကက ထောင်မှူးကြီးကို ကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး . . .

“ နာရာဆင်း ကိုယ်တိုင် ကျွန်ုပ်ကို ယုံကြည်လို့ ထည့်ပေးလိုက်တာပါ၊ ကျွန်တော့်ကို ယုံယုံ ကြည်ကြည်နဲ့ နာရီတွေ စစ်ဆေးခိုင်းနိုင်ပါတယ် ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏ ။ ထိုအခါမှပင် မက်ကောလင်းက

“ ကျုပ်ရဲ့ ဝါသနာက ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်က နာရီတွေကို စုဆောင်းတဲ့ ဝါသနာပဲ၊ ကျုပ် စုဆောင်းထားတဲ့ နာရီတွေထဲမှာ နှစ်တွေကြာလို့ စက်ရပ်နေတဲ့ နာရီတွေလည်းရှိတယ်၊ ကြေးဆေးရမယ့် နာရီတွေလည်း ရှိတယ်၊ မောင်မင်း သေသေချာချာ စစ်ဆေးပြီး လုပ်သင့်တာ ကို လုပ်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ အရေးကြီးတာက နာရီတွေကို ကျုပ်အိမ်အပြင်ပကို ယူခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ နာရီပြင်စရာ ရှိရင် အိမ်မှာပဲ ပြင်ရမယ် ”

ဟု မှာကြားလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် မက်ကောလင်း အိမ်၌ နာရီပြင်ရမည်ဆိုသဖြင့် အလွန်ကျေနပ်သွားလေ၏ ။

ထိုသို့ နာရီများပြင်ရင်း အခါအခွင့်သင့်လျှင် မက်ကောလင်းကို လုပ်ကြံနိုင်၏ ။ သို့သော် မက်ကောလင်းကို လုပ်ကြံသူသည် ကျွန်ုပ်ပင်ဖြစ်မည်ဟု မည်သူမဆို ဆက်စပ်တွေးယူနိုင်၍ ကျွန်ုပ်သည် လူယုတ်မာကြီး မက်ကောလင်းကို မည်သူမျှ မရိပ်မိဘဲ ပီပီရီရီ လုပ်ကြံချင်၏ ။

ထိုအခွင့်အရေးမျိုးကို စောင့်စားရပေတော့မည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် မက်ကောလင်း၏ မြောက်မြားစွာသော

နာရီများကို တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး စစ်ဆေးရန် ပြုပြင်သင့်သည်ကို ပြုပြင်ပေးရလေ၏

။

မက်ကောလင်းသည် သူ၏ နာရီများကို ကျွန်ုပ် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြင်ဆင်နိုင်ကြောင်း သိသွားပြီး နောက်ရက်များ၌ ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ လာရောက်ကြည့်ရှုခြင်း မပြုတော့ချေ။

ကျွန်ုပ်သည် မက်ကောလင်း၏ နာရီများကို ၇ ရက်တိတိ ကြည့်ရှုပြီးသောအခါ လွန်စွာ လှပသော တိုင်ကပ်နာရီကြီးတစ်လုံးသာ ပြုပြင်ရန် ကျန်တော့၏။ ထိုအခါ မက်ကောလင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ နာရီများကို လာရောက်စစ်ဆေးပြီး . . .

“ဒီနာရီဟာ ကျုပ်တန်ဖိုးအထားဆုံး နာရီပဲ၊ ဒီနာရီကို ကျုပ်ရဲ့ ထမင်းစား စားပွဲရှေ့မှာ ချိတ်ဆွဲထားတယ်၊ ကျုပ်ဟာ ဒီနာရီကြီးကို ကြည့်ပြီး အစားအသောက် စားလေ့ရှိတယ်၊ ဒီနာရီဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ လလောက်ကစပြီး အချိန်မမှန်တော့ဘဲ မကြာခဏ ရပ်ရပ်နေတယ်၊ မောင်မင်း ကြိုးစားပြီး အကောင်းဆုံး ပြင်ပေးပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ မက်ကောလင်း၏ နာရီသည် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံလုပ်ဖြစ်ပြီး အလွန်လှပသော အိမ်ရှည်အမျိုးအစား ဖြစ်၏။

ထိုနာရီကြီး၏ ရှေ့၌ လေးထောင့် အပေါက်လေးတစ်ပေါက်ရှိပြီး ထိုအပေါ်မှ ငှက်ရုပ်ကလေး ထွက်လာပြီး တစ်နာရီရှိလျှင် ငှက်ရုပ်က တစ်ချက်အော်မြည်ကြောင်း၊ နှစ်နာရီ၊ သုံးနာရီ စသည်ဖြင့်လည်း ပြောင်းလဲ အော်မြည်ကြောင်း သိရ၏။

နာရီအတွင်းရှိ စက်များကို အလွန်အရည်အသွေးကောင်းသော သံမဏိဖြင့် ပြုလုပ်ထားကြောင်း၊ တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နာရီကြီးတစ်ခုလုံးကို ဖြုတ်၍ အတွင်းရှိ

စက်ကိရိယာများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှု လေ၏။

နာရီကြီးသည် အလွန်ကြီးမားသဖြင့် နာရီအိမ်ကြီးမှာလည်း
ကြီးမားလှ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မက်ကောလင်း၏ နာရီကြီးကို ကြည့်ရှုရင်း
လူယုတ်မာကြီးကို လုပ်ကြံမည့် နည်းလမ်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ သွားတွေ့လေ၏။

ထိုနည်းလမ်းကို တွေးမိပြီး မက်ကောလင်း၏ အိမ်ပြတင်းပေါက်မှ
ခြံတွင်းကို ကြည့်ရှုလေရာ လုပ်ကြံမှုအောင်မြင်နိုင်မည့် အနေအထားကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ဆွစ်ဇာလန်နာရီကြီးကို ပြုပြင်နိုင်ခြင်း
မရှိတော့ဘဲ လူယုတ်မာကြီးကို လုပ်ကြံနိုင်မည့် နည်းလမ်းများကို စဉ်းစားနေလေ၏
။

ကျွန်ုပ်သည် ညနေ အိပ်ဆောင်သို့ ပြန်သောအခါ ဦးရွှေကောင်းနှင့်
သွားတွေ့၍ ...

“ဒီမှာ ဦးရွှေကောင်း၊ မက်ကောလင်းကို ပိပိရိရိလုပ်ကြံနိုင်မယ့်
နည်းလမ်းကို ကျုပ်တွေ့ပြီ ဗျ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးရွှေကောင်းက ကျွန်ုပ်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍ . .

“ဘယ်လိုနည်းလဲကွ၊ ပြောပါဦး”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

“သေနတ်တစ်လက်တော့ လိုတယ်ဗျ၊ သေနတ်တစ်လက်သာရရင်
မက်ကောလင်းကြီး ခရစ်တော်မှာ အိပ်ပျော်သွားပြီဗျာ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးရွှေကောင်းက ...

“ဟေ့ကောင် . . . မင်း တကယ်ပြောတာလား၊ မက်ကောလင်း

သေမယ်ဆိုရင် သေနတ် တစ်လက်ကို မရ ရအောင် ရှာပြီး ငါ

ထောင်ထဲသွင်းပေးမယ်၊ တစ်ကျွမ်းမှာ ပိုက်ဆံသာရှိရင် ဘာမဆိုဖြစ်တယ်ကွ၊ အဓိက

က ပိုက်ဆံနဲ့အဆက်အသွယ်ပဲ၊ ငါ့မှာ အဆက်အသွယ် ကောင်းကောင်း ရှိတယ်၊

သူတို့ကို ပိုက်ဆံကောင်းကောင်းပေးပြီး သေနတ်မှာရင် မှာလို့ရတယ်၊ ကဲ. . .

သေနတ်ရပြီဆိုရင် မင်းက ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့် . . .

“ ထောင်မှူးကြီး ၊ မက်ကောလင်းရဲ့ ထမင်းစား စားပွဲအရှေ့မှာ

ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက် ရှိတယ်၊ ပြတင်းပေါက်နဲ့ မလှမ်းမကမ်း

ထောင်အပြင်ဘက်မှာ ပေါက်နေတဲ့ သရက်ပင်ကြီး တစ်ပင် ရှိတယ်၊ သရက်ကိုင်းက

ထောင်အုတ်တံတိုင်းဘက် ကွေးကျနေတယ်ဗျ၊ အဲဒီ သရက်ကိုင်းကြီး ရှိ နေတာ

မက်ကောလင်းကို ပီပီရီရီ လုပ်ကြံဖို့အတွက် အရေးအကြီးဆုံး အချက်ပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးရွှေကောင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ . . .

“ ငါ သိပါပြီ၊ မင်းက သရက်ကိုင်းပေါ်ကနေ သေနတ်နဲ့ ပစ်မယ်ပေါ့

ဟုတ်လား၊ မဖြစ်နိုင်တာ မကြံစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ သေနတ်သံ ဒိုင်းဒနဲ ကြားတာနဲ့

ထောင်ဝါဒါတွေ အကုန်လုံး ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ မင်း ဘယ်လိုမှ ပြေးမလွတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဦးရွှေကောင်းက ခေါင်းခါယမ်း၍ . . .

“ ကိုင်တိုင်မပစ်ပါဘူးဗျာ၊ လူငှားနဲ့ ပစ်ခိုင်းမှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏ ။ ဦးရွှေကောင်းက ခေါင်းခါယမ်း၍ . . .

“ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးဟာ တက်နိုင်သမျှ

လူစိမ်းတွေမသိအောင် ကြံရတာ ကွ၊ အက်ဒမန်ကျွန်းမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ

မယုံရဘူးဆိုတာ ငါပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီလူက သစ္စာ မရှိလို့

ဖော်ထုတ်လိုက်ရင် မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်စလုံး ထောင်ထဲမှာ ကြိုးဒဏ်ခံရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောပြ၏။ ကျွန်ုပ်က ရယ်မော၍ ...

“ ဒီလို သစ္စာမရှိတဲ့သူကို ကျုပ်က ဘယ်ငှားမလဲဗျာ၊ ကျုပ်ကို တန်ပြန်ထိမဲ့ အလုပ်ကို ကျုပ် လုပ်မလားဗျ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးရွှေကောင်းက နားမလည်ဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချ၍ ...

“ မင်း စကားတွေက ပဟေဠိလိုပါပဲကွာ၊ ဘယ်လို စီစဉ်ထားလို့လဲ၊ ငါ့ကို ရှင်းပြပါဦး”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ရယ်မော၍ ...

“ ဒါတော့ သည်းခံဗျာ၊ ဒီကိစ္စကို လျှို့ဝှက်ထားလိုက်မယ်၊ အချိန်တန်ရင် ဦးရွှေကောင်းကို အံ့ဩစေချင်လို့ပါ၊ ကျုပ်ကို ယုံကြည်တယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဦးရွှေကောင်းက ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ မင်းကို ငါ ယုံပါတယ်ကွာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းလိုချင်တဲ့ သေနတ်ကို ငါ ရအောင် ယူပေးမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

“ သေနတ်နဲ့အတူ အဲဒီ သေနတ်က ပစ်ပြီးသား ၊ ယမ်းတောင့် ခွံတစ်ခုကိုလည်း လိုချင်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးရွှေကောင်းက ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ ကျွန်းမှာ ပိုက်ဆံရှိရင် ဘာမဆိုဖြစ်တယ်၊ မင်းလိုချင်တဲ့ သေနတ်ကို သုံးရက်အတွင်း ငါ ရအောင် ယူပေးမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ဦးရွှေကောင်း သေနတ်ရအောင် ကြိုးပန်းနေချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည်

မက်ကောလင်း၏ နာရီများ ကို အချိန်ဆွဲ၍ စစ်ဆေးနေလေ၏။ နာရီရူး
မက်ကောလင်းသည် ကျွန်ုပ်က သူ၏ နာရီများကို ဂရုတ စိုက် ပြုပြင်ပေးသဖြင့်
အလွန်သဘောကျနေလေ၏။

နောက်သုံးရက်ခန့် ကြာသောအခါ ဦးရွှေကောင်းသည်
အမှန်တကယ်ပင် ကျွန်ုပ် မှာယူထားသော သေနတ်ကို ထောင်တွင်းသို့
သွင်းနိုင်လေ၏။ ဦးရွှေကောင်းသည် အဝတ်ဖြင့် စည်းထားသော သေနတ်ကို
ကျွန်ုပ်လက်သို့ အပ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က . . .

“ ထောင်ထဲကို သေနတ်ရအောင် ဘယ်လိုသွင်းတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ဦးရွှေကောင်းက သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍ . . .

“ ထောင်ထဲမှာ ပိုက်ဆံရှိရင် ဘာမှမခက်ပါဘူး။ ထောင်ထဲကို ပဲကြီးပို့တဲ့
လှည်းရှိတယ်။ ဒီသေနတ်ကို ပဲတွေအောက်ကနေ ဖွက်ပြီးတော့ သွင်းခဲ့တာပဲ၊
သေနတ်ပို့တဲ့သူက ကျွန်းပေါ်မှာ ငါးခြောက်ကုန်သည်တစ်ယောက်ကွ၊ သူက
ငါးခြောက်ကို ဟန်ပြရောင်းတယ်၊ အမှန်တကယ် ရောင်းတဲ့ ပစ္စည်းက ဘိန်းနဲ့
ဆေးခြောက်တွေပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ လက်ထဲသို့ သေနတ်ရောက်သောအခါ
ကျွန်ုပ်သည် သေနတ်ကို သေချာစွာဖွက်ထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နောက်တစ်နေ့ ထောင်မှူးကြီးအိမ်သို့ နာရီပြင်ရန်
ရောက်သွားသောအခါ သေနတ်ကိုလည်း တစ်ပါတည်း ယူဆောင်သွားလေ၏။
ကျွန်ုပ်သည် နာရီပြင်ဆင်သော အခန်းကို တံခါးပိတ်လိုက်ပြီး ယူဆောင်လာသော
သေနတ်ဒင်ကို သံဖြတ်လွှာဖြင့် ဖြတ်တောက်လေ၏။

ထို့နောက် မက်ကောလင်း၏ ရှေးဟောင်းနာရီအိမ်ကြီးကို ဖွင့်ကာ

သေနတ်ကို သေချာစွာ ထည့်သွင်းလေ၏။ နေ့တစ်ဝက်မျှ ပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ
မက်ကောလင်း၏ နာရီအိမ်ကြီးကို ပြန်လည် တပ်ဆင်လေ၏။

ထိုသို့ တပ်ဆင်ပြီးနောက်ထောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်း
ရောင်ရှိလာသောအခါ

“ထောင်မှူးကြီးရဲ့ နာရီကြီးကို အကောင်းပကတိဖြစ်အောင်
ပြင်ဆင်ပြီးပါပြီ၊ ဒီအချိန်ကစပြီး နာရီကြီးကို အရင်လိုပဲ ပြန်ပြီး အသုံးပြုနိုင်ပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မက်ကောလင်း၏ မျက်နှာ ဝင်းလက်သွားပြီး...

“မောင်းမင်း တော်တယ်၊ ဒီနာရီကြီးဟာ ဆွစ်ဇာလန်မှာ ဈေးကြီးပေးပြီး
ဝယ်ထားတဲ့ နာရီကြီးပဲ၊ ကျန်တဲ့နာရီတွေကိုလည်း လန်ဒန်ကဝယ်ပြီး
စုဆောင်းထားခဲ့တယ်၊ အိန္ဒိယကို ရောက်မှ ဝယ်ထားတဲ့ နာရီတွေလည်း ရှိတယ်၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ရဲ့ရှေ့ဟောင်းနာရီကြီးကို အကောင်းပကတိဖြစ်အောင်
ပြုပြင်နိုင်တာ မောင်မင်းရဲ့ နာရီပညာ ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့်ပဲ”

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က မက်ကောလင်း၏ နာရီကြီးကို
ထမင်းစာခန်း၌ ကိုယ်တိုင်ပင် တပ်ဆင်ပေးချင်ကြောင်း ပြောလေရာ
မက်ကောလင်းက...

“အိမ်မှာထောင်ဝါဒါတွေ ရှိပါတယ်၊ သူတို့ကို တပ်ခိုင်းလို့ ရပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က...

“နာရီကြီးကို ပြင်ပြီးကာစ စိတ်မချလို့ ကိုယ်တိုင်တပ်ဆင်ခွင့်ပြုပါ၊
ဝါဒါတွေဆင်ရင် ချိန်သီး နေရာလွဲသွားရင် နာရီရဲ့အချိန် မမှန်မှာစိုးလို့ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ တောင်းဆိုချက်ကြောင့်
မက်ကောလင်းသည် ရှေ့ဟောင်းနာရီကြီးကို သူ၏ ထမင်းစားခန်း၌ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်
တပ်ဆင်ခွင့်ပြု၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထမင်းစားခန်း၌ မက်ကောလင်း ထိုင်လေ့ရှိသော
ထိုင်ခုံကြီး၏ ရှေ့တည့်တည့်၌ နာရီကြီးကို တိကျစွာ ချိတ်တွယ်ထားလေ၏။

ပြီးနောက် မက်ကောလင်းရှိရာသို့ သွား၍ . . .

“ နာရီပြင်ထားတာ မကြာသေးလို့ အသားမကျသေးဘူး။ နာရီကို
ဘယ်သူမှ မကိုင်ဖို့ သတိပေးပါ”

ဟုမှာကြားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မက်ကောလင်းထဲမှ ထွက်ခွာလာသော အချိန်၌
မက်ကောလင်း၏ မျက်နှာကို အသက်ရှင်လျက်နှင့် နောက်ဆုံး ကြည့်ရှုလိုက်လေ၏။
ကျွန်ုပ်၏ အကြံအစည်သာ အောင်မြင်ခဲ့လျှင် လူလူချင်း ထောင်ထားညာတာမှု
ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်စက်သော လူယုတ်မာကြီးသည် မကြာမီ
အချိန်ပိုင်းအတွင်း ခရစ်တော်ထံတွင် အိပ်ပျော်ပေတော့မည်။

ကျွန်ုပ်သည် မက်ကောလင်းထဲမှ ထွက်ခွာလာပြီးသောအခါ
မက်ကောလင်း၏ ခြံအနီးရှိ သရက်ပင်ကြီးသို့ သွားကာ သရက်ပင်ခြေရင်း၌
ယမ်းတော့ခွံလေးတစ်ခုကို အများမြင်သာအောင် ချထားလိုက်လေ၏။

ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ အကြံအစည်များ အောင်မြင်ပြီဖြစ်သဖြင့်
ဦးရွှေကောင်းနှင့် တွေ့သော အခါ ကျွန်ုပ်က လက်မထောင်၍ . . .

“ ဒီနေ့ည ခုနှစ်နာရီနဲ့ ရှစ်နာရီကြားမှာ သေနတ်သံ နားထောင်ပေတော့၊
တဏှာရှုကြီး ငရဲပြည်ရောက်တော့မယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးရွှေကောင်းက . . .

“ မောင်ရင် လုပ်တာတွေ ကျုပ် နားမလည်နိုင်တော့ဘူး။
မက်ကောလင်းကို ဘယ်သူ လုပ်ကြံမှာလဲ၊ ပြဿနာတွေ ဖြစ်မှာ ကျုပ် စိုးရိမ်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ရယ်မော၍ . . .

“ခဏလောက် သည်းခံပေးပါ ဦးရွှေကောင်းရယ်၊ အများဆုံးစောင့်ရလှ နောက်ထပ် နှစ်နာရီပါ၊ ပြီးရင် ကျုပ်ရှင်းပြပါ့မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ညဉ့်သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဖိုကြီး၌ ထမင်းကိုပင် သွားမယူနိုင်ပဲ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ရှိနေလေ၏။ ည ခုနှစ်နာရီ သံချောင်းခေါက်သံကို ကြားရ၏။ ကျွန်ုပ်၏ နာရီ ဆရာကြီး နာရာဆင်းက ...

“မောင်ငွေသိုက် ဒီနေ့ကြည့်ရတာ မျက်နှာမကောင်းပါလား၊ မက်ကောလင်းက ဆူပူ လိုက်လို့လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မျက်နှာကို ရွှင်ပြအောင် ပြင်လိုက်ပြီး ...

“မဆူပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် ညက အိပ်မပျော်လို့ ဒီနေ့ မအိမ်သာ ဖြစ်နေတာပါ၊ ညက တစ်ညလုံး မြန်မာပြည်မှာ ကျန်နေတဲ့ ဇနီးအကြောင်းကို တွေးနေလို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ နာရာဆင်းက သက်ပြင်းချ၍ ...

“ငါတို့ဘဝက ဒီအချိန်မှာ အရာရာကို မေ့ထားနိုင်မှ တော်ရုံကျမယ်ကွ၊ ငါ့ဇနီး၊ ငါ့သား ဘယ်လိုနေမလဲလို့ တွေးနေရင် အလကားပဲကွ၊ ထောင်ထဲမှာရှိနေတုန်း သူတို့ကို ကိုယ် ဘာမှ မလုပ်ပေးနိုင်ဘူး။ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုလို့ သဘောထားပါကွာ”

ဟု နှစ်သိမ့်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် နာရာဆင်း၏ နှစ်သိမ့်မှုကို နားမဝင်ဘဲ ထောင်ဘူးဝမှ နာရီသံချောင်း ခေါက်သံကိုပင် နားဆင်နေမိလေ၏။

ည ၈ နာရီ သံချောင်းခေါက်သံ မကြာမီ ထွက်ပေါ်လာတော့မည်။

ထိုသံချောင်းခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် မက်ကောလင်းကြီး

ဘုရားသခင်ထံတွင် အိပ်ပျော်ပေတော့မည်။

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် ထိုင်နေရမလို ထနေရမလို ဖြစ်နေ၏ ။

ရင်ထဲတွင် ပူလောင်သယောင် ရှိသဖြင့် ရေတစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်နေ၏ ။ ညစား ထမင်းကိုတော့ မစားနိုင်တော့ချေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဘူးဝမှ နာရီသံချောင်း ခေါက်သံ ၈ ချက်ကို တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ကြားရလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး သေနတ်သံကို နားထောင်၏ ။

သို့သော် မည်သည့်သေနတ်သံကိုမျှ မကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများ ရွဲ နှစ်နေ၏ ။

ထိုအခိုက်မှာပင် နာရာဆင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ အနီးသို့ ရောက်လာပြီး . . .

“ မောင်ငွေသိုက် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ ရွဲနှစ်နေတာပဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်သည် နာရာဆင်းဘက်သို့လှည့်၍ မည်သို့ဖြေဆိုရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် “ ဒိုင်း . . . ဒိုင်း ” ဟုသော သေနတ်နှစ်ချက် ကြားရလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်သည် သေနတ်သံ ကြောင့် မျက်လုံးပြူးပြီး လွန်စွာ စိတ်လှုပ်ရှားသွား၏ ။

ကျွန်ုပ်၏ အကြံအစည်များ အောင်မြင်မှာ သေချာနေလေပြီ၊ သို့သော် ကံကြမ္မာကြောင့် တစ်စုံတစ်ခု လွဲသွားမှာစိုးရ၏ ။ သေနတ်သံနှစ်ချက်ကြောင့် ရုတ်တရက် ထောင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏ ။

ပြီးမှ ဟိုမှ သည်မှ အသံများ ဖြစ်ပေါ်လာ၏ ။ ထောင်လှန့်သံချောင်း

ခေါက်သံကိုလည်း နေရာအစုံမှ ကြားရ၏။

နာရာဆင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများကို စူးစိုက်ကြည့်၍ . . .

“ထောင်ထဲမှာ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီ၊ ကျုပ်အထင် ဒီလိုဖြစ်မှာကို မောင်ငွေသိုက် ကြို သိနေသလိုပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ရင်ထိတ်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် နာရာဆင်းကို ကြည့်၍ . . .

“ကျုပ်မှာ အနာဂတ်ကို ကြိုသိနိုင်တဲ့ အသိညဏ် မရှိပါဘူးဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ နာရာဆင်းက သက်ပြင်းချ၍ . . .

“ကြိုတင်တွက်ဆနိုင်တဲ့ အသိညဏ်တော့ ရှိမယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ထောင်တစ်ခုလုံး၊ ဆူညံသော သံချောင်းခေါက်သံနှင့် အော်ဟစ်သံများ ကြားရလေ၏။ ထောင်လှန့်သံချောင်းခေါက်သံများ နေရာအနှံ့မှ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ထောင်မှူးကြီးအိမ်သို့ ဟစ်အော်ပြေးလွှားနေသူများနှင့် ထောင်တစ်ခုလုံး မီးရောင်များ ထွန်းညှိကာ အစောင့်ပုလိပ်များ ဟိုသည်ပြေးလွှားနေခြင်းကို ထောက်၍ ကျွန်ုပ်၏ အကြံအစည်များ အောင်မြင်ပြီဟု ခံစားရလေ၏။

သို့သော် အတိအကျ အောင်မြင်ခြင်း ရှိမရှိ မသိနိုင်သေးချေ။

သေနတ်သံများကို ကြားရသောကြောင့် ထောင်အတွင်းရှိ အကျဉ်းသားအချို့က . . .

“သေနတ်နဲ့ ပစ်တယ်ဟေ့ . . . ဝပ်ကြ . . . ဝပ်ကြာ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ထောင်တစ်ခုလုံး အထိတ်တလန့်နှင့် ကြမ်းပေါ်၌
ဝတ်ကြလေ၏။ ထောင်ပြင်ပတွင်လည်း ဆူဆူညံညံအသံမျိုးစုံကို ကြားရသဖြင့်
ဗိုဗလဲယားမြို့တစ်မြို့လုံး ဆူညံ ပွက်နေကြောင်း သိရ၏။

မကြာမီ ထောင်အတွင်းသို့ ပုလိပ်များနှင့် ကျွန်းလုံခြုံရေးတပ်သားများ
အပြေးအလွှား ဝင်ရောက်လာကာ အကျဉ်းသားများအား ကောင်းမွန်စွာ
နေထိုင်ကြရန် အော်ဟစ်ပြီး အမိန့်ပေး လေ၏။

စီလူလာထောင်အတွင်းရှိ စလိုက်မီးကြီးများသည်
ထောင်ပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့ ဟိုသည်ထိုး၍ နေ၏။ ဗိုဗလဲယားမြို့ တစ်မြို့လုံး
လုံခြုံရေးအဖွဲ့၏ စကားသံများ ဆူညံပွက်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထောင်၏ အခြေအနေကို ကြည့်၍ လူယုတ်မာကြီး
မက်ကောလင်းကို လုပ်ကြံ သော အကြံအစည် အောင်မြင်ပြီဖြစ်ကြောင်း
ရိပ်စားမိလိုက်၏။

ကျွန်းလုံခြုံရေးတပ်သားများသည် လက်နက်ကိုယ်စီကိုင်၍
အကျဉ်းသားများကို ဟိန်း ဟောက်နေလေ၏။ အကျဉ်းသားများသည် အကြောင်းမဲ့
အသက်မဆုံးစေသောကြောင့် ငြိမ်သက် စွာနေကြ၏။

ကျွန်းလုံခြုံရေးတပ်သားများ ပြန်သွားသောအခါ ထောင်ပြာတာ
တစ်ယောက်မှတစ်ဆင့် လူယုတ်မာကြီး မက်ကောလင်း သတင်းဆိုးကို
ကြားရလေ၏။ ထောင်မှူးကြီးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ပြီး
လုပ်ကြံသွားကြောင်း၊ လုပ်ကြံသူကို ရှာဖွေနေဆဲ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထောင်းမှူးကြီး
သေသည် ရှင်သည်မသိဘဲ ဆေးရုံသို့ ပို့ဆောင်ရကြောင်း၊ သိရသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏
အကြံ အောင်ပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

ထိုညက ကျွန်ုပ်သည် မက်ကောလင်းကို ငရဲပြည်သို့
ပို့လိုက်သည့်အတွက် အိပ်မပျော်နိုင် ဘဲ ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ပယောဂကြောင့်

ထောင်မှူးကြီးတစ်ယောက် အသက်ဆုံးရချေပြီ။ သို့သော် ထောင်မှူးကြီးသည် စီလူလာထောင်၏ ရာဇဝင်တွင် စာတင်မည့် ငရဲသားကြီး ဖြစ်၏ ။

မက်ကောလင်းကြောင့် အသက်ဆုံးရသူများ၊ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှုကြောင့် မသေရုံတစ်မည် ဖြစ်ကြသူများ၊ ၎င်းဖျက်ဆီးလိုက်သောကြောင့် ဘဝပျက်ရသော အမျိုးကောငင်း သမီးလေးများသည် ကျွန်ုပ်၏ လုပ်ရပ်ကို သဘောကျမှာ သေချာ၏ ။

မက်ကောလင်းကဲ့သို့ ထောင်သားများကို ငရဲသားကဲ့သို့ သဘောထားသော မျက်နှာဖြူ ထောင်အရာရှိကြီးများအား စံနမူနာပေးလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်၏ ။ နောင်အခါ မက်ကောလင်း ကဲ့သို့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော ထောင်မှူးများ အပေါ်ပေါက်ပါစေနဲ့ဟူ၍ သာ ဆုတောင်းရလေ၏ ။

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ထောင်ဖွင့်ချိန်တန်သည့်တိုင် ထောင်ကို မဖွင့်သေးဘဲ ပုလိပ်အရာရှိများ၊ စုံထောက်များ ရောက်ရှိလာပြီး စုံထောက်များသည် ထောင်သားများအားလုံးကို အိမ်ဆောင်အတွင်းမှ ထုတ်၍ တောင်တန်းလျားများကို အသေးစိတ် ရှာဖွေလေ၏ ။

စုံထောက်များသည် ထောင်မှူးကြီးအိမ်သို့ သွားရောက်စစ်ဆေးလေ၏ ။

စုံထောက်များသည် ထောင်မှူးကြီး သေဆုံးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ထောင်မှူးကြီး အိမ်၌ ရှိသော ဘဏ္ဍာစိုး၊ ထမင်းချက် စသည့် အိမ်အလုပ်သမားများကို စစ်ဆေးလေ၏ ။ ထောင်မှူးကြီး၏ ဘဏ္ဍာစိုးကို စုံထောက်အရာရှိများက စစ်ဆေးသောအခါ ဘဏ္ဍာစိုးကြီးက . . .

“ ထောင်မှူးကြီးဟာ ည ၇ နာရီ ၊ ဒါမှမဟုတ် ၈ နာရီလောက်မှာ ညစာ စားလေ့ရှိပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ညက ထောင်မှူးကြီး အလုပ်များတဲ့အတွက် ည ၇ နာရီမှာ ထမင်းမစားနိုင်ဘဲ ည ၈ နာရီထိုးကာနီးမှ စားဖြစ်တယ်။ ထောင်မှူးကြီး

ညစာစားပြီး မကြာမီမှာပဲ သေနတ်သံနှစ်ချက် ဆင့်ကြားရတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ကျွန်တော်က အိမ်အောက်ထပ်မှာ သခင်ကြီးအတွက် ပန်းသီးတွေ စိပ်နေပါတယ်။ ကျန်တဲ့ ထမင်းချက်မိန်းမကြီးက မီးဖိုချောင်ထဲမှာ သခင်ကြီးအတွက် လိုအပ်တာတွေ စီမံပေးနေတယ်။ အဲဒီ အချိန်တုန်းက သခင်ကြီးအနီးမှာ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး။”

ဟု ပြောလေ၏ ။ စုံထောက်များသည် မက်ကောလင်းသေဆုံးသွားသော ထိုင်ခုံမှ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရှိသော ပြတင်းပေါက်ကို ကြည့်၍ စုံထောက်တစ်ဦးက .
..

“ ပြတင်းပေါက်အပြင်က လှမ်းပစ်တာ သေချာနေပြီ”

ဟု ဆိုကာ စုံထောက်များသည် ခြံဝင်းအတွင်းထဲသို့ ဆင်း၍ စစ်ဆေးကြလေ၏ ။ အုတ်တံ တိုင်းအနီး၌ ထိုးထွက်နေသော သရက်ကိုင်းကို ကြည့်၍ စုံထောက်တစ်ယောက်သည် အုတ်တံတိုင်း အပြင်သို့ထွက်၍ သရက်ပင်အောက်သို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုကြ၏ ။

စုံထောက်များသည် သရက်ပင်အောက်၌ ယမ်းတောင့်အခွံတစ်ခုကို တွေ့ရှိသဖြင့် ထောင်မှူးကြီးကို သရက်ကိုင်းပေါ်မှ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်သွားသည်ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်၏ ။

(၄)

လူယုတ်မာကြီး မက်ကောလင်း သေဆုံးပြီး နောက်တစ်နေ့၌
ဦးရွှေကောင်းနှင့် တွေ့ဆုံ၏။ ဦးရွှေကောင်းက ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးကို ပုတ်၍ . . .

“ငွေသိုက် . . . မင်းရဲ့သတ္တိကို ချီးမွမ်းတယ်ကွာ၊ အကြံဉာဏ်လည်း
သိပ်ကောင်းတယ်၊ အခုအချိန်ထိ ခွေးသူခိုးကြီးကို မင်း ဘယ်လို
လုပ်ကြံလိုက်သလဲဆိုတာ ငါတွေ့လို့မရသေးဘူး။ ထောင်ထဲက အကျဉ်းသားတွေ
အားလုံးကတော့ ခွေးသူခိုးကြီး သေတာ့ ဝမ်းသာလိုက်တာ မပြောနဲ့၊
ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတောင် လုပ်ချင်ကြတယ်၊ မက်ကောလင်းကို လုပ်ကြံတာ
ဘယ်သူလဲဆိုတာ လည်း သိပ်သိချင်နေကြတယ်၊ အကျဉ်းသားတွေအားလုံးက
မင်းကို သူရဲကောင်း တစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်လိုက်ကြပြီ၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ပီပီရီရီ ရှိပါတယ်နော်”

ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်၍ . . .

“ဦးရွှေကောင်းကို ယမ်းတောင့်ခွံလေး တစ်ခု
ဘာကြောင့်တောင်းတယ်ဆိုတာ သိပြီ မဟုတ်လား၊
သရက်ပင်အောက်မှာကျုပ်ပစ်ထားတဲ့ ယမ်းတောင့်ခွံလေးကို ကြည့်ပြီး စုံထောက်
တွေက သရက်ပင် သစ်ကိုင်းပေါ်က လုပ်ကြံတယ်လို့ ယူဆသွားကြတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးရွှေကောင်းက စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့် . . .

“နေပါဦးကွာ၊ မက်ကောလင်းကို ဘယ်သူသတ်သွားတာလဲ၊
မင်းကိုယ်တိုင် လုပ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်က သက်ပြင်းချ၍ . . .

“ကျုပ် ကိုယ်တိုင် မသတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် ငှားထားတဲ့ လူက သတ်လိုက်တာပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးရွှေကောင်းက လက်ဖျစ်တီး၍ . . .

“ကျုပ်သိပြီ ၊ မင်းငှားထားတာ မက်ကောလင်းရဲ့ ဘဏ္ဍာစိုး မဟုတ်လား၊ ဒီလူတွေ ပါးစပ်က မလုံရင် ခက်မယ်နော်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က . . .

“ဦးရွှေကောင်းကို အံ့ဩစေချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့်ပါ၊ တကယ်တော့ မက်ကော လင်းကို သတ်တဲ့ တရားခံက မက်ကောလင်းရဲ့ ထမင်းစားခန်းက ငှက်ရုတ်ပါတဲ့ ရှေးဟောင်း နာရီကြီးဗျ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးရွှေကောင်းက ကျွန်ုပ်ကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍
. . .

“ငှက်ရုပ်ပါတဲ့ နာရီက မက်ကောလင်းကို သတ်တယ်၊ ဟုတ်လား၊ ငါတော့ ခေါင်းရှုပ်လာ ပြီ၊ သေသေချာချာရှင်းပါဦးကွာ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်က ဦးရွှေကောင်းကို ကြည့်၍ . . .

“ကျုပ် နာရာဆင်းကြီးဆီက နာရီတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နဲ့နဲ့စပ်စပ် လေ့လာကြည့်တော့ သိပ်အကျိုးရှိသွားတယ်၊ မက်ကောလင်းရဲ့ နာရီတွေကို ပြုပြင်ပေးရင်းနဲ့ ထမင်းစားခန်းမှာ ချိတ်ဆွဲ ထားတဲ့ ရှေးဟောင်းနာရီကြီးကို ဆက်ပြီး ပြုပြင်ရတယ်၊ မက်ကောလင်းဟာ ညစဉ် ရှေးဟောင်း နာရီကြီးကို ကြည့်ပြီး ၇ နာရီ ၁၅မဟုတ် ၈ နာရီမှာထမင်းစားတယ်လို့ သိရတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ မက်ကောလင်းကို ဘယ်လိုလုပ်ကြံရမလဲဆိုတဲ့ နည်းလမ်း မတွေ့သေးပါဘူး။

မက်ကောလင်းရဲ့ ရှေးဟောင်းနာရီကြီးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့မှ ဒီကောင်ကြီးကို လုပ်ကြံနိုင်မယ့် နည်းလမ်း ရှိတယ် ဆိုတာ သဘောပေါက်သွားတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးရွှေကောင်းက စိတ်ဝင်တစားဟန်ဖြင့် . . .

“ ဘယ်လို သဘောပေါက်တာလဲကွာ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်က ဦးရွှေကောင်းကို ကြည့်၍ လေသံတိုးတိုးဖြင့် . . .

“ နာရီကြီးအထဲမှာ ခွေးသွားစိတ်တွေနဲ့ စက်ပစ္စည်းတွေ အားလုံးကို သံမဏိနဲ့ လုပ်ထားတယ်၊ ဒီလိုနာရီမျိုးကို ကျုပ်ရဲ့ဆရာ နာရာဆင်းဆီမှာတောင် မတွေ့ဖူးဘူး။ နာရီတစ်လုံး ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေ ဘယ်လို လုပ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်နားလည်တယ်၊ နာရီမှာပါတဲ့ ငှက်ရုတ်လေး ဟာ တစ်နာရီထိုးရင် ဒေါင်ဒဲနဲ့မြည်ပြီး နာရီရှေ့က အပေါက်ထဲက ထွက်တယ်၊ ငှက်ရုပ်ကလေးက အသံထွက်အောင် ကြေးမောင်းလေးကို တစ်ချက်တီးရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဦးရွှေကောင်းဆီက သေနတ်ရတဲ့အခါ သေနတ်မောင်းဖြုတ်ဖို့အတွက် ကြေးမောင်းလေးတစ်ချက်တီးတဲ့ နေရာမှာ သံပတ်အပိုတစ်ခု တပ်ပေးလိုက်တယ်၊ နာရီက ကိုယ်သတ်မှတ်ထားတဲ့ အချိန်ရောက်ရင် ယမ်းတောင့်အိမ်ကို ကြေးမောင်းကလေးက တစ်ချက်သွားရိုက်တယ်၊ နာရီနှစ်ချက်တီးရင် နှစ်ချက် သွားရိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် နာရီက နှစ်ချက်ဆိုရင် သေနတ်ကျည်ဆန်ကလည်း နှစ်တောင့် ထွက် နိုင်တာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးရွှေကောင်းသည် သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် တဟားဟား ရယ်မော၍ . .

“ ကောင်းလိုက်တဲ့ အကြံကွာ၊ မင်း ခေါင်းကို ရွှေချထားဖို့ ကောင်းတယ်၊ ခွေးသူခိုးကြီး ကို လူတစ်ယောက်က လုပ်ကြံစရာမလိုဘဲ နာရီကို လုပ်ကြံခိုင်းလိုက်တာပေါ့၊ ဒါနဲ့နေပါဦး၊ ခွေးသူခိုးကြီးကို ကျည်ဆန်ထိအောင်

ဘယ်လိုစီစဉ်ထားတာလဲ”

ဟု မေးမြန်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က . . .

“ မက်ကောလင်းရဲ့ ထမင်းစားနေကျ ထိုင်ခုံနေရာကို ငှက်ရုပ်နာရီကြီးနဲ့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သေသေချာချာ ချိန်ခဲ့တာဗျာ၊ ဒီလိုတိတိကျကျ စီစဉ်ထားပေမယ့် နာရီထိုးတဲ့ အချိန်မှာ မက်ကောလင်းက စားပွဲဝိုင်းမှာ မရှိဘဲ အိမ်ရဲ့ တစ်နေရာမှာ ရှိနေရင် ကျုပ်တို့ အစီအစဉ် အောင်မြင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင်ကြီး စားပွဲခုံမှာ ကျကျနနထိုင်နေတဲ့အတွက် ရှစ်နာရီထိုးတဲ့ အခါ နာရီကြီးက မောင်းကလေးနှစ်ချက်ရိုက်ပြီး ကျည်အသံနှစ်ချက် ထွက်လာတာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးရွှေကောင်းက အလွန်သဘောကျသွားပြီး . . .

“ ကောင်းလိုက်တဲ့ စိတ်ကူးကွာ၊ ဒီကောင်ကြီး ည ၈ နာရီမှာ ထမင်းစားလိုက်တာနဲ့ နာရီကြီးက သေနတ်နဲ့ပစ်ပြီး လုပ်ကြံတာပေါ့၊ မင်းကို မချီးကျူးပဲ မနေနိုင်တော့ဘူးကွာ၊ မင်းကြောင့် စီလူလာထောင်ကြီးရဲ့ အနာဂတ်ဟာ အေးချမ်းသာယာတော့မယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က သက်ပြင်းချ၍ . . .

“ သိပ်လည်း မျှော်လင့်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ဗြိတိသျှအရာရှိတွေ တိုင်းရင်းသားတွေအပေါ်မှာ ကောင်းခဲ့ပါတယ်၊ နောက်ပေါက်တဲ့ ရွှေကြာပင်ဟာ ပထမရွှေကြာပင်ထက် ပိုဆိုးရင် ခက်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးရွှေကောင်းက ခေါင်းခါယမ်း၍ . . .

“ မက်ကောလင်းဟာ စိတ္တဇဖြစ်လောက်အောင် ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်နေတာကွ၊ သူဟာ အကျဉ်းသားတွေကို ရက်ရက်စက်စက်နှိပ်စက်ပြီးမှ ထမင်းစားဝင်တဲ့ လူမျိုးကွ၊ အကျဉ်းသားတွေ ရဲ့ နာကျင်မှုကို ကြည့်ပြီး လှောင်ပြောင်ရယ်မော နေရတာ ကွ၊ သူ့လိုလူမျိုး

နောက်မပေါ်နိုင်တော့ ပါဘူး။ မင်းကြောင့် စီလူလာထောင်ကလူတွေ
စိတ်ချမ်းသာရတာ အမှန်ပါပဲကွာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ဦးရွှေကောင်းကို ကြည့်၍ . . .

“ဦးရွှေကောင်းက မက်ကောလင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ရှင်းပစ်ချင်ရတာ လဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်၏ အမေးကြောင့် ဦးရွှေကောင်း မျက်မှောင်ကြုတ်၍

စဉ်းစားနေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်ုပ်တို့၏ အနောက်မှ . . .

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ မက်ကောလင်းကို အမုန်းဆုံးလူဟာ ဦးရွှေကောင်းပဲ
ဖြစ်မှာပဲ”

ဟူသော အသံကို ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏
နာရီဆရာ နာရာဆင်း ကို တွေ့ရလေ၏။

နာရာဆင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်များကို သိရှိသွားချေပြီ။
နာရာဆင်းက ကျွန်ုပ် တို့ အနီးသို့ ရောက်လာပြီး . . .

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေး တပ်သား
ရွှေလေးဟာ တစ်ကျွန်းကို ရောက်လာတယ်။ တစ်ကျွန်းကိုရောက်ပြီး ဘာမှမကြာဘူး
ရွှေလေးဟာ လူသတ်မှုတစ်မှုနဲ့ စွပ်စွဲခံရပြီး အပြစ်မရှိဘဲ စီလူလာထောင်ကို
ရောက်သွားတယ်။ စီလူလာထောင်ကို ရောက်တော့ မက်ကောလင်းဟာ
တော်လှန်ရေးတပ်သားဆိုရင် အလိုလိုနေရင်း မုန်းတီးတဲ့စရိုက် သဘာဝ ရှိတယ်။
မက်ကောလင်းရဲ့ ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှုကြောင့် ရွှေလေး
သေဆုံးသွားခဲ့ တယ်။ ရွှေလေးဟာ ဦးရွှေကောင်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က နာရာဆင်း၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍ . . .

“ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို သိသွားပြီးပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။ နာရာဆင်းက သက်ပြင်းချ၍ . . .

“လွန်ခဲ့တဲ့ ည ၈ နာရီဝန်းကျင်လောက်မှာ မင်းရဲ့ မျက်နှာ သိသိသာသာ ပျက်ယွင်းနေတယ်။ ည ၈ နာရီမထိုးမီထောင်ထဲမှာ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေ သလိုပဲ။ ည ၈ နာရီထိုးတာနဲ့ သေနတ်သံနှစ်ချက်ကို ကြားရတော့တာပဲ။ အဲဒီ ညက မက်ကောလင်း အသတ်ခံရတယ်လို့ ဆိုတယ်။ နံနက်ကျတော့ စုံထောက်တွေက သရက်ပင်ခြေရင်းမှာ ကျနေတဲ့ ယမ်းတောင့်အခွံကို ကြည့်ပြီး သရက်ပင်ပေါ်က ပစ်တယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ တကယ်တော့ သရက်ကိုင်းပေါ်က ယမ်းတောင့်ခွံကို သေနတ်သံမထွက်မိကတည်းက ရှိနေတာ ကျုပ် သိတယ်။ နောက်ပြီးတော့ နာရီပညာကို ငွေသိုက်ကို ကျုပ်သင်ပေးထားတာ၊ ငွေသိုက်ရဲ့ ဆရာက ကျုပ်ပဲ။ သူ့ထက် ကျုပ် အများကြီး သိတယ်။ ငွေသိုက်ဟာ မက်ကောလင်းရဲ့ ရှေးဟောင်းနာရီကြီး အသုံးပြုပြီး လုပ်ကြံသွားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာနာရီအသုံးပြုပြီး လုပ်ကြံတဲ့ မှုခင်းမျိုးတွေ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ စုံထောက်တွေ ညံ့လွန်းလို့ အဖြစ်မှန်ကို မသိတာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို နာရာဆင်း သိသွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်မိ၏။

ဦးရွှေကောင်းကမူ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဟန် မပြပဲ . . .

“ကျုပ်တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ခင်ဗျား သိသွားပြီ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို စုံထောက် တွေကို ဖွင့်မပြောဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ နာရာဆင်းက ခေါင်းခါယမ်း၍ . . .

“မက်ကောလင်းဟာ ခရစ်တော်ဆီမှာ အိပ်ပျော်ဖို့သင်တာ ကြာပါပြီ။ သလိုလူမျိုး ရှင်းပစ် လိုက်တဲ့အတွက် ကျုပ် ဝမ်းသာကျေနပ်မိတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ နာရာဆင်း၏ စကားကြောင့် ကျွန်ုပ် ရင်ထဲရှိ ပူလောင်မှုများ လျော့ကျသွား ၏။ ဦးရွှေကောင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍ . . .

“ မက်ကောလင်းလို လူမျိုးကို ဘယ်လိုလူမျိုးကမှ ကြည်ဖြူမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ် သိပြီးသားပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထောင်မှူး မက်ကောလင်း ရင်ထဲတွင် စိုက်ဝင်နေသော ကျည်ဆန်နှင့် သရက်ပင်ခြေရင်း၌ တွေ့ရှိသော ယမ်းတောင့်အခွံ အတူတူပင် ဖြစ်သဖြင့် ထောင်မှူးကြီးကို ပြင်ပ မှ လာရောက်လုပ်ကြံသည်ဟု စုံထောက်များက ကောက်ချက်ချလိုက်လေ၏။

ထောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်းသည် အကျဉ်းသားများကို ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်စက်ညှဉ်း ပန်းသောကြောင့် လူမုန်းများလှသဖြင့် မခံမရပ်နိုင်သူများက လုပ်ကြံသွားခြင်းဟု ယူဆကြလေ၏။

တရားခံသည် တစ်ကျွန်း၌ ရှိသော အကျဉ်းသားများထဲမှ တစ်ဦးတစ်ယောက် ဖြစ်မည်ဟု ယူဆကြပြီး စီလူလာထောင်အတွင်းရှိ အကျဉ်းသားများနှင့် မည်သို့မျှ မပတ်သက်ကြောင်း ကောက်ချက်ချလေ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော မျက်နှာဖြူထောင်မှူးကြီးအား ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် လုပ်ကြံခဲ့သောအမှုသည် မည်သူမျှ မသိဘဲ ပြီးဆုံးသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ် မက်ကောလင်းကို လုပ်ကြံခဲ့သော အဓိက သက်သေ ရှေးဟောင်းနာရီကြီးကို ထောင်မှူးအဆက်ဆက် အသုံးပြုခဲ့သော အိမ်ကြီး၏ ထမင်းစားခန်း၌ ဆက်လက်ရှိနေသေး၏။

ကျွန်ုပ်မှာမူ ရှေးဟောင်းနာရီကြီးကို မြင်တိုင်း မက်ကောလင်း၏ မျက်နှာကို မြင်မိပြီး ကောင်းရာမွန်ရာ ဘဝသို့ ရောက်ပါစေဟူ၍ သာ ဆုတောင်းနေမိ၏။
